JOAN SMITH

Un loc nepotrivit pentru o doamnă

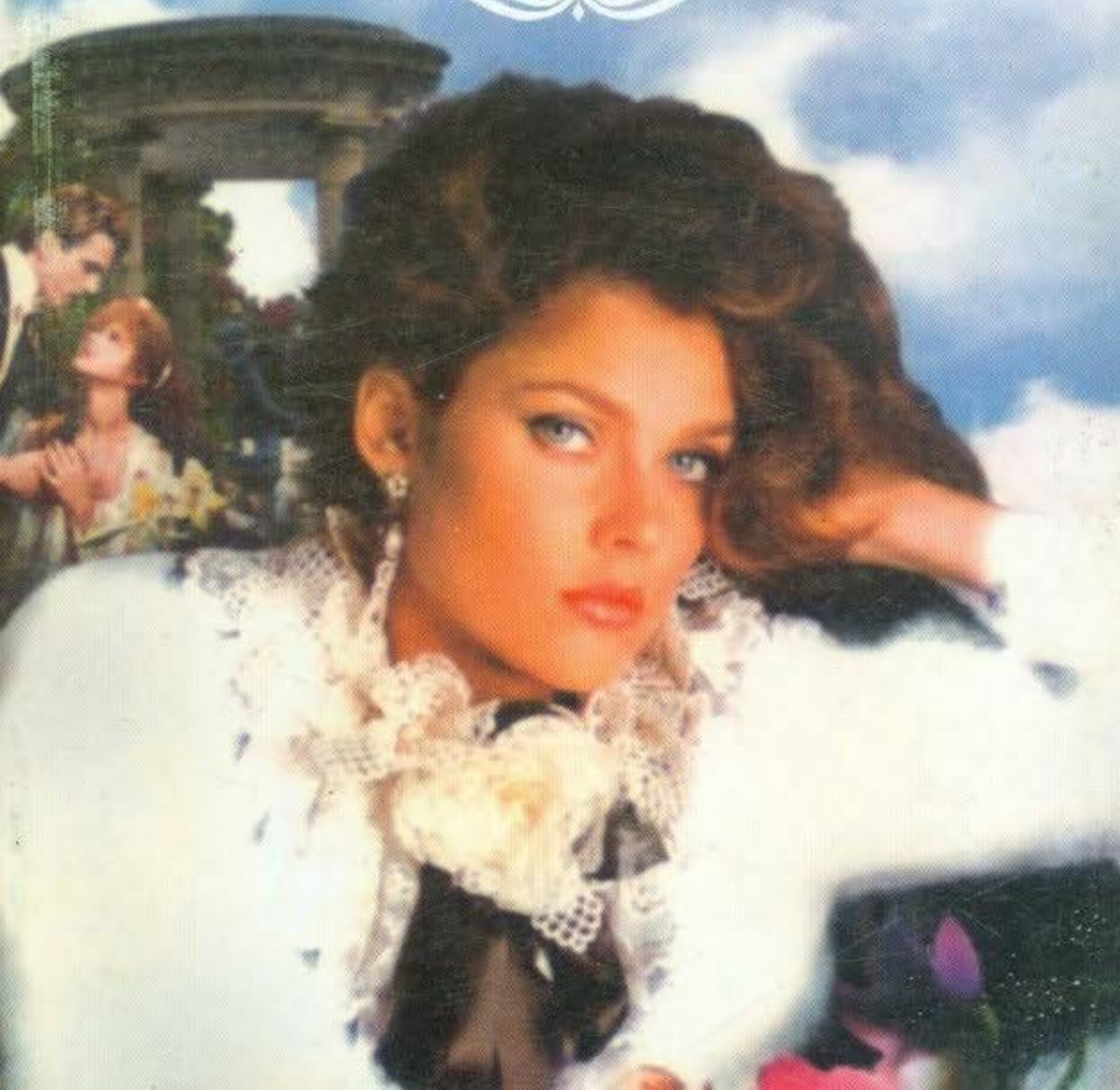

Loveswept

Joan Smith

Un loc nepotrivit pentru o doamnă

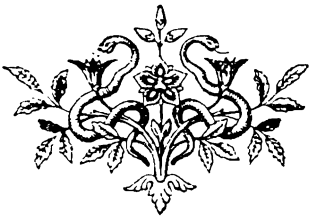

No Place For A Lady
by Joan Smith

© copyright 1994 by
Joan Smith

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii **MIRON.**

© copyright grafică Editura MIRON.

© LOVESWEPT and the wave design are registered trademarks of Bantam Books, a Division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group Inc.

Registered in U.S. Patent and Trademark Office and elsewhere.

All rights reserved

Romanian language published in
cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1995 by Editura MIRON

Loveswept

Joan Smith

Un loc nepotrivit pentru o doamnă

Traducere de Luminița Popescu

Editura Miron

București

ISBN 973-95056-3-3

Capitolul 1

– Trebuie să fie vreo greşeală la mijloc! i-am spus domnişoarei Thackeray, în timp ce trăsura înainta dinspre împrejurimile rafinate ale străzii Piccadilly spre zona aceea rău famată de cocioabe dărăpănate numită Long Acre. Totuşi n-am îndrăznit să trag de cordon ca să-l fac pe John Groom[1] să se oprească.

Se lăsa amurgul şi, pe la colţurile străzilor, îşi pierdeau timpul grupuri de golani care aruncau

1. Nume generic dat vizitiilor

priviri tîlhăreşti spre echipajul nostru.

– Cu siguranţă, nu e tocmai ceea ce mi-am imaginat, a răspuns domnişoara Thackeray aruncînd o privire nedumerită pe fereastră.

În timp ce dădeam colţul, răsună o împuşcătură şi doi sau trei pierde-vară o luară la picior. Lui John Groom nu trebuia să i se spună să dea bice cailor. Următoarele zece minute ne-am hurducăit înainte şi înapoi în trăsură, ca o pereche de hopa-mitică. Chiar şi domnişoara Thackeray a ieşit din placiditatea ei obişnuită de atîta scuturătură, iar eu eram moartă de frică.

Tata mă prevenise în legătură cu grozăviile Londrei, dar cum el nu e decît un preot de provincie, care n-a mai fost la Londra de douăzeci de ani, nu prea îi dădusem atenţie. Cînd mătuşa Thalassa, sora mamei mele, care a murit, mi-a lăsat o casă la Londra, m-am gîndit că necazurile mele s-au sfîrşit. Domnişoara Thackeray şi cu mine, fie o să locuim în ea, fie, dacă va fi prea mare pentru noi, o s-o vînd şi o să închiriez nişte camere într-un cartier respectabil. Bath[1] era o altă posibilitate.

1. Staţiune balneară din Anglia, cu izvoare fierbinţi.

Domnişoara Thackeray e ca o mamă pentru mine. E verişoară primară cu tata şi a venit să aibă grijă de casă cînd a murit mama, acum doisprezece ani. Viaţa s-a desfăşurat liniştit timp de zece ani, apoi s-a mutat în parohie familia Hennessey. Familia era formată dintr-o văduvă descurcăreaţă şi două fiice drăguţe, dar vulgare, de cincisprezece şi şaisprezece ani. Într-o lună, doamna Hennessey a pus ochii pe tata şi într-un an aproape că l-a convins că e îndrăgostit de ea. Afişează un zîmbet mieros şi e toată numai dulceaţă cînd e el prin preajmă, dar în clipa cînd el părăseşte camera, îşi dă arama pe faţă. N-am trăit degeaba pe pămîntul ăsta timp de douăzeci şi unu de ani ca să nu recunosc o scorpie cînd o văd.

Îi mai dau tatei două luni de văduvie. În ziua cînd ea va intra pe uşă ca stăpînă a casei parohiale, eu am de gînd să ies. Eram atît de disperată încît începusem chiar să mă gîndesc să mă mărit cu Sir Osbert Canning, care are patruzeci de ani şi e un prost. Dar apoi am primit scrisoarea de la avocat, în care îmi spunea de testamentul mătuşii Thalassa, şi m-am gîndit că problema mea s-a rezolvat. Domnişoara Thackeray

şi cu mine am împrumutat trăsura tatei şi ne-am îndreptat spre Londra ca să „scăpăm" de moştenirea mea. Instrucţiunile tatei erau s-o evaluăm, să vindem mobilele şi să lăsăm casa în seama unui agent imobiliar pentru vînzare sau închiriere, ce-ar fi fost mai rentabil.

Avocatul descrisese reşedinţa de pe strada Wild drept „o casă mare într-un cartier semicomercial" Nu precizase exact ce fel de comerţ se făcea acolo. Începeam să bănuiesc că este nu numai ilegal, ci şi periculos.

Trăsura nu s-a oprit la Long Acre, totuşi, ci a cotit pe Drury Lane[1] Avocatul menţionase că Drury Lane e în apropiere de casa mătuşii mele. Răposatul ei soţ lucrase la teatru într-o funcţie administrativă. Rarele ei scrisori pomeneau de primirea, ca musafiri, a vedetelor scenei londoneze: Kean, Siddons, domnişoara Jordan. Aveam sentimentul că ne apropiem, probabil, de o zonă excentrică.

Priveam cu cel mai viu interes, minunîndu-mă de varietatea Londrei. Este ciudat că asemenea locuinţe pestriţe pot fi atît de aproape de reşe-

1. stradă londoneză, vestită în sec. XVII şi XVIII prin teatrele sale (n.t.)

dinţa mătuşii mele. Risipite printre clădirile înalte, înguste, părăginite, erau cîteva case de o remarcabilă eleganţă. Totuşi oamenii – cea mai mare parte – care intrau şi ieşeau din aceste case boiereşti nu păreau deloc prosperi. O confuzie şi mai mare o produceau cîrdurile de copii zdrenţăroşi care se jucau la colţurile străzii. Cu siguranţă că nu aşa trăiau cei bogaţi, înconjuraţi de sărăcie.

O privire mai atentă mi-a arătat că fiecare „casă boierească", cu cornişele ei aurite şi panourile de sticlă, purta o firmă. Unele ofereau coniac, dar majoritatea vindeau gin.

– Sînt cîrciumi! am exclamat eu cuprinsă de un acces de chicoteli, datorat doar oboselii. Eram pe drum de la şapte dimineaţa şi nu mai mîncasem de la amiază.

– Doamne! Domnişoara Thackeray zîmbi blînd şi se uită afară să vadă acest spectacol interesant. Şi copilaşii lăsaţi pe stradă cînd se întunecă, să-şi poarte singuri de grijă! Dar se pare că le place, nu-i aşa? Aş zice că John Groom s-a rătăcit. Mătuşa ta era bine situată. Poţi să fii sigură că n-a locuit aici. Mullard n-a mai fost la Londra pînă acum şi, în ciuda hărţii pe care i-a dat-o doamna Hennessey, sînt sigură că am trecut pe lîngă

biserica aia de piatră din colţ de vreo şase ori.

– Sper că ai dreptate, i-am spus şi aproape imediat trăsura a dat colţul şi s-a oprit.

– Ne-am rătăcit, aşa cum am spus tot timpul, a anunţat domnişoara Thackeray, dar nu cu satisfacţie. Nu era genul căreia să-i facă plăcere cînd îşi vedea prevestirile sumbre împlinindu-se. De fapt, era poate persoana cea mai lipsită de emoţie pe care o întîlnisem vreodată. Tot ce spusese vreodată mai rău de doamna Hennessey, de exemplu, fusese: „Cu siguranţă ştie ce vrea şi ştie şi cum să obţină"

– Probabil că Mullard consultă harta, am spus eu.

Trăsura smuci şi, în două secunde, chipul oacheş şi înspăimîntat al vizitiului apăru la fereastră. Dacă cineva avusese o zi mai proastă decît domnişoara Thackeray şi cu mine, acela era cu siguranţă Mullard, care nu condusese niciodată în vreun oraş mai mare decît Bath. Pentru noi, care locuiam la Radstock, „oraşul" însemna Bath. Deschise larg uşa trăsurii şi spuse:

– Aici e, domnişoară Irving.

– Trebuie să fie vreo greşeală!

– Nu, aici e strada Wild, a doua casă după

colţul cu strada Kemble. Pe mine nu mă interesează cum arată.

– Nici pe mine. Dar nu la aşa ceva m-am aşteptat.

– Vreţi să vă duc la un hotel peste noapte? Am putea să ne întoarcem dimineaţă, după un somn bun de-o noapte.

Mi-ar trebui mai mult de-un somn de-o noapte ca să trec peste dezamăgirea asta.

– Trebuie să fii istovit, Mullard. Să rămînem aici o noapte. Dacă mătuşa mea a locuit aici, trebuie să fie... sigur, am spus, privind în jur la acel loc neonorabil. Un grup de puşti începuse să se adune în jurul trăsurii.

Domnişoara Thackeray a privit încordată afară, în amurgul care se lăsa, şi a spus în felul ei prozaic:

– Poţi totuşi să vinzi casa, Cathy. Orice proprietate imobiliară din Londra valorează destui bani.

Am coborît din trăsură cu feţe lungi şi am aruncat o privire atentă moştenirii mele. A numi cartierul de calitate proastă însemna să-l flatezi, dar cel puţin comerţul cîrciumilor nu ajungea pe strada Wild. Singurul pom din tot cartierul, un ulm

cu o coroană frumoasă, se afla pe proprietatea mea. La începutul lui iunie, era înfrunzit tot. Casa mea nu se deosebea prea mult de celelalte din cvartal. Aceasta fusese o zonă rezidenţială cu oarecare pretenţii la modă acum cincizeci sau şaizeci de ani. Casele erau toate nişte edificii înalte, întunecate şi sumbre, de cărămidă plină de fum, aşezate strîns una lîngă alta, cu poteci înguste care permiteau accesul în spate. Era nevoie de un vizitiu excelent ca să bage trăsura pe cărarea strîmtă pînă la grajd, despre care avocatul mă asigurase că există. Acesta era considerat un mare avantaj.

Casa avea patru caturi. De fiecare parte a uşii hodorogite de la intrare erau două ferestre cu geam băiţuit. Ferestrele se repetau la etajele superioare, fără baiţul de pe geamuri. Faţada cuprindea şi o verandă retrasă, care ar fi putut fi plăcută într-o seară caldă de vară, doar că era înghesuită sub streaşina podului. Am fost surprinsă să văd că la atîtea ferestre erau aprinse lămpile. Doamna Scudpole, menajera răposatei mele mătuşi, fusese lăsată să aibă grija casei. O să aibă ce auzi de risipa asta de lumînări!

Domnişoara Thackeray şi cu mine ne-am ridi-

cat fustele să ne ferim de praful de pe trotuar şi ne-am dus să ciocănim la uşa din faţă. În loc de inel pentru bătut în uşă, erau nişte găuri în lemn care arătau că existase cîndva unul. Aveam cheile, dar din curtoazie pentru doamna Scudpole, am ciocănit, pentru a-i da răgaz să-şi mai aranjeze părul sau să-şi schimbe şorţul. După cum aveam să aflăm curînd, asemenea cochetării nu-i treceau niciodată prin cap doamnei Scudpole. Baborniţa care a smucit uşa ca s-o deschidă arăta de parcă de-abia s-ar fi năpustit afară dintr-una din cîrciumi. Nu duhnea cu-adevărat a gin, dar era o femeie şleampătă, cu părul ciufulit şi un şorţ de care apa şi săpunul erau complet străine.

– Mata tre' să fii don'şoara Irving, va-s-zică? spuse ea, mutîndu-şi privirea de la mine la domnişoara Thackeray.

– Eu sînt domnişoara Irving, am spus, întinzîndu-i mîna, pe care n-a luat-o în seamă. Şi dumneata, bănuiesc, eşti doamna Scudpole?

– Izact, drăguţă. Vino 'năuntru. O să-ţi fac nişte sandvigiuri.

Ne-a condus într-un hol întunecos, lambrisat cu lemn lăcuit, pe lîngă o scară prăfuită care

ducea la etaj, şi de acolo în salon. Cuvintele par sărace cînd e vorba de a descrie acel salon. Era mare, întunecat şi foarte înalt, şi îndesat cu toate tipurile de mobile desperecheate şi bibelouri. Pe podea erau două sau trei covoare, fiecare mai mic decît celălalt şi lăsînd să se zărească cel de dedesubt. Stratul de deasupra era de un albastru profund, dar am văzut foarte puţin din el. Erau nu mai puţin de trei canapele desperecheate în cameră şi o duzină de scaune. Pe lîngă pereţi, erau îngrămădite mese peste mese, cu lămpi vîrîte printre ele oriunde era loc.

– Dumnezeule! Doamna Cummings a fost cumva negustoreasă de mobilă veche? am întrebat eu. Nu mă puteam gîndi la nimic altceva care să explice harababura asta de lemnărie, şi încă în camera cea mai bună.

– O să fac ceaiu' şi sanvigiurile, a fost răspunsul doamnei Scudpole. Ea a ieşit şi eu m-am uitat la domnişoara Thackeray.

– Ce zici de asta? am întrebat-o.

Ea se apropie să-şi treacă mîna peste o măsuţă care stătea peste o masă mai mare de lîngă cămin.

– Cred că asta e un Hepplewhite, spuse ea.

Celelalte or să fie bune de foc într-o noapte friguroasă.

S-a auzit un huruit la fereastră şi ne-am repezit amîndouă într-acolo, pentru a-l vedea pe vizitiu strecurînd ca prin urechile acului echipajul de patru şi trăsura de călătorie pe lîngă casă. Nu s-a auzit nici un sunet de scrijelit sau de lemn rupt, aşa că am presupus că a trecut cu bine prin culoarul strîmt.

– Nu pot să-mi închipui ce făcea mătuşa mea cu toate... chestiile astea, am spus, uitîndu-mă neajutorată prin cameră.

– Unele doamne capătă idei bizare odată cu vîrsta, mi-a spus domnişoara Thackeray.

Însoţitoarea mea are patruzeci şi cinci de ani, dar e una din acele femei care par grăbite să îmbătrînească. Îşi ascunde frumosul păr castaniu sub o bonetă şi poartă rochii cenuşii. Faţa îi e prelungă şi îngustă, dar nu lipsită de oarecare frumuseţe. Ochii îi sînt de un albastru drăgălaş. Cînd cineva reuşeşte să-i smulgă un zîmbet, arată mai tînără.

Ea continuă:

– Din fericire, mie nu mi-a venit să strîng decît şaluri şi ciorapi. Am nouă şaluri. Nu ştiu de ce le

tot cumpăr, poate din ideea absurdă că o să-mi fie frig la bătrîneţe.

– Nu şi cu tot lemnul ăsta de foc, am spus eu, într-un efort de a mai înveseli atmosfera morocănoasă din cameră.

– Cine-o cumpăra casa ar putea s-o ia mobilată, mi-a spus ea. O s-o vinzi, acum că ai văzut-o? Asta voia să fie o întrebare.

– Da, bineînţeles. O s-o vînd, dar n-o să stau cu tata dacă se însoară cu ea.

– Ea o să fie de partea ta în această privinţă, n-ai teamă. N-o să vrea să se împiedice de noi. Casa parohială nu-i destul de încăpătoare pentru familia Hennessey, cu tine şi cu mine pe deasupra. A şi pomenit deja că fetelor ei le-ar plăcea camera ta, insinuînd ca tu şi cu mine s-o împărţim pe a mea.

– Doamne Sfinte! Şi încă nici măcar n-a cerut-o! Ce scuză a găsit să-mi vadă camera?

– S-a luat după mine cînd m-am dus sus acum cîteva zile, să mă ajute să aduc jos cărţile de imnuri la care lucrasem. S-a oprit la uşa ta şi a intrat de-a dreptul.

– Ce tupeu!

Mullard ne-a adus cuferele.

– Lasă-mă să-mi scot şorţul, înainte să le duci în camerele noastre, Mullard, a spus domnişoara Thackeray. Nu pot suporta să stau în asemenea mizerie. Pot măcar să şterg praful.

– E aproape ora ceaiului. Să mai aşteptăm, am propus eu.

Domnişoara Thackeray e o gospodină maniacă. Nu poate tolera murdăria şi îi displace să stea degeaba.

– S-ar putea să mai dureze, spuse Mullard. Doamna Scudpole m-a rugat să fac focul după ce aduc cuferele.

– Doamne milostive! A lăsat focul să se stingă! Atunci, mai bine mi-ai da şi mie un şorţ, am spus eu. Cu siguranţă că sînt multe de făcut aici. N-o să pierdem timpul.

Ne-am scos pelerinele, ne-am pus şorţurile, Mullard ne-a adus cîrpe de praf şi am început să ştergem orice suprafaţă la care se putea ajunge. Nu aşa îmi imaginasem începutul micii noastre vacanţe la Londra. În scurt timp, mîinile şi feţele ne erau mînjite din belşug, fiindcă într-adevăr casa era uluitor de murdară.

M-am întors la sunetul unor paşi în hol. Călcase prea apăsat şi prea repede ca să fie ai

doamnei Scudpole. Ea se mişca cu viteza unei ţestoase obosite. Nu putea fi decît Mullard, dar el nu obişnuia să vină nepoftit în salon, dacă nu era vreun necaz.

– A schilodit caii pe aleea aia îngustă! am exclamat eu şi m-am repezit la uşă.

Aproape că am fost răsturnată de un tînăr domn foarte atrăgător. Mîinile lui s-au întins şi m-au apucat de antebraţe să mă susţină. O pereche de sprîncene fin trasate s-au ridicat în sus deasupra unor ochi cenuşii inteligenţi. Părul lins strălucea în nuanţele bogate ale castanei coapte. Îl purta scurt, pieptănat în faţă, stil Brutus, cum era moda. Era înalt şi bine clădit. Umerii laţi îi erau acoperiţi de o jachetă cu o croială desăvîrşită. O cravată de un alb imaculat, aranjată în falduri complicate, sugera o înclinaţie spre pedanterie. Era atît de chipeş încît mi s-a tăiat răsuflarea.

– Cine Dumnezeu mai eşti şi dumneata şi ce cauţi aici? am întrebat eu. Nu avusesem intenţia să fiu atît de dură, dar surpriza împrumutase un ton tăios vocii mele.

El privi în jos spre mine cu un zîmbet ironic pe chip.

– După cum vedeţi, sînt ocupat cu răsturnarea

tinerelor domnişoare. Vă simţiţi bine?

Mi-am dat seama că încă mă mai ţinea şi m-am tras înapoi.

– S-ar părea că sînt încă întreagă, am răspuns.

– Cît despre cealaltă întrebare, sînt domnul Alger. Se înclină. Iar dumneavoastră sînteţi, desigur, domnişoara Irving.

– De unde îmi ştiţi numele? am întrebat nedumerită.

– Ei, îl ştiu de la doamna Scudpole. Toţi am aşteptat cu nerăbdare să vă cunoaştem, domniţă.

Ochii lui îndrăzneţi se plimbară peste faţa mea mînjită, în jos peste şorţ şi mîinile murdare, părînd că-i face plăcere spectacolul dezagreabil din faţa lui.

– Vă rog să mă scuzaţi pentru cum arăt, am spus roşind violent.

– Dar arătaţi fermecător. Mai tînără decît mă aşteptam – şi mult mai drăguţă. Mîna lui s-a întins şi a scuturat un fir de praf sau o pînză de păianjen de pe obrazul meu, într-un mod foarte familiar. Eu m-am tras înapoi ruşinată.

Ochii lui s-au deschis larg de uimire, apoi a rîs.

– Dacă n-aş şti că nu-i aşa, aş zice că vă e

frică de mine, domnişoară Irving.

– Asta e casa mea. De ce mi-ar fi frică de dumneavoastră?

– Exact întrebarea asta mi-o puneam şi eu.

– Nu mi-aţi spus ce căutaţi aici, domnule Alger.

– Am venit să vă prezint condoleanţele mele pentru moartea mătuşii dumneavoastră.

– Mulţumesc, am spus. Îmi pare rău că v-am vorbit aspru. M-aţi luat prin surprindere. Nu am văzut cînd aţi intrat pe uşă.

– N-am intrat pe uşă. De fapt, eram pe punctul de-a pleca, dar am vrut să vă cunosc şi...

– Dacă n-aţi venit pe uşă, pot să vă întreb cum aţi intrat în casa mea, domnule?

Sprîncenele i s-au apropiat într-o încruntare.

– Ce voiam să spun e că am venit de la etaj.

– De la etaj? V-a trimis domnul Duggan?

Înainte ca el să poată răspunde, nişte paşi tîrşiţi anunţară sosirea doamnei Scudpole ducînd tava de ceai.

– 'nă seara, domnu' Alger, spuse ea şi trecu printre noi să pună tava pe una din numeroasele mese. Friptură rece de oaie şi brînză, continuă sumbru. Măcelaru' n-a fost plătit de-o lună. Dacă

vrei să mănînci aici, tre' să-mi dai ceva bişţari, coniţă.

Domnul Alger zîmbi cu compătimire şi spuse:

– Vă las să luaţi ceaiul, domnişoară. Aştept cu nerăbdare să vă întîlnesc din nou, curînd. Şi permiteţi-mi să vă urez bun venit în strada Wild.

Se înclină şi plecă. Nu cred că am răspuns vreun cuvînt sau că am făcut măcar reverenţa.

– Cine era bărbatul acela? am întrebat-o pe doamna Scudpole.

– Număru' 2A, a fost răspunsul ei care nu mă prea ajuta.

– Poftim?

– A închiriat apartamentu' 2A, nu?

– Unde? Ce căuta aici?

– Stă la primu' etaj, coniţă. Io n-am nimic contra lu' domnul Alger. El plăteşte regulat, nu ca alţii.

– Locuieşte aici? Vrei să spui că mătuşa mea a închiriat camere?

– Doa'ne fereşte, nu ştiai? A închiriat fiecare centimetru pătrat de la parter în sus, pînă şi mansardele. Da' fii atentă, dacă eşti numa' mata şi cu a bătrînă, zise ea aruncînd o privire spre domni-

şoara Thackeray, e destul loc pentru amîndouă aici, la parter. Se sprijini de un scrin cu faţa curbată şi se pregăti să stea la taclale. Deci, la mansardă îl ai pe profesoru' Vivaldi. El e...

– Mulţumesc, doamnă Scudpole. Asta e tot deocamdată, am spus şi m-am uitat fix la ea pînă cînd s-a îndreptat. Voi sta de vorbă cu dumneata după ce luăm ceaiul. A fost o zi obositoare.

– Îi datorezi măcelarului trei lire şi patru pence, a fost replica ei de despărţire.

Între timp, domnişoara Thackeray aranjase masa de ceai.

– Priveam din uşă şi mă întrebam ce caută sus domnul acela distins, spuse ea. Arată bine, dar n-ar închiria camere în cartierul ăsta dacă ar fi respectabil. Aş zice că-i vreun actor de pe Drury Lane.

– Un actor! Da, asta ar fi o explicaţie. Era foarte atrăgător, nu-i aşa?

– Am considerat comportarea lui ca neplăcut de îndrăzneaţă. Trebuie să-l pui la punct data viitoare cînd vine să facă pe filfizonul aici. Se servi cu un sandviş. Friptura asta de oaie e destul de bună, Cathy, îmi spuse. O să te simţi mai capabilă

să faci faţă situaţiei după ceai.

Spunînd asta, turnă ceaiul în două ceşti ciobite şi ne apucarăm să luăm prima masă în noul nostru cămin din strada Wild.

Capitolul 2

După ceai şi friptura rece de oaie, ne-am simţit destul de refăcute ca să inspectăm acea parte a casei pe care o ocupase mătuşa mea Thal. Domnişoara Thackeray, care poate găsi o explicaţie rezonabilă pentru orice, stabili curînd cum a ajuns mătuşa mea să trăiască în locul ăsta sordid şi să închirieze camere.

– Îţi aduci aminte, Cathy, soţul ei avea ceva comun cu teatrul, mi-a spus ea. Era un fel de

administrator, cred. E logic ca el să fi cumpărat o casă lîngă Drury Lane. Îndrăznesc să afirm că zona era respectabilă cînd a cumpărat el casa şi ştii ce greu e să te muţi, o dată ce te-ai instalat. Aşa că, atunci cînd soţul ei a murit, mătuşa ta Thal a continuat să stea aici şi a închiriat camere ca să plătească băcanul. E clar cum a ajuns la asta.

– Şi toate mobilele alea inutile? am întrebat eu, gîndindu-mă cum o să sară peste acest obstacol fără s-o declare pe mătuşă-mea o nebună în toată regula.

Doamna Scudpole, care din cînd în cînd băga capul după noi şi trăgea cu ochiul în timp ce ne făceam turul – şi evident n-avea idee de înţelesul cuvîntului „intimitate" – vorbi din uşă:

– Numa' aşa a putut să-şi scoată biştarii de la unii la care le-a închiriat, nu? Dacă-i erau datori, le-a înşfăcat ce-aveau. Bucată cu bucată, a mobilat apartamentele, da' sigur că unele lucruri au rămas pe dinafară.

– Cam multicele, am spus eu înghesuindu-mă pe lîngă o masă de sufragerie cu o garnitură întreagă de scaune în jurul ei şi altă duzină lîngă perete.

– Ea n-a folosit niciodată camera asta, ne-a asigurat doamna Scudpole.

– Dar unde mînca? am fost destul de curioasă să întreb.

– Oriunde-i plăcea.

– Unde e dormitorul principal? am întrebat-o.

– Chiar la capătul holului.

Ne-am dus pînă la capătul holului şi am intrat în alt depozit de mobilă veche. Trei dulapuri, două măsuţe de toaletă şi, lîngă peretele opus, un hidos pat cu baldachin. Un al doilea pat n-ar fi fost de prisos, deoarece şi domnişoara Thackeray şi eu sîntem obişnuite să dormim singure. Totuşi, nu mai era loc pentru un alt pat în dormitor în afară de tavan, unde ar fi putut fi cel mult atîrnat.

– Patu' ăla de colo a fost a lu' don'şoara Siddons, acu' vreo doişpe ani, ne-a spus doamna Scudpole.

Am ridicat cuvertura aurie decolorată şi am văzut un rînd de cearceafuri în care ar fi putut foarte bine să doarmă actriţa acum doisprezece ani.

– De ce n-ai schimbat aşternutul, doamnă Scudpole? Doar ştiai că venim.

– Nu mi-a spus nimeni s-o fac.

– Te rog să schimbi aşternutul, acum, i-am spus, stăpînindu-mi furia.

Neîndoielnic, dulapul cu aşternuturi conţinea zeci de cearceafuri confiscate de la chiriaşii lui Thal.

– Mîine o să chem un negustor de mobilă veche, i-am spus domnişoarei Thackeray. Nimeni n-o să cumpere casa în starea asta. Şi cred că trebuie să scot chiriaşii.

– Doar dacă nu au cumva contracte de închiriere, a spus calm domnişoara Thackeray. S-ar putea să fii obligată prin lege să le onorezi contractele. Va trebui să vorbeşti cu Duggan despre asta.

– O să-mi angajez propriul meu avocat. Duggan nu mi-a fost de prea mare ajutor. Nu mi-a spus că e casa plină de chiriaşi.

– Dacă sînt toţi la fel de respectabili ca domnul Alger, poate că noul proprietar o să fie mulţumit să-i păstreze.

Nu-l uitasem nicidecum pe domnul Alger. Chipul lui nu era unul uşor de uitat, dar nu eram deloc sigură de respectabilitatea lui. În timp ce doamna Scudpole schimba aşternutul, domnişoara Thackeray şi cu mine ne-am întors în salon.

Tocmai ne aşezasem cînd în uşă apăru o femeie tînără.

– Bună seara, spuse ea cu un accent provincial educat şi făcu o reverenţă. Eu sînt doamna Clarke de la 2B. Şi dumneavoastră trebuie să fiţi domnişoara Irving, îi spuse ea domnişoarei Thackeray.

Am lămurit imediat asta şi am întrebat-o ce dorea.

– Am venit să vă dau chiria lunară, domnişoară, spuse ea. Se uită în jur, să se convingă că eram singure, apoi adăugă: Nu mi-ar fi plăcut să i-o dau doamnei Scudpole. Ne gîndisem că o să vină avocatul s-o încaseze. Poate că ar fi trebuit să i-o trimitem lui.

Fata era plăcută şi respectabilă ca înfăţişare.

– Dumneavoastră şi domnul Clarke locuiţi la 2B? am întrebat-o, pentru că se prezentase ca doamnă.

– O, nu domnişoară. Sînt văduvă. Soţul meu a fost ucis în Peninsulă[1] A fost ofiţer, mi-a spus cu mîndrie.

1. Spania şi Portugalia, în timpul războiului peninsular (1808 – 1814) dintre francezi şi englezi, în timpul lui Napoleon I (n.t.)

– Îmi pare foarte rău să aud că a murit.

– A fost o mare tragedie, spuse ea tristă, dar cel puţin îl am pe micul Jamie să-mi ţină companie. Fiul meu, spuse ea zîmbind dulce. E greu să-l cresc din pensia soţului meu, dar am avut norocul să găsesc o femeie care are grijă de el cît sînt la lucru. Este Bea Lemon – domnişoara Lemon.

– Ce lucraţi, doamnă Clarke? a întrebat domnişoara Thackeray.

– Sînt modistă, spuse ea. N-aţi crede, uitîndu-vă la mine, dar sînt foarte bună. Am moştenit-o pe mama. Era franţuzoaică. Nu că aş vorbi şi eu franceza, adăugă ea grăbită şi se uită să vadă dacă nu credeam cumva că-şi dă aere.

Într-adevăr, n-aş fi luat-o drept nici unul din lucrurile pe care le afirma că este. Nu arăta a văduvă, a mamă sau a modistă franţuzoaică. Arăta ca fiica mezină a unui fermier liber, pe punctul de a deveni o doamnă. Părul blond îi era aranjat oarecum la întîmplare în jurul unui chip palid, dar drăguţ. Ochii îi erau albaştri, cu gene lungi şi aveau strălucirea tinereţii. Dar fata arăta obosită, aşa cum era de aşteptat cu viaţa grea pe care o ducea. Nu putea să nu-ţi pară rău pentru

ea, ştiind că se lupta să-şi crească singură băieţelul.

– N-o să măriţi chiriile, nu-i aşa? întrebă ea timorată. Domnul Butler a pomenit de asta.

– Nu s-a hotărît nimic. Foarte probabil, voi vinde casa, doamnă Clarke.

– O, aş vrea să n-o faceţi! O s-o cumpere vreun speculant oribil şi, ori o s-o transforme în distilărie de gin ori o să ne mărească chiriile. Nu ştiu ce m-aş face! E atît de greu să găsesc camere decente la o distanţă la care să pot merge pe jos la atelier. Nu-mi pot permite să iau o birjă de două ori pe zi.

Îmi părea tare rău de ea, dar nu-mi puteam baza întregul viitor pe ce era convenabil pentru o biată mamă văduvă.

– O să vedem, i-am răspuns vag.

S-a uitat la mine cu ochii mari şi albaştri înotînd în lacrimi.

– Aş vrea să rămîneţi. Păreţi atît de cumsecade. Apoi îşi ridică degetele şi-şi şterse lacrimile. Îmi pare rău, domnişoară Irving. Nu v-aş cere asta pentru mine, dar pentru Jamie...

Am avut sentimentul puternic că doamna Clarke s-ar lupta cu leii şi cu tigrii pentru fiul ei.

– În orice caz, voi încerca să vă ajut să găsiţi alte camere dacă mă hotărăsc să vînd, i-am promis pripit.

Ea zîmbi dulce şi mă răsplăti în singurul mod pe care-l ştia.

– Puteţi veni sus să-l vedeţi pe Jamie, mîine, dacă doriţi. Acum doarme.

– Îţi mulţumesc, dragă. Mi-ar face mare plăcere să-l văd.

Era pentru prima oară cînd spuneam cuiva „dragă" M-a făcut să mă simt bătrînă.

– Seamănă cu tatăl lui, spuse ea, timidă dar mîndră. Am un portret al lui James făcut înainte să plece. E o mare mîngîiere pentru mine. Domnul Butler cunoaşte un artist care îmi va face o copie în fildeş, ca s-o port ca medalion, dar costă o guinee.

– Nu vrei să stai jos, dragă? spuse domnişoara Thackeray de vreme ce fata părea dispusă să stea de vorbă şi noi nu aveam nimic mai important de făcut.

– Ar trebui să mă întorc sus. Vă deranjează să-mi daţi o chitanţă, domnişoară Irving? Domnul Butler mi-a spus că ar trebui să primesc întotdeauna o chitanţă. Nu că doamna Cummings ar fi

încercat vreodată să ne tragă pe sfoară, dar domnul Butler a fost silit să plătească de două ori în altă casă.

– Foarte prudent, a spus domnişoara Thackeray aprobator.

– Mă tem că nu am chitanţier, i-am spus.

Mă simţeam puţin iritată că nu avea încredere în mine, dar mi-am dat seama că era doar din cauza lipsei mele de experienţă în afaceri. Fata avea dreptate.

– În sertarul din mijloc al biroului, domnişoară Irving, spuse ea, arătînd cu capul spre unul din multele birouri din cameră.

Am găsit un chitanţier şi i-am scris o chitanţă.

Era pe punctul de a pleca, cînd veni un alt chiriaş. Un domn tînăr, cu o înfăţişare decentă, intră înclinîndu-se şi se prezentă ca fiind domnul Butler, unul şi acelaşi cu domnul care era atît de preocupat de problemele văduvei. Era de înălţime medie şi îmbrăcat cuviincios în haine de zi. Nasturii de la jacheta albastră de lînă pieptănată erau de cîteva ori mai mari decît cei pe care-i purtau domnii la Radstock, dar jacheta în sine arăta destul de bine. Avea ochi căprui strălucitori şi un păr roşcat care se cîrlionţa într-un mod pe care orice

doamnă l-ar invidia. Chipul lui arăta aşa cum ar putea arăta chipul unui heruvim după cîţiva ani de viaţă uşuratică. Nu că domnul Butler ar fi arătat uşuratic, dar arăta mai hărţuit decît un heruvim.

Nu-şi putea lua ochii de la tînăra văduvă. Pînă cînd ea nu se repezi înapoi la etaj, la Jamie, nu s-au putut scoate de la el două vorbe coerente. O dată ce ea plecă, el reveni la afaceri.

– Iată chiria mea pe-o lună, plătită pînă la ultimul ban şi la termen. Scudpole bătea apropouri, dar nu sînt aşa de fraier ca să i-o fi dat ei.

I-am scris chitanţă fără să-l mai întreb.

– Aveţi contract de închiriere pentru apartamentul dumneavoastră, domnule Butler? L-am întrebat, deoarece eram curioasă să ştiu cît de repede aş putea scăpa de chiriaşii mei nedoriţi.

– Îm? Contract? Nu. Cred că vă întrebaţi de ce plătim cu luna şi nu trimestrial. Doamna Cummings n-avea nevoie de contract. Zicea că i se pare mai uşor să-i dea afară pe chiriaşii neciopliţi dacă nu aveau un contract semnat. Aveţi de gînd să ne măriţi chiriile? Dacă vreţi să ne luaţi mai mult, aţi putea măcar să puneţi o lumină pe hol

noaptea. Şi să reparaţi ferestrele alea care lasă curentul să treacă. Doamna Clarke îmi spune că iarna, prin dormitorul ei, suflă o adevărată vijelie.

– Nu am nici o intenţie să măresc chiriile, domnule Butler. Plănuiesc să vînd casa şi sînt doar curioasă să ştiu cît preaviz trebuie să le dau chiriaşilor.

– Fir-aş al naibii! Nu ştiu ce-o să se facă biata doamnă Clarke dacă o aruncaţi afară. Nu orice casă acceptă un copil. A trecut prin multe greutăţi din cauza asta.

– Dumneavoastră şi doamna Clarke sînteţi prieteni vechi? întrebă domnişoara Thackeray. Din aceeaşi regiune, vreau să spun.

– Nu, am cunoscut-o doar acum şase luni. Ea e din Somerset. Nu v-aţi putut da seama din accentul ei frumos? Eu sînt din Devonshire. Tata m-a trimis la Londra să lucrez la Bursă, crezînd că o să fac avere.

– Ce lucraţi la Bursă? insistă domnişoara Thackeray.

– Fac mai mult socoteli şi scriu copii frumoase de pe scrisori. E o muncă al naibii de plicticoasă, vă spun, şi nici nu ne aşteaptă vreo avere la fun-

dul sacului. Încerc să intru la Whitehall[1] Deci ziceţi că vindeţi casa?

– Mă tem că da, domnule Butler.

– V-aş ruga să vă mai gîndiţi. Cred că toţi am putea să mai punem cîţiva şilingi pentru o chirie mai mare, dacă ăsta e...

– Nu, nu e ăsta, am spus grăbită.

Mă simţeam întrucîtva răspunzătoare pentru vieţile grele ale acestor tineri. Am observat că domnul Butler avea cerneală pe degete şi că fundul pantalonilor îi era lustruit de stat pe scaun, concentrîndu-se asupra unor coloane cu cifre sau copiind scrisori. Nu-mi dădusem seama că viaţa poate fi atît de grea pentru unii oameni. Cea mai mare greutate pentru mine era doamna Hennessey şi fiicele ei vulgare. Era destul de rău, dar era un nimic faţă de biata doamnă Clarke sau chiar de domnul Butler, care deja arăta istovit. Nu putea avea mai mult de douăzeci sau douăzeci şi unu de ani.

Şi dacă aş vinde casa, vieţile lor ar fi şi mai grele. Ar trebui să se mute în locuinţe chiar mai proaste sau mai scumpe decît cele pe care le

1. Stradă din Londra unde se află ministerele (n.t.)

ocupau acum.

Doamna Scudpole îşi tîrî picioarele pînă la uşă şi spuse:

– Patul e schimbat. Eu nu spăl rufele. Cearceafurile astea trebuie trimise la spălat. Eşti datoare la spălătoreasă pentru ultimul spălat.

– Să-mi faci o listă pe capitole a datoriilor, doamnă Scudpole şi o s-o vedem mîine.

Plecă fără să răspundă. Domnul Butler spuse:

– Ar trebui să vorbiţi personal cu spălătoreasa. Bătrîna Scuddie e o pungăşoaică recunoscută. Doamna Cummings nu-i încredinţa nici măcar un penny. Aş vrea tare mult să vă pot convinge să continuaţi să administraţi casa. O să constataţi că are o amplasare foarte convenabilă, vă asigur. E aproape de Temple Bar[1] şi de Prăvălia de Mode a lui Mam'selle Lalonde şi de Drury Lane.

Nici Temple Bar nici prăvălia lui Mad'selle Lalonde nu prezentau vreun interes pentru mine şi ştiam, după drumul de ieri cu trăsura prin Long Acre, că erau departe cartierele elegante ale Londrei. Strada Wild nu avea nimic care să mi-o

1. Poartă (înlăturată în 1879) care marca limita de vest a jurisdicţiei autorităţilor civile ale Londrei, aflată la intersecţia străzii Fleet cu Strand (n.t.)

recomande, dar n-am intrat în detalii cu domnul Butler. El îşi băgă chitanţa în buzunar şi plecă, asigurat de cel puţin încă o lună de locuit în acest paradis dărăpănat.

– Aruncă o privire prin chitanţierul ăla şi vezi cine mai datorează chiria pe luna asta, Cathy, sugeră domnişoara Thackeray.

Am verificat cotoarele de luna trecută şi am văzut că mai aveam de primit veşti de la Profesor Vivaldi (mansardă), o domnişoară Irene Whately (3A), domnul Eric Sharkey (3B) şi domnul Alger (2A). Cu totul, şase chiriaşi. Doamna Clarke şi domnul Butler plătiseră deja. După cîteva socoteli, îmi evaluasem sumele anuale din chirii.

– Mătuşa Thal scotea trei sute de lire pe an din magherniţa asta! Am exclamat. Mi-am verificat calculele să văd dacă nu greşisem. E mai mult decît dobînda la zestrea mea de cinci mii. Iau numai două sute cincizeci de pe urma ei. Cu siguranţă, chiriile astea trebuie să fie cămătăreşti!

– Mie mi se pare că domnul Butler şi doamna Clarke consideră că au dat de-un chilipir, altfel de ce te-ar întreba dacă ai de gînd să măreşti chiriile?

– Mă întreb cu cît aş putea vinde casa? Poate că face mai mult decît mi-am închipuit eu.

– O să chemăm mîine un agent imobiliar. Dacă noul proprietar ar repara-o, ar putea mări chiriile şi ar scoate o avere frumuşică. La asta trebuie să te gîndeşti cînd o vinzi, Cathy.

Am discutat problema vreo jumătate de oră. Mîine o să aducem un constructor să inspecteze casa împreună cu noi, să vadă dacă e în stare bună în privinţa solidităţii acoperişului şi a grinzilor şi toate celelalte. Poimîine o să chemăm un agent imobiliar şi o s-o scoatem la vînzare. Între timp, mai erau de încasat cele patru chirii. Astea ne vor ajuta să mai acoperim din cheltuielile vizitei.

După ziua extenuantă pe care o avusesem, ne-am retras la ora zece să petrecem o noapte foarte lipsită de confort, înghesuite două într- un pat şi ascultînd diversele zgomote supărătoare care veneau din stradă. La Radstock, nu eram obişnuite să auzim trăsuri la orele mici ale dimineţii, zarvă de beţivi, voci ridicate şi chiar, în răstimpuri, cîte un ţipăt care îţi îngheţa sîngele în vine şi de care domnişoara Thackeray aproape m-a convins că nu era decît un miorlăit. N-aveam nici o idee care erau regulile pentru încuiatul uşii

de la intrare. Avea fiecare chiriaş cheia lui sau uşa rămînea descuiată douăzeci şi patru de ore pe zi? Asta era un alt lucru ce trebuia verificat de dimineaţă. În cele din urmă, am adormit.

Capitolul 3

Am petrecut o noapte agitată. Lemnăria casei vechi trosnea şi scîrţîia. Uşile se deschideau şi se închideau la orice oră. Nu doar uşa din faţă, pe care o foloseau chiriaşii, ci şi cea din spate. Totuşi, zgomotele dinspre bucătărie nu erau puternice. Dacă doamna Scudpole avea musafiri, cel puţin o făcea în linişte. Aproape pe furiş...

Pînă la urmă am adormit şi am fost trezită de zgomotul unor paşi la ora şapte, în dimineaţa următoare. Am rămas întinsă cu ochii închişi încă

o clipă, întrebîndu-mă cine putea face atîta zarvă în casa parohială. Apoi am simţit un cot împungîndu-mă în spate şi mi-am amintit unde eram şi de ce era cineva cu mine în pat. Am deschis ochii şi am rămas privind fix la adunătura de mobile vechi înghesuite pe lîngă pereţi. De treaba asta uitasem cînd discutasem cu domnişoara Thackeray despre ce trebuie să facem înainte de a vinde casa. Trebuie să aducem pe cineva care să ia lemnele astea. O cercetare mai atentă dovedise că erau lipsite de valoare. Cu puţin noroc, omul ar putea lua mobila ca plată pentru înlăturarea ei şi am avea treaba făcută fără cheltuieli.

Stăteam liniştită, pentru că nu voiam să tulbur somnul prietenei mele. Moştenirea mea era o coşmelie; menajera mea era o pungăşoaică şleampătă; aveam mai multe zile de muncă în faţă, trebuia să tratez cu oameni de afaceri cu care eram total nepregătită să negociez, şi totuşi eram fericită. Vacanţa asta improbabilă căpătase un aer festiv. Avea să fie un adevărat seism pentru viaţa mea liniştită, să văd cum trăiau alţi oameni. Speram să devin o persoană mai înţelegătoare după asta. Dar mă îndoiam că aş putea fi destul de generoasă ca să fiu fericită cu noua

mea mamă vitregă.

Cînd domnişoara Thackeray a dat semne de viaţă, m-am ridicat şi m-am pregătit pentru noua zi, lăsîndu-i cîteva momente să-şi adune gîndurile. Apa din lighean era rece, dar cel puţin era curată. M-am spălat şi, după ce m-am îmbrăcat, am sunat după doamna Scudpole. N-a răspuns la clopoţel. Gîndindu-mă că poate mătură scările sau că face vreo treabă necesară prin casă, am dus chiar eu ligheanul la bucătărie. Plita rece îmi indica faptul că ea nu se sculase încă.

Se auzea gălăgie pe aleea de lîngă casă. M-am dus la fereastră să văd ce se întîmplă. O căruţă, cu încărcătura acoperită de o prelată, tocmai ieşea. Aleea mea era o proprietate privată şi m-am dus la uşă să văd cine o folosise.

Un lucrător cu o înfăţişare deocheată îşi ridică pălăria şi spuse:

– Bună dimineaţa, don'şoară.

Mai era un om în căruţă. Era scund şi avea o pălărie trasă peste ochi. Am observat că nu purta jachetă de barchet ca un lucrător, ci o haină de lînă pieptănată, cu nasturi mari de alamă, ca un domn.

– Ce faceţi aici? am întrebat politicos, dar

ferm.

– Tocmai plecam, don'şoară, răspunse surugiul. M-am rătăcit şi m-am folosit de aleea dumneavoastră ca să schimb direcţia. N-am făcut nici un rău. Îşi biciui gloaba bătrînă şi jegoasă şi plecă.

Categoric individul nu avea intenţii bune. Cu atît de puţină circulaţie pe stradă s-ar fi putut oprî şi schimba direcţia acolo. Totuşi, nu-mi dădeam seama ce matrapazlîc ar fi putut face pe alee, aşa că nu m-am mai gîndit la asta.

O uşă care dădea afară din bucătărie, era deschisă lăsînd să se vadă un pat nefăcut. Am intrat, dar doamna Scudpole nu era acolo. M-am gîndit că ar fi putut să fi spălat putina, ceea ce ar fi explicat zgomotele care veneau din partea asta în timpul nopţii. Aproape speram că plecase, dar o privire mai atentă mi-a arătat că hainele şi obiectele ei personale erau acolo. Poate că se repezise să ne cumpere lapte proaspăt sau ouă. Am umplut ligheanul şi i l-am dus domnişoarei Thackeray.

După ce s-a îmbrăcat, m-am dus înapoi la bucătărie. Nici urmă de doamna Scudpole. Am fi rămas fără micul dejun dacă nu era domnişoara

Thackeray, care fusese crescută la o fermă şi ştia toate şmecheriile pentru a aprinde focul. Am fiert apă, am fiert ouă, am făcut ceai şi am mîncat cu pîine neprăjită, pentru că nu am putut găsi nici o ustensilă de făcut pîine prăjită. În timp ce mîncam, uşa de la intrare s-a trîntit de cîteva ori, dar trebuie să fi fost chiriaşii care ieşeau să se ducă la lucru, căci doamna Scudpole nu s-a întors.

La nouă tot nu venise înapoi şi am început să ne facem griji pentru ea. M-am gîndit că poate ar trebui să trimitem în strada Bow[1] Domnişoara Thackeray a venit cu o sugestie

– Ar fi mai de bun simţ, să-i întrebăm pe chiriaşi dacă ştiu unde ar putea fi. Eram pe punctul de a merge sus să începem să batem pe la uşi, cînd doamna Scudpole se rătăci în bucătărie purtînd încă, şorţul acela dezgustător de murdar. Nu aducea nici lapte, nici ouă, nimic altceva şi nici nu venea de afară, ci din holul care ducea spre camerele noastre.

– Unde ai fost? am întrebat-o.

– Mă tem că am adormit tîrziu.

– Într-adevăr. E trecut de nouă. Nu ştiam ce ţi

1. la Poliţie(n.t.)

s-a întîmplat.

– Mătuşa dumitale nu se scula aşa devreme.

– Dar n-ai fost în camera dumitale, am spus eu.

O privire vicleană i se ivi în ochi cînd răspunse:

– Doamna Cummings mi-a dat mie celălalt dormitor să-l folosesc. Mi-a spus că nu e nici o problemă. Salteaua mea e plină de ghemotoace, ca un sac de bolovani.

– Vrei să spui că sînt două dormitoare în afară de al dumitale! De ce nu ne-ai spus? De ce nu mi-ai arătat camera aceea ieri?

– Mi-am spus că pot s-o folosesc eu.

Poate că n-oi fi eu pricepută la afaceri, dar ştiu cînd o femeie minte. Ochii ei alunecoşi refuzau să-i întîlnească pe ai mei. Toate lucrurile îi erau încă în camera ei. Se mutase în camera cea bună de capul ei.

– Acum o să avem nevoie de al doilea dormitor, doamnă Scudpole, i-am spus rece. Fireşte că aşteptăm aşternuturi curate. Şi, de vreme ce acţionezi numai la poruncă, îţi voi spune să-ţi pui un şorţ curat şi să-ţi perii părul. Domnişoara Thackeray şi cu mine ne sculăm la şapte şi jumătate. La micul dejun luăm ceai, ouă şi pîine prăjită. Ai pregătit lista de datorii despre care am vorbit aseară?

– Eu fac socoteli. Le am pe toate în cap. Numai să-mi dai banii, că plătesc eu.

– Dă-mi numele oamenilor unde avem datorii. O să-i plătesc chiar eu.

A pomenit de măcelarul din cartier şi de o doamnă Lawson, spălătoreasa. Se pare că astea erau singurele facturi restante. De fapt, după cîteva comentarii viclene despre moartea neaşteptată a mătuşii mele, nu era sigură că se datora într-adevăr vreun ban, iar eu eram moralmente sigură că totul fusese o înşelăciune ca să mă fure.

– În viitor mă voi ocupa personal de toate finanţele gospodăriei. După ce te cureţi pe dumneata însăţi şi această bucătărie, aş vrea să mături şi să ştergi praful pe scara din faţă, doamnă Scudpole. Vom începe în restul casei după ce voi pune să se scoată excesul de lemnărie. Este imposibil să faci curăţenie într-o asemenea harababură.

După această cuvîntare semeaţă, am părăsit camera, cu domnişoara Thackeray după mine. Ne-am dus să cercetăm celălalt dormitor şi am constatat că era cea mai bună cameră din casă. Era mobilat cu piese de stejar deschis la culoare, cu un covor şi draperii verde marin. Pereţii erau

acoperiţi cu un delicat tapet chinezesc cu păsări şi flori. Camera nu fusese inundată de mobile. De fapt, am ştiut dintr-o privire că asta era camera pe care o folosise de fapt mătuşa mea, pentru că aici erau obiectele ei personale. Pe măsuţa de toaletă era o diversitate de perii, sticluţe şi cosmetice. Garderoba era ticsită de rochii extravagante.

– Thal Cummings a fost întotdeauna maniacă în privinţa îmbrăcămintei, spuse domnişoara Thackeray, în timp ce sorta rochiile. Sînt unele materiale frumoase aici, Cathy. Şi era atît de solidă, încît e mult material. Putem să le transformăm pe unele pentru tine.

– Poate că o să aleg cîteva ca să le iau cu mine cînd plec. Şi acum, ce-ar trebui să facem mai întîi? Cred că trebuie să scăpăm de surplusul de mobilă înainte de a chema constructorul să evalueze casa. N-o să poată vedea pereţii şi podelele din cauza acestei grămezi de mobilă.

– Hai să facem o listă, a propus ea.

Domnişoara Thackeray e o adeptă fervent a listelor.

Ne-am întors în salon şi ne-am apucat să înşirăm ce aveam de făcut. Înainte de a ajunge prea departe s-a auzit un ciocănit la uşă şi a intrat

un domn mai în vîrstă. Era înalt şi suplu, avea pince-nez şi un smoc de păr cărunt. Arăta a preot sau a profesor la pensie. Hainele îi erau de bună calitate şi purta un ceas de aur sau cel puţin un lanţ de ceas, dar îmbrăcămintea era lustruită de prea mult purtat.

– Doamnelor, spuse el înclinîndu-se galant. Sînt Profesorul Vivaldi. Am venit să plătesc chiria pentru camerele de la mansardă.

Avea o vagă urmă de accent. Italian, oare, cu un nume ca Vivaldi?

Ne-am prezentat şi noi iar eu am scos chitanţierul. Ca şi ceilalţi, a plătit cu bani gheaţă şi tot ca ceilalţi a întrebat dacă aveam de gînd să închiriem în continuare camere şi la ce preţ. I-am spus ce le spusesem şi celorlalţi. A părut nefericit şi a spus:

– Păcat! pe un ton mai degrabă patetic, dar nu ne-a rugat să continuăm să administrăm casa.

Apoi s-a ridicat şi şi-a pus pălăria.

– Mă duc la British Museum[1] Pregătesc o mică lucrare privind antichităţile din Grecia, a ex-

1. Muzeul Britanic, celebru muzeu naţional de antichităţi, cărţi, ştiinţe ale naturii, etc. din Londra (n.t.)

plicat el. Mă duceam deseori acolo vara, cînd predam la Oxford.

L-am privit de la fereastră în timp ce ieşea pe stradă. Alt suflet nefericit de care să-mi pară rău. Nu credeam că eram prea aproape de British Museum, dar poate că Bloomsbury[1] era totuşi mai aproape decît îmi închipuiam eu. Oricît de departe ar fi fost, jacheta aceea lustruită îmi spunea că profesorul o să meargă pe jos, şi asta la vîrsta lui. O tristă decădere pentru un profesor de la Oxford.

După ce el plecă, domnişoara Thackeray şi cu mine am stat de vorbă despre chiriaşii noştri. Am căzut de acord că erau superiori faţă de ce te-ai fi aşteptat într-un cartier atît de prăpădit: un profesor, văduva unui ofiţer, un tînăr care lucra la Bursă şi domnul Alger, a cărui ocupaţie n-o aflasem încă, dar care făcea cea mai bună impresie dintre toţi.

În cîteva minute, s-a auzit alt zgomot de paşi pe scările neacoperite de covor, urmat de un alt ciocănit în uşă. M-am înviorat văzînd că era domnul Alger care stătea aşteptînd să i se permită să

1. Zonă a Londrei unde se află British Museum odinioară cartier rezidenţial la modă (şi mai tîrziu literar).

intre. Nu vreau să spună că inima mi-ar fi palpitat cumva prosteşte, feciorelnic, deşi era nespus de chipeş. Ce m-a făcut să mă simt mai bine a fost că el era singurul chiriaş care nu-mi dădea un sentiment de vinovăţie. Arăta prosper şi foarte capabil să-şi poarte de grijă. Pe scurt, arăta complet nelalocul lui pe strada Wild.

– Ziua socotelilor a venit, spuse el intrînd cu o plecăciune şi un zîmbet insinuant. M-am uitat la el alarmată. Ce prostie din partea mea, a spus rîzînd. Nu m-am referit la sfîrşitul biblic al lumii, ci la ziua chiriei.

– Sînt sigură că ni s-ar trimite vreun sol dacă Armageddonul[1] ar fi aproape, i-am răspuns eu.

A ridicat din sprîncene surprins. Ochii lui m-au cercetat din nou, în amănunţime. Apoi au rătăcit spre domnişoara Thackeray, o carte de vizită tipică a respectabilităţii, apoi s-au liniştit. Cînd vorbi, tonul îi era mai politicos.

– Am întîrziat cu chiria, dar după moartea doamnei Cummings nu prea ştiam cui să i-o plătim.

1. Scenă a confruntării finale între neamuri, menţionată în Apocalipsă (16;16), ca una dintre judecăţi, înainte de a doua venire a lui Hristos (n.t.)

Am scos chitanţierul. În timp ce îi luam banii şi scriam chitanţa, domnişoara Thackeray spuse:

– Poate că ne-aţi putea da un mic sfat, domnule Alger. Am dori să îndepărtăm tot surplusul ăsta de mobilă. Cathy, domnişoara Irving, s-a gîndit că poate un hamal ar accepta mobilele drept plată.

El clipi de uimire la auzul unei asemenea idei nerentabile.

– Cum, s-o daţi? a întrebat. De ce n-o vindeţi?

Cum era mobila mea, am răspuns:

– Mă tem că preţul închirierii unei căruţe ar putea să depăşească ce-aş cîştiga din vînzarea acestor lemne. Nu e mobilă bună, domnule Alger, ci piese zgîriate şi hodorogite, cu jumătate din închizători sau mînere lipsă.

– În afară de biroul Hepplewhite, adăugă domnişoara Thackeray.

Domnul Alger se duse să se uite la piesele variate din salon. Privi peste umăr cu un zîmbet şiret.

– Dacă ideea nu e de a scoate profit ci doar de a scăpa de mobila din apartament, aş face o altă sugestie.

– S-o auzim, i-am spus eu.

– Cred că chiriaşii dumneavoastră ar fi fericiţi s-o poată folosi. Camerele sînt date drept „mobilate" dar nu conţin decît un minimum necesar. Este surprinzător cu cît de puţină mobilă te poţi descurca. Cu siguranţă că mie mi-ar fi de folos unul dintre aceste birouri, spuse el trecîndu-şi palma peste singura piesă bună din grămadă, biroul Hepplewhite. Şi dacă e vreun dulap sau vreo măsuţă de toaletă de prisos, ştiu că doamna Clarke îşi dorea să-ţi poată permite un scrin oarecare pentru lucrurile lui Jamie. E vorba de fiul ei.

– Am cunoscut-o deja pe doamna Clarke, spuse domnişoara Thackeray.

– O fată fermecătoare cu o situaţie tristă. Toţi avem o grijă părintească faţă de doamna Clarke, spuse domnul Alger cu un zîmbet blînd.

Grija domnului Butler nu prea putea fi numită „părintească" şi nu eram deloc sigură cam ce tentă avea grija domnului Alger, dar văduva era cu siguranţă drăguţă şi avea nevoie de orice ajutor putea găsi.

– Nu am nici o obiecţie ca mobila să fie folosită de chiriaşi, dacă le place, am spus imediat.

– Atunci, eu cer biroul ăsta! spuse Alger punînd mîna pe Hepplewhite. Promit să fiu foarte

atent cu el.

– Doar această piesă este în stare bună, am spus eu.

Domnişoara Thackeray mi-a aruncat o privire întrebătoare, să vadă dacă o să-i las biroul Hepplewhite. M-am consolat că mobilele or să fie doar împrumutate chiriaşilor.

– Poţi lua biroul cînd o să vînd casa, dacă îl vrei, i-am spus.

– Doar nu intenţionaţi să vindeţi casa! a exclamat domnul Alger.

– Nu e genul de casă în care să putem locui, l-am asigurat eu.

– Cred că nu este genul cu care sînteţi obişnuită. Nu cred că doamna Cummings a pomenit vreodată de situaţia dumneavoastră...

Era o întrebare în ochii lui.

– Sîntem din Radstock. Tatăl meu este paroh acolo.

– Înţeleg.

Clipitul rapid al ochilor şi vocea gîtuită mi-au spus că nu se aşteptase la o origine atît de onorabilă. Fiindcă mă prinsese ieri ştergînd praful cu faţa murdară şi purtînd un şorţ, se pare că mă luase drept o fată de rînd.

– Aşa că vedeţi că nu avem cum să locuim aici, i-am explicat eu.

Domnul Alger privi spre un scaun. I-am permis să ia loc, încuviinţînd din cap, şi el a început să încerce să mă convingă să nu vînd casa.

– Presupun că viaţa e liniştită la Radstock, spuse el. Ar fi ceva de spus despre a gusta sarea şi piperul vieţii. Eu găsesc strada Wild fascinantă. Simţi adevăratul puls al unui oraş mare bătînd pretutindeni în jurul tău.

– Da, şi îl vezi, îl miroşi, spuse domnişoara Thackeray. De-abia dacă am putut dormi astă-noapte de hărmălaia de pe străzi.

– Te obişnuieşti repede cu asta, ne-a informat el. Totul face parte din culoarea locală. Şi ăsta e cartierul teatrelor, unde se pot întîlni tot felul de personaje interesante. Eu am găsit că e o experienţă care te îmbogăţeşte.

– Eu găsesc cuţitarii şi cîrciumile o experienţă de care mă pot lipsi, am răspuns eu.

– Într-adevăr? Aş fi crezut că fiica unui preot ar putea fi interesată să-i ajute pe cei mai puţin norocoşi.

Roşesc mărturisind că această idee nici măcar nu-mi trecuse prin cap. Operele de binefacere

jucau un rol important în viaţa mea, dar erau binefaceri atît de domoale, cum ar fi să duc mîncare celor flămînzi şi să organizez bazarurile bisericii.

– Mă tem că nu mă pricep prea mult să ajut într-un atare caz. Strada Wild este prea... am spus eu nesigură.

– Sălbatică[1]? a sugerat el. Poate că aveţi dreptate. Sînteţi prea domestică pentru a aborda adevărata sărăcie şi nevoie. Biete femei neajutorate, silite să facă trotuarul de la o vîrstă fragedă, copii fără cămin.

– Nu vă puteţi aştepta ca eu singură să îndrept toate nedreptăţile Londrei, domnule Alger, am spus tăios fiindcă într-adevăr simţeam unele tresăriri de vinovăţie la ceea ce-mi spunea.

– Aveţi dreptate. E peste puterile unei singure persoane. Trebuie să facem fiecare ce putem. Dar dumneavoastră aveţi un cămin confortabil în altă parte, desigur. Şi nu ne putem aştepta să vă dezorganizaţi viaţa numai pentru că oamenii de aici sînt atît de nevoiaşi.

Mă simţeam o ipocrită desăvîrşită. Eram oribil de egoistă fugind înapoi la viaţa mea comodă?

1. joc de cuvinte; wild în engl.= sălbatic, nedomesticit; dar şi dezmăţat, desfrînat, imoral

Bineînţeles că nu i-am spus că toată viaţa mea era oricum în pragul dezorganizării. Totuşi domnişoara Thackeray a făcut o oarecare aluzie de genul ăsta.

– Domnişoara Irving s-a gîndit că ar putea vinde casa asta şi închiria un apartament în Upper Grasvenor Square[1] Şi puteţi fi sigur că se va implica în opere de caritate, domnule Alger.

– Atunci vă gîndiţi să vă mutaţi la Londra! Ce drăguţ! Zîmbetul sugera că era încîntat să audă asta.

– De îndată ce va fi înlăturată mobila, am de gînd să aduc un om ca să inspecteze casa şi să vadă dacă e în stare bună.

– Nu e nevoie să faceţi asta, spuse el. Oricine ar cumpăra-o, n-o să-i pese dacă plouă prin acoperiş. Ăsta e un cartier în care se speculează chiriile, domnişoară Irving. Proprietarii înghesuie numărul maxim de chiriaşi într-un spaţiu minim, îi pun pe bieţii nenorociţi să plătească cît suportă piaţa, îşi iau banii şi fug. Nu că aş vrea să o ponegresc pe mătuşa dumneavoastră! Cum locuia ea însăşi aici, îşi dădea mai mult interes. Eu

1. Cartier aristocratic al Londrei (n.t.)

ştiu că acoperişul nu e spart în nici un caz. Mai trec din cînd în cînd pe la profesorul Vivaldi şi îl găsesc tihnit şi uscat.

– Atunci nu e nevoie să-ţi iroseşti banii pe o inspecţie, Cathy, spuse domnişoara Thackeray.

– Da, ai dreptate. Îmi displace să mă gîndesc că bieţii mei chiriaşi ajung pe mîinile unui speculant de chirii, dar zău...

Înainte să mai pot spune ceva, domnul Alger s-a repezit la cuvintele mele nevinovate.

– Casa nu e deloc o afacere proastă ca investiţie, domnişoară Irving.

Îşi trase un scaun lîngă al meu şi începu să explice ce voia să spună. Pentru că nu reuşise să mă impresioneze pretinzînd că zona era interesantă sau să mă facă să mă simt vinovată, acum ataca frontal, apelînd la lăcomia mea.

– Aţi fi extrem de norocoasă să obţineţi cinci mii pentru casă şi dacă sînteţi grăbită să vindeţi, o să obţineţi cam în jur de patru mii. Presupun că aţi investi capitalul în Consols[1]? Eu am încuviinţat din cap. Foarte bine, deci cinci la sută din patru

1. „Consolidated annuities"=obligaţiuni garantate de guvernul britanic, consolidate în 1751 într-un stoc unic la 3% (ulterior 2,5%) (n.t.)

mii înseamnă două sute de lire pe an. Chiriile dumneavoastră de aici se ridică la trei sute.

– Dar casa ar costa cel puţin cincizeci de lire pe an ca să fie întreţinută. Nu ar fi nici o diferenţă.

– Au contraire[1]! spuse el, ridicîndu-şi sprîncenele în semn de mirare. Uitaţi parterul, cea mai valoroasă parte a casei. Puteţi locui aici chiar dumneavoastră, fără chirie, sau îl puteţi închiria cuiva cu o sută de lire pe an. Dacă vindeţi va trebui să vă închiriaţi camere. În Upper Grosvenor Square, un apartament de mărimea acestuia ar costa mai mult de o sută de lire. Chiria înseamnă bani duşi pe apa sîmbetei. Dacă staţi aici, casei îi va creşte valoarea datorită inflaţiei şi a extinderii Londrei. Proprietăţile imobiliare sînt o investiţie excelentă în perioada asta. Din punct de vedere economic, cea mai inteligentă mişcare este să rămîneţi aici.

– Zău că nu mă pot imagina pe mine şi pe domnişoara Thackeray locuind aici, am spus eu, dar ca investiţie s-ar putea să nu fie rea. O să mă gîndesc la asta.

– Cartierul nu e atît de rău cum aţi crede, con-

1. dimpotrivă (în franceză în original) (n.t.)

tinuă domnul Alger. Era un vorbitor convingător. Pun pariu că vizitiul dumneavoastră v-a adus pe Long Acre, cea mai proastă rută posibilă.

– Da, am venit pe Long Acre.

– Ar fi trebuit să veniţi pe Strand. De ce să nu vă arăt drumul acum? Patronul meu mi-a dat o trăsură pe care s-o folosesc.

– În ce grajd o ţineţi?

– În grajdul dumneavoastră. Doamna Cummings mi-a dat permisiunea. Dacă vă întrebaţi de ce folosirea grajdului nu figurează în rata chiriei mele, vă pot explica.

– Nu vă verificam, domnule Alger!

El făcu semn cu degetul să frumos spre mine şi rîse.

– Ar fi trebuit! Dacă doriţi să deveniţi o femeie de afaceri, trebuie să ştiţi pînă la ultimul bănuţ, domnişoară Irving. Adevărul e că doamnei Cummings îi plăcea să practice trocul ca să-şi menţină venitul micşorat de impozite. Plăteam pentru grajd lăsînd-o să-mi folosească trăsura. Cînd dorea să iasă, o trimiteam înapoi de la Whitehall. Uneori o folosea şi seara. Mătuşii dumneavoastră îi plăcea să meargă la teatru.

– Eu nu am decît trăsura de călătorie a tatălui

meu şi e greoaie pentru circulaţia din oraş. Am putea continua acest aranjament anterior, domnule Alger, dacă vă convine?

– Îmi convine, într-adevăr, foarte mult. Zîmbi. V-am spus că eu eram adesea însoţitorul ei? Un surîs insinuant însoţi această afirmaţie.

Domnişoara Thackeray reţinuse un element din conversaţia lui care mie îmi scăpase.

– Ce faceţi la Whitehall, domnule Alger?

– Whitehall! am exclamat eu. Noi credeam că sînteţi actor.

Alger spuse:

– Doamne Sfinte! Par chiar atît de rău? şi rîse.

– Nu se pune problema de rău, spuse domnişoara Thackeray. Pur şi simplu nu ne-a trecut prin cap că cineva de la Whitehall ar considera strada Wild un loc potrivit unde să locuiască.

– Ba eu da, zău. V-aş recomanda-o, dacă n-ar fi aşa? Ca să răspund întrebării dumneavoastră, doamnă, sînt secretarul Lordului Dolman. El este activ în Camera Superioară[1] Domeniul său specific de experienţă este comerţul. Nu este un post

1. Parlamentul englez este format din Camera Lorzilor sau Camera Superioară şi Camera Comunelor sau Camera Inferioară (n.t.)

împovărător. La următoarele alegeri, vrea să candidez pentru Parlament în circumscripţia lui. Visez o carieră politică. Şi pentru că vă întrebaţi de ce locuiesc aici, adăugă el nesigur, adevărul este că am o mică rentă de la tatăl meu, dar în nici un caz nu sînt atît de bogat încît să fiu independent. Pînă cînd voi obţine cîteva sinecuri la Whitehall, trebuie să trăiesc mai mult sau mai puţin de azi pe mîine. Lordul Dolman mi-a oferit camere în casa sa din Berkeley Square, dar prefer o oarecare independenţă. Lordul Dolman îmi e rudă prin căsătorie, adăugă el, pentru a explica generozitatea acestui lord.

Personal, m-aş fi repezit la camerele din Berkeley Square, dar înţelegeam dorinţa de independenţă a unui domn tînăr.

După ce îşi sfîrşi explicaţiile, spuse:

– Acum sînteţi liberă să facem un mic tur prin cartier, domnişoară Irving?

– Avem o mulţime de lucruri de făcut în dimineaţa asta, am răspuns.

Dar, în timp ce mă gîndeam la conversaţia noastră, am înţeles că de fapt nu prea mai erau multe de făcut acum. Mobila or s-o ia chiriaşii; nu mai trebuia să angajez un constructor să inspec-

teze clădirea; şi pînă cînd nu voi analiza avantajele şi dezavantajele de a vinde casa, nici nu o să chem un agent imobiliar.

– Pot să rămîn eu să încasez chiriile de la ceilalţi chiriaşi, dacă vrei, s-a oferit domnişoara Thackeray. Şi o s-o strunesc şi pe doamna Scudpole. Închipuie-ţi, să ia dormitorul cel mai bun şi să spună că Thalassa dormea în depozitul ăla!

– Trebuie să fac ceva ca să-i anunţ pe chiriaşi că pot lua surplusul de mobilă, am spus eu.

– Este un avizier ascuns sub scară, în holul de la intrare, m-a informat domnul Alger. Vă sugerez să fixaţi orele în care se poate lua mobila, altfel o să vă treziţi cu oamenii venind toată ziua bună-ziua. Poate că doriţi să vă asiguraţi că mobilele sînt împărţite corect. Astfel încît nimeni să nu-mi ia biroul, spuse el, aruncînd o privire spre Hepplewhite.

– O să pun eu anunţul, a spus domnişoara Thackeray. Să spunem, în seara asta între opt şi nouă, ca să fie toată lumea acasă şi să aibă o şansă egală?

Am fost de acord cu ora. Nu mai era nimic care să ne reţină. Mi-am luat boneta şi mantila şi m-am alăturat domnului Alger în salon. Doamna

Scudpole, într-un şorţ curăţel, mătura scările din faţă. Domnul Alger se holbă la această privelişte neobişnuită.

Spuse cu un accent pornit din inimă:

– Aş vrea într-adevăr să rămîneţi, domnişoară Irving. Aţi putea face într-adevăr ceva din casa asta.

– Poate că m-aţi putea convinge, domnule, dar mai întîi trebuie să mă convingeţi că nu e nevoie să trec pe Long Acre ca să ajung în partea civilizată a oraşului.

Capitolul 4

Cu atîtea probleme care-mi ocupau mintea, nu m-am gîndit unde stătea vizitiul domnului Alger şi cum putea fi chemat la nevoie. Am aflat curînd că nu trebuia să mă preocupe nici un vizitiu. Alger conducea o cabrioletă sport şi, după ce m-a ajutat să mă urc pe bancheta periculos de înaltă, a sărit sus şi a luat chiar el hăţurile. Nu mai mersesem niciodată cu cabrioleta. Fiica unui preot de provincie trebuie să fie foarte cuviincioasă în com-

portament. Dar, cum nimeni care mă cunoştea nu avea să mă vadă aici, aveam de gînd să mă bucur de ieşirea asta.

– Lordul Dolman trebuie să fie un domn mai tinerel, am spus eu pe cînd eleganta cabrioletă galbenă şi echipajul vioi de doi suri pornea la drum.

– Nu, de ce spuneţi asta?

– Datorită acestei cabriolete. Cînd aţi spus că doreaţi să fiţi independent, m-am gîndit că trebuie să fie un bătrîn arţăgos.

– Ar fi şocat să se audă descris astfel. E destul de amabil, dar cînd eşti musafir în casa unui domn, eşti la cheremul lui. Ţi se pot schimba planurile dacă mai e nevoie de un bărbat în plus la masă sau la teatru.

– Cu siguranţă, asta n-ar fi un deranj prea mare!

– Depinde ce doamnă are nevoie de însoţitor. Puteţi fi sigură că nu Cele-Fără-Asemănare sînt lipsite de companion. Se întoarse spre mine cu un zîmbet şiret. Eu sînt puţin cam pretenţios în privinţa doamnelor pe care le escortez prin oraş.

Cred că asta fusese spusă ca un compliment,

dar era în el o superficialitate care m-a iritat.

– Nu orice doamnă are norocul de-a fi frumoasă şi nici nu contează atîta vreme cît are un caracter frumos.

– Numai o doamnă sigură de farmecul ei ar spune aşa. Zîmbi.

– N-ar trebui să vă lărgiţi cercul de... prieteni influenţi? am spus, luptîndu-mă să găsesc cuvîntul potrivit care să descrie genul de oameni pe care nu i-ar întîlni în strada Wild, dar care i-ar fi folositori unui politician în ascensiune.

– Iau parte frecvent la petrecerile de seară ale Lordului Dolman, dar prefer s-o fac pentru plăcerea mea şi anunţat din timp. Am şi eu viaţa mea şi prieteni proprii.

– Desigur, am spus, dînd din cap ca o aparentă încuviinţare. Dar mă întrebam ce fel de viaţă şi prieteni erau aceia, de trebuia să-i ţină ascunşi şefului lui. Simţeam că dacă domnul Alger ar fi cu adevărat interesat să avanseze în cariera sa, ar fi mai conciliant faţă de Lordul Dolman.

Cabrioleta alerga cu o viteză care îmi răvăşise complet boneta şi mantaua mea. Îmi făcusem deja o idee cu privire la motivul pentru care domnul Alger mîna într-un ritm atît de periculos şi i-am

cerut să încetinească.

– Cu toată bunăvoinţa din lume şi cel mai iute echipaj, domnule Alger, tot nu poţi ascunde că zona prin care zburăm este extrem de neonorabilă. Priviţi! am exclamat eu arătînd spre o pereche de vagabonzi care mătăhăiau în josul străzii, la zece dimineaţa, beţi criţă.

– Ar dori fiica parohului să se oprească şi să-şi încerce norocul în a-i aduce pe calea cea dreaptă? întrebă el glumeţ.

Eu l-am fulgerat cu privirea.

– În curînd vom fi pe Strand, spuse el şi după încă cîteva cvartale de mînat nebuneşte, am ajuns într-adevăr pe Strand cu trăsura încă intactă. Domnul Alger era un vizitiu excelent.

– Acum puteţi încetini la şaisprezece mile[1] pe oră, am spus eu îndreptîndu-mi boneta şi aranjîndu-mi mantoul.

El o coti spre nord, spre Picadilly şi conduse într-un ritm normal pe New Bond Street[2], unde protipendada trecea în pas semeţ, gătită după ultimul răcnet al modei. Nu mi-am putut reţine cîteva exclamaţii de încîntare.

1. 1milă= 1,650 km (n.t.)
2. noua stradă Bond (n.t.)

– Deci asta este noua stradă Bond, despre care am citit în *La Belle Assembleé.* Iar aceea este chiar boneta care a apărut în numărul de luna trecută! Nu e fermecătoare? Mă întreb în ce magazin se vinde.

– Ceva mai elegant decît Strada Mare din Radstock, nu-i aşa, domnişoară Irving? Zîmbea fericit că, în sfîrşit, a găsit ceva care să mă impresioneze.

– Întrece chiar şi strada Milsone, din Bath, am suspinat eu.

– Frumoasă laudă, ce-i drept!

Mai multe doamne şi domni distinşi l-au salutat din cap sau i-au făcut cu mîna lui Alger. O domnişoară drăguţă cu păr blond şi o bonetă înclinată atrăgător, îşi opri trăsura şi strigă:

– Nu te-am văzut la serata de la Lady Bingham, aseară, Algie. Mi-ai promis un vals.

– O să îndreptăm asta la serata următoare, strigă el ca răspuns. Apoi mînă mai departe. Asta a fost domnişoara Carter, mi-a spus.

Numele nu însemna nimic pentru mine, dar chipul s-ar fi recomandat singur oricărui bărbat care avea ochi în cap. El nu s-a oprit să vorbească cu cei care-l salutau, nici nu mi-a luat în

seamă aluzia că magazinele păreau drăguţe.

Am continuat să privesc cu gura căscată la diversele vitrine arcuite care expuneau fleacuri elegante şi la mulţimea care aglomera strada.

– N-am văzut niciodată atîta lume, nici măcar la Bath, am spus eu.

– Pentru noi, cei din Londra, a merge la Bath înseamnă a ne retrage la ţară. Pun pariu că veţi simţi la fel după ce vă veţi obişnui cu plăcerile Londrei, baluri, petreceri.

Un tînăr elegant îşi riscă viaţa traversînd strada în mijlocul acelei circulaţii intense.

– Ascultă, Algie, te duci la club diseară? strigă el.

– În seara asta nu, Pelham. Sînt ocupat.

Bărbatul numit Pelham îşi îndreptă zîmbetul obraznic spre mine.

– Înţeleg.

Rînjea într-un mod care sugera că eu aveam să fiu distracţia serii. Apoi, datorită circulaţiei, fu silit să se repeadă înapoi ca să nu fie călcat de altă trăsură.

– Acesta a fost Lordul Harding, spuse domnul Alger. Dar discutam despre şederea dumneavoastră la Londra şi numeroasele distracţii dispo-

nibile aici.

Simţeam că îmi lipseşte ocazia de a întîlni tocmai acei oameni care ar face aceste distracţii posibile. Răspunsul meu a avut un ton tăios.

– Nu mă aştept la amuzamente ca cele de care vorbiţi. De-abia acum îmi fac intrarea în societate, trebuie să ştiţi. Şi, de fapt, sînt în doliu.

– Nu purtaţi haine de doliu, a subliniat el.

– Ei bine, de fapt n-am cunoscut-o niciodată pe doamna Cummings. Tata nu a considerat necesar să intre la cheltuieli... adică...

– Înţeleg. De vreme ce nu o consideraţi pe mătuşa dumneavoastră destul de apropiată ca să trebuiască să purtaţi doliu, unele distracţii modeste nu sînt excluse.

– Dacă rămîn, domnişoara Thackeray şi cu mine vom închiria undeva nişte camere modeste. De-abia aştept să merg la teatre, la biblioteci şi să fac plimbări.

– Vom merge la expoziţia de la *Somerset House* într-o după-amiază cînd şi trăsura şi eu sîntem liberi. Nu trebuie să ezitaţi să-mi spuneţi cînd o să vreţi. Aşa a fost tîrgul nostru.

Oferta mi-a readus buna dispoziţie.

– Ar fi foarte frumos.

De vreme ce Alger nu părea dornic să oprească trăsura să facem o plimbare, am crezut că se grăbea să se ducă la lucru. Am spus:

– Lordul Dolman nu s-ar aştepta să fiţi la birou la ora aceasta?

– Niciodată nu vine la Cameră înainte de amiază.

– Londra e foarte ciudată. Bărbaţii nu se duc la lucru înainte de amiază; mătuşa mea nu se scula pînă la jumătatea dimineţii, nu mînca în sufragerie.

– V-am spus că va fi o experienţă care vă va îmbogăţi. Rîse. Mi-am făcut toate lucrările ieri, înainte să plec. Cît despre baluri, domnişoară Irving, vă înţeleg reţinerea de a lua parte la ele, dar eu sînt invitat la multe petreceri mai puţin pretenţioase. Dacă vă place să dansaţi, acest aspect al Londrei nu este deloc închis pentru o tînără domnişoară care nu şi-a făcut intrarea în societate.

– Sînteţi foarte amabil, dar nu am venit pregătită pentru acest gen de ieşiri în societate. Tata se aşteaptă să scot casa la vînzare şi să mă întorc la Radstock pînă într-o săptămînă.

– Dar aţi pomenit de închirierea unui apartament în oraş, a spus el, privindu-mă întrebător.

ment în oraş, a spus el, privindu-mă întrebător.

– Da, e-adevărat, tata însă nu ştie asta încă, am mărturisit eu. Pînă ce nu am banii de pe casă, nu am posibilitatea să plec din casa parohială.

– Deci aveţi o doză de răzvrătire în sînge. Bine! Şi ce anume aveţi împotriva casei tatălui dumneavoastră, dacă nu e prea indiscret din partea mea să întreb?

Alger conduse înapoi, în jos, pe New Bond Street spre Green Park. Era lume puţină în parc, atît de devreme. Apoi, cînd nu mai erau tineri interesanţi de întîlnit şi nici magazine de văzut, a sugerat să coborîm din cabrioletă şi să ne plimbăm. În timp ce vizitam pe îndelete parcul, m-am trezit dînd explicaţii despre doamna Hennessey şi fiicele ei.

– Pare totul atît de banal şi egoist după ce am auzit cum trăiesc biata doamnă Clarke şi domnul Butler, dar, ca şi dumneavoastră, vreau puţină independenţă, domnule Alger. N-o s-o am niciodată în casa tatei după ce se va însura.

– În situaţia asta, aş face la fel, spuse el imediat. Dar ca femeie de afaceri practică aş rămîne pe strada Wild pînă ce proprietatea şi-ar spori

valoarea şi aş pune deoparte ceva bani albi pentru zile negre. Apoi aş închiria o căsuţă într-un cartier elegant al Londrei.

– Şi cum mi-aş face prieteni onorabili locuind în strada Wild? am întrebat eu. Nu prea poţi invita lumea bună la cină într-un asemenea loc.

– Asta e Londra. Aţi fi surprinsă să aflaţi ce ciudăţenii sînt trecute cu vederea aici, cînd o doamnă are o zestre substanţială, domnişoară.

– Eu nu am o zestre substanţială. Am doar cinci mii de lire.

– Şi alte cinci în proprietatea de pe strada Wild, la preţurile de astăzi. Asta înseamnă zece mii de lire, preţul curent pentru un baronet. Dacă aţi aştepta cîţiva ani să vindeţi, averea dumneavoastră s-ar ridica spre cincisprezece mii. Noi, vînătorii de zestre recunoscuţi, adăugăm cîte ceva pe deasupra şi după înfăţişarea doamnei. Se opri din mers şi îşi lăsă ochii să-mi cerceteze pe îndelete chipul, pe care îl simţeam îmbujorîndu-se, pe măsură ce privirea lui admirativă zăbovea. Cu un chip ca al dumneavoastră, nici ofilit, nici cu dinţi lipsă, cu ochii şaşii sau coşuri, ei bine, valoraţi spre douăzeci de mii. Aş zice că ducii vor cădea ca muştele în faţa dumneavoastră.

Am spus înţepat:

– Nu mai vorbiţi necugetat!

– De ce nu? Este încîntător să fii necugetat într-o zi frumoasă de primăvară... cu o doamnă drăgălaşă alături. Şi înainte de a vă grăbi să trageţi vreo concluzie defavorabilă, daţi-mi voie să vă spun că nu vorbeam necugetat cînd v-am spus că sînteţi frumoasă. Să ştiţi că sînteţi, într-un mod inconştient.

– Eu nu sînt o inconştientă!

– Răstălmăciţi tot ce spun. Am vrut să spun că sînteţi inconştientă de faptul că sînteţi atrăgătoare.

– Părul meu e cînepiu.

– Blond-roşcat, ca o coamă de leu. Şi ochii sînt tot ca de leu. Verzi şi piezişi, cu acea înclinaţie ciudată.

– Dar leii nu au pistrui.

– Nu, şi nici nu contrazic fiecare cuvînt pe care îl spune un om. Încercam să vă fac un compliment.

– Mulţumesc, domnule Alger. Şi dumneavoastră arătaţi foarte bine. Totuşi, în cîţiva ani, chipul meu îşi va pierde valoarea.

El îmi aruncă o privire amuzată.

– Poate trebuie să bateţi fierul cît e cald, dacă vă mulţumiţi cu un baronet, adică. Şi dacă un baronet s-ar mulţumi să locuiască pe strada Wild. Presupun că aceşti vînători de zestre recunoscuţi nu au un cămin al lor în care să-şi ducă mireasa.

– Asta e norocul loteriei, doamnă. Dar cred că faţa dumneavoastră o să mai ţină încă vreo zece ani sau mai mult. Nu puteţi avea mai mult de douăzeci.

– Am douăzeci şi unu.

– Atunci, vă faceţi griji degeaba. Vă pot da zece ani, şi încă mă consider tînăr.

– Aşa o fi, dar cîinii şi femeile îmbătrînesc mai repede.

– Mă abţin să comentez această afirmaţie incendiară. Îşi puse mîna pe cotul meu şi ne reluarăm plimbarea. Dar mai important e ce credeţi despre ideea mea de a rămîne în strada Wild? Dacă e vorba de lipsa de prieteni, v-aş putea fi de oarecare ajutor.

Văzusem cu ochii mei că domnul Alger avea o mulţime de prieteni. Ideea era desigur ispititoare dar totuşi, să locuiesc în strada Wild...

– O să mă gîndesc la asta. Bineînţeles, trebuie

să-i scriu tatei şi să văd ce zice şi el.

– Aştept să aud ce-o să vă răspundă. Şi între timp, nu trebuie să-i lăsaţi pe chiriaşi să profite de dumneavoastră.

– Nu sînt obişnuită să se profite de mine, domnule Alger, am răspuns eu. Ochii i s-au îngustat în timp ce încerca să hotărască dacă era vreo aluzie la el în această remarcă. Am remarcat că domnişoara Whately şi domnul Sharkey nu şi-au plătit încă chiria. O să-i somez chiar în seara asta. El nu răspunse, dar am simţit în străfundurile ochilor lui cenuşii că plănuia o farsă. Chiriaşii par cumsecade. Am fost surprinsă că sînt atît de respectabili.

– O, mulţumim, doamnă. Încercăm să ne purtăm frumos!

– Vai, nu m-am referit la dumneavoastră, domnule Alger! am spus rîzînd.

Totuşi, şi el era unul dintre chiriaşii mei. După ce petrecusem o oră în compania lui, tot nu puteam înţelege de ce locuia pe strada Wild. Era atît de evident cu o treaptă deasupra celorlalţi. Era chiar înrudit prin alianţă cu nobilimea. Sigur trebuia să fie vreun motiv pentru care nu locuia într-un cartier mai rafinat. Dar părea extrem de

nerăbdător să mă convingă să păstrez casa şi categoric dăduse de înţeles că ar continua să fie chiriaş.

– Un apartament în Albany ar costa mult mai mult decît camerele dumneavoastră din casa mea? l-am întrebat. Domnul Nugent, un prieten din Radstock, a stat acolo cînd a fost la Londra, acum cîţiva ani. El mi-a spus că e un cartier foarte frecventat de burlaci.

– Da, ar costa mult mai mult, spuse Alger ferm. Peste posibilităţile mele, mă tem. Apoi îmi adresă încă un zîmbet şiret. Vorbiţi de parcă aţi dori să scăpaţi de mine. Sper că viteza periculoasă cu care am condus cabrioleta nu v-a făcut să credeţi că sînt vreun individ cu mintea zdruncinată.

– Nu, doar că nu a reuşit să ascundă că zona e zdruncinată, dar o să mă gîndesc la ce mi-aţi spus. Foarte probabil, tata o să-mi poruncească să vînd casa şi să mă întorc imediat.

– Şi răzvrătita va asculta de poruncile tatălui ei?

– Da, aşa cred. Dar cînd, dacă, se însoară cu doamna Hennessey, hotărît mă mut, fie la Bath, fie la Londra.

– Acum o să vă conduc acasă, ca să vă puteţi scrie scrisoarea. Să stabilim o zi să vizităm *Somerset House*. Sînteţi liberă mîine după-amiază?

– Dar cu munca dumneavoastră cum rămîne? am parat eu.

– O să mă duc la lucru dimineaţa, drept compensaţie. Dolman va fi în întruniri de comitet toată după-amiaza. Nu va avea nevoie de mine.

– Se pare că aveţi o slujbă convenabilă.

– Nu mă plîng, răspunse el dezinvolt.

– Îmi dau seama. Foarte bine, atunci mîine după-amiază.

Ne-am întors la cabrioletă şi am revenit în strada Wild. Pregătită pentru ce era mai rău, am constatat că de fapt casa nu arăta chiar atît de oribilă pe cît mi-o aminteam eu. Dacă ar fi fost pe o stradă mai respectabilă, cu ferestrele spălate şi uşa vopsită, ar fi putut arăta onorabilă, dacă nu chiar elegantă.

Domnul Alger m-a condus pînă la uşă înainte de a se duce la cabrioletă şi, probabil, la Whitehall. Uşa aceea m-a umplut de dezgust. Straturi succesive de vopsea crăpaseră astfel încît suprafaţa părea formată din mici cheaguri. Este imposibil de descris culoarea. Cred că ultimul strat de

vopsea ar fi putut fi negru sau gri, dar avea un soi de nuanţă irizantă care îşi schimba culoarea odată cu umbrele care treceau. Era atît de murdară, încît am atins clanţa cu grijă.

Doamna Scudpole pregătise un prînz oarecare, tot din friptură rece de oaie şi brînză.

– Nu ne putem aştepta să gătească, să facă curăţenie şi toate celelalte, i-am spus ca o scuză domnişoarei Thackeray. Dacă tata e de acord să mai rămîn un timp, pînă ce vînd casa, trebuie să mai angajăm ajutoare. Şi, bineînţeles, că trebuie să-i trimitem şi trăsura înapoi.

Am scris scrisoarea în după-amiaza aceea, subliniind starea de lucruri de aici şi profitul potenţial dacă mai păstram casa cîţiva ani şi faceam cîteva reparaţii mărunte. Mullard mi-a dus scrisoarea la poştă. Nu se plîngea, propriu-zis, dar eu am înţeles că se plictisea de moarte.

– Poate că mi-aţi putea găsi ceva treburi de făcut pe-aici don'şoară Irving. Cutea din spate s-ar putea transforma într-o grădină frumuşică, dacă s-ar scoate gunoiul.

Domnişoara Thackeray şi cu mine ne-am dus cu el în curte ca s-o inspectăm. Dacă interiorul casei semăna cu un depozit de mobilă, exteriorul

nu era altceva decît o groapă de gunoi. Orice bucată de lemn pe care mătuşa mea considerase că nu merită s-o păstreze, fusese aruncată aici fără mare ceremonie. Scaune rupte erau îngrămădite peste o plită hodorogită, care începea să ruginească. O ladă de lemn dădea pe-afară de vase de pămînt sparte. Ce nu încăpuse era presărat pe jos.

– Aş putea sparge scaunele astea care putrezesc şi ce-ar fi să le ardem în sobă sau în cămin, sugeră Mullard. Un negustor de fiare vechi ar putea lua plita asta veche şi hîrburile aş putea să le îngrop.

Domnişoara Thackeray, care era grădinăreasă, credea că am putea cultiva legume într-o jumătate a curţii şi flori în cealaltă jumătate.

– Au fost flori aici, pe vremuri, spuse ea, scormonind printre resturi. Acelea sînt frunze de bujor şi precis asta e o tufă de trandafiri. Are spini, dar nici o floare.

Am căzut de acord ca Mullard să înceapă să curăţe curtea. M-am dus din nou şi m-am uitat la faţada casei. Un strat proaspăt de vopsea pe uşă ar fi o îmbunătăţire nepreţuită. Dar, mai întîi, trebuiau răzuite sau arse scorojelile. După ce ne-am

gîndit bine, am ales verdele închis ca fiind o culoare potrivită. O nuanţă mai deschisă ar fi fost mai drăguţă, dar casa nu se preta la drăgălăşenii. Cum a spus domnişoara Thackeray, cu atîţia oameni care foloseau uşa şi cu atîta lipsă de grijă, orice urmă de lovitură cu piciorul sau de deget murdar s-ar vedea imediat.

– O să cumpăr un inel pentru ciocănit, unul frumos, de alamă, am spus eu, zîmbind în sinea mea la gîndul cît de grozav ar arăta. O să-l rog pe domnul Alger să mă ducă la un magazin mîine, cînd mergem la *Somerset House*

Îi spusesem domnişoarei Thackeray despre ieşirea propusă şi o rugasem să vină cu noi. Nu-mi plăcea s-o las din nou singură.

Am petrecut restul după-amiezii examinînd surplusul de mobile din casă şi punînd mici etichete albe pe piesele pe care le-ar putea lua chiriaşii.

– O să-i somăm pe domnul Sharkey şi pe domnişoara Whately în privinţa chiriei cînd vin să ia mobila, spuse domnişoara Thackeray. E ciudat că nu l-am văzut pe nici unul dintre ei toată ziua. Aş zice că domnul Sharkey a fost la lucru, dar mă întreb ce face domnişoara Whately.

În hol răsunară nişte paşi.

– Ea trebuie să fie, şopti domnişoara Thácke-ray.

Amîndouă ne-am uitat expectativ la uşă.

Capitolul 5

Sunetul delicat de paşi evoca o imagine a unei doamne mignone, poate mai în vîrstă, distinsă. În cadrul uşii stătea o femeie de proporţii generoase, deşi cuvîntul „grasă" nu-ţi venea imediat în minte. Pieptul revărsat şi coapsele pline, accentuate de o talie mică, ar fi putut fi pictate de Rubens. Braţele albe făceau gropiţe la coate. Nu era tînără, dar nici bătrînă. Nu putea fi numită distinsă nici prin cea mai cumplită sforţare a imaginaţiei. Coafura ei aranjată pretenţios şi cantita-

tea de fard de pe faţă erau destul ca să stîrnească bănuieli în privinţa profesiei ei. Mai completaţi tabloul cu o rochie decoltată de mătase violetă, pe care erau risipite din belşug funde, flori, dantelă, nasturi, broşe şi un buchet ofilit de trandafiri roşii prins la corsaj şi veţi şti la ce profesie străveche mă refer.

Arătarea deschise gura şi se auzi o voce frumoasă, guturală. Mă aşteptam să semene mai degrabă cu croncănitul aspru al unei stăncuţe.

– Domnişoară Irving, spuse ea, înaintînd ţanţoşă, însoţită de un puternic miros de parfum de violete. Eu sînt domnişoara Whately, de la 3A. Se aplecă spre podea într-o reverenţă care ar fi mulţumit-o pe bătrîna Regină Charlotte, fiindcă era întruchiparea însăşi a graţiei antice. Se ridică şi zîmbi. Sînt atît de fericită să vă cunosc. Am întîrziat puţin cu chiria. Îmi pare rău, drăguţă, dar n-aţi fost aici pînă ieri. Mai bine mai tîrziu decît niciodată, spun eu.

Zicînd acestea, îmi dădu chiria. O varietate de inele cu pietre false îi împodobeau degetele albe, frumoase. I-am mulţumit şi m-am întins după chitanţier. Domnişoara Thackeray rămase privind fix, de parcă n-ar mai fi văzut niciodată ceva asemă-

nător domnişoarei Whately, iar eu eram sigură că nu văzuse. Era un gen pe care nu-l vezi niciodată la Radstock sau la Bath, decît pe scenă. Vocea ei frumoasă, mişcările graţioase şi faptul că locuia atît de aproape de Drury Lane m-au făcut să mă întreb dacă era actriţă.

– N-o să închideţi casa acum, nu-i aşa, domnişoară Irving? a fost prima ei întrebare.

I-am dat acelaşi răspuns pe care îl dădusem şi celorlalţi.

– Doamne, ăsta ar fi ghinionul meu! exclamă ea, aruncîndu-şi o mînă peste frunte într-un gest de mare melodramă. Să fiu chiar după colţ faţă de Drury Lane. Ştiam că e prea frumos ca să dureze.

Domnişoara Thackeray îşi drese vocea şi întrebă:

– Sînteţi actriţă, domnişoară Whately?

Întrebarea provocă încă una din reverenţele teatrale. Domnişoara Thackeray privi neajutorată spre mine şi răspunse cu o reverenţă mai mică. Domnişoara Whately trase un scaun în faţă şi se aşeză, spunînd:

– Asta sînt, domnişoară.

Am prezentat-o pe domnişoara Thackeray şi

domnişoara Whately a spus:

– Ascultaţi, ḍoamnelor, dacă vreţi să mergeţi la teatru, vă pot aranja o reducere la bilete – aşa cum am făcut şi pentru mătuşa dumneavoastră, domnişoară Irving. Trebuie să fi văzut *Soţul provocat.* Eu o jucam pe Lady Wronghead. Ei au vrut s-o joc pe fiica lui Lady Wronghead, datorită tinereţii mele, ştiţi, dar este un rol minor. Am avut unele scene minunate cu Contele Basset. Des Maitland îl juca pe conte. E un actor minunat.

– Se mai joacă? am întrebat eu, cu oarecare interes.

– O, Doamne, nu. Asta a fost iarna trecută.

– Ce rol jucaţi acum, domnişoară Whately? a întrebat domnişoara Thackeray.

– În momentul de faţă sînt liberă, mă odihnesc după un sezon foarte încărcat. Rolurile sînt mai greu de obţinut acum, după ce l-au adus pe noul director la Drury Lane – domnul Baker. I-a pus pe toţi să joace roluri duble pentru acelaşi salariu. E zgîrcit de şi-ar mînca de sub unghii. Întrebaţi pe oricine. Baker nu ţi-ar da un capăt de aţă fără să nu-i pară rău. Vrea să joc în *Soţia provocată* , e un fel de urmare la *Soţul provocat.* Vanbrugh e un dramaturg minunat.

– Am crezut că poate sînteţi în drum spre teatru, a spus domnişoara Thackeray, privind cu nedumerire costumul femeii.

– Cum? Vechitura asta? întrebă domnişoara Whately şi izbucni în rîs, un rîs frumos, cristalin. Doamne, domnişoară Thack'ry, nici moartă nu m-ar prinde cineva pe scenă în zdreanţa asta veche. Nu, Colonelul Stone mă scoate în seara asta la cină. Mă duce cu trăsura de vreo cîteva săptămîni. E o sperietoare bătrînă, dar o femeie trebuie să şi mănînce, nu-i aşa? Şi nu are nici un viciu. A trecut de mult de asta.

Am clipit cu uimire la vorbele astea spuse pe şleau. Ca să rup tăcerea care se prelungea, am spus:

– Aţi văzut cumva, din întîmplare, notiţa de la avizier, domnişoară Whately?

– Sper că nu e o creştere a chiriilor! exclamă ea.

– Nu, e în legătură cu mobila pentru apartamente.

– O, Doamne, e vorba despre scaunul ăla, nu? Sharkey l-a făcut praf, don'şoară. Dacă vă apucaţi să ne imputaţi mobila stricată, pe Sharkey trebuie să-l puneţi la plată.

Domnişoara Thackeray îi dădu o bucată de hîrtie.

– Asta e notiţa, spuse ea.

Se pare că făcuse mai multe încercări înainte de a fi mulţumită de eforturile ei şi domnişoarei Whately îi dăduse una dintre cele nereuşite.

Domnişoara Whately se încruntă la ea o clipă.

– Vă deranjează să mi-o citiţi, domnişoară Thackeray? Mi-am lăsat ochelarii sus.

Albul din obrajii ei, care înconjurau roşul fardului, dispăru. Devenise la fel de roşu ca fardul şi m-a izbit ideea că nu ştia să citească. Cum oare îşi învăţa replicile?

– Anunţul spune că vreau să scap de surplusul de mobilă şi îi invită pe chiriaşi să se servească, am explicat eu.

– Mi-ar prinde bine o măsuţă bună de toaletă şi vreo două scaune în plus, spuse ea încruntîndu-se. Cît puneţi la preţ?

– Nu costă nimic, am spus eu. Nu e nevoie de mobila asta aici. V-o împrumut doar. Mă aştept să fie lăsată în camere atunci cînd chiriaşii se mută.

– Vreţi să spuneţi că-i gratis? spuse ea cu ochii bulbucîndu-se de neîncredere. Sări de pe scaun şi se năpusti spre latura camerei. Ce sînt

bucăţelele astea albe de hîrtie?

– Acelea sînt piesele de care vreau să scap.

– O să-l iau pe ăsta, spuse ea înşfăcînd un mic scrin din grămadă. E exact ce-mi trebuie ca să-mi ţin gătelile. Şi o măsuţă de toaletă, am spus, şi şase scaune. Spuneţi-mi n-aveţi cumva şi vreun petec de covor.

M-am uitat la cele trei de sub picioarele noastre. În salon era nevoie de unul singur.

– După ce sînt luate mobilele, o să vedem ce avem aici, i-am spus.

– O să-l ţin pe Jack să-mi dea o mînă de ajutor să car lucrurile sus. Ăsta-i colonelul Stone. Pe de altă parte, n-aş vrea să dea în primire înainte ca să-mi plătească chiria. N-aţi putea pune numele meu pe piesele astea şi să-mi păstraţi o bucată de covor, domnişoară Irving?

– Da, putem face asta, am aprobat eu.

Uşa de la intrare se deschise şi în hol se auzi un mers tîrşîit.

– Ăsta e colonelul, spuse domnişoara Whately. Hei, Jack! Aici sînt! strigă ea.

O relicvă ramolită de domn bătrîn se tîrî înăuntru. Avea părul alb ca zăpada şi faţa ridată. Domnişoara Whately l-ar fi putut lua într-o singură

mînă să-l ridice deasupra capului. Nu mă temeam că virtutea ei s-ar afla în pericol din pricina avansurilor lui.

Purta un costum de seară de o croială excelentă. Accesoriile lui – mănuşi, lanţ de ceas, şi un minunat rubin la cravată –, sugerau că e înstărit. De asemenea, se purta ca un domn.

– Renie, draga mea, fermecătoare ca întotdeauna, spuse el pe o voce tremurătoare.

– Acestea sînt domnişoara Irving şi domnişoara Thackeray, spuse domnişoara Whately. Bătrînul colonel se înclină ceremonios.

– Încîntat, doamnelor. Ei bine, draga mea, sper că ai apetit. Am rezervat pentru noi un salon separat la Clarendon şi am comandat stridii din belşug, cum îţi place ţie.

Domnişoara Whately ne aruncă o scurtă privire mîndră, ca pentru a spune: „Vedeţi cum l-am dresat?"

– E timpul să mergem la masă, spuse ea. N-o să uitaţi de mobilele mele, domnişoară Irving? Doar să le puneţi de-o parte sau să-l rugaţi pe Sharkey să mi le ducă sus. Aveţi o cheie de la apartamentul meu, bineînţeles.

– De fapt, nu...

– Atunci, le-a luat Scuddie. Aş pune mîna pe ele, în locul dumneavoastră, domnişoară Irving. Dacă cineva e destul de prost să-şi lase bani în cameră, ea o să-i umfle, pun mîna-n foc. Doamne, ce sîntem silite să înghiţim, noi bietele fete care muncim! îi spuse colonelului ei, cu o puternică fluturare din gene.

– Aş vrea să mă laşi să te iau de aici, floricica mea, spuse el cu vocea tremurătoare.

– Ei, Jack, doar ştii că soţia ta te-ar jupui de viu. Rîse cu veselie şi îl conduse afară, sprijinindu-l dintr-o parte cu propriul ei trup puternic. Papa, doamnelor. Noi trebuie să facem paşi.

Domnişoara Thackeray şi cu mine am rămas un moment într-o tăcere uluită. Ce o să zică sofisticatul Clarendon Hotel de femeia asta?

– O să iau cheile de la doamna Scudpole, am spus şi m-am dus după ea.

Era în bucătărie, pregătind cina. S-a despărţit în silă de inelul de chei. Speram că n-o să aud plîngeri de la chiriaşii mei că le lipsesc bani sau obiecte de valoare din camere.

– Văd că Renie şi-a găsit un nou patron, a spus acru doamna Scudpole.

Am ignorat cuvîntul „patron", deşi mă temeam

că e destul de exact.

– la masa cu colonelul Stone, am spus.

– Hîm. la masa, nu? Cum reuşeşte să-şi plătească chiria şi să se împopoţoneze în mătăsuri şi satinuri? N-a avut un rol de cinci ani.

– Greşeşti. A jucat într-o piesă iarna trecută.

– Mda, pentru un public de-un om o dată. N-a jucat pe scenă de cînd sînt eu aici – şi se fac cinci ani luna asta. Există un alt cuvînt pentru ce face ea. Tîrfă!

Am luat cheile şi am plecat. Domnişoara Whately era genul de chiriaş la care mă aşteptam iniţial să locuiască într-o casă ca asta, aşa că n-ar fi trebuit să fiu surprinsă. Relativa onorabilitate a celorlalţi făcuse să-mi crească aşteptările. Cel puţin îşi plătise chiria şi era liniştită. Mai rămînea doar alunecosul domn Sharkey. Povestea domnişoarei Whately cu scaunul rupt de el nu-mi dădea prea mari speranţe în privinţa lui.

În următoarea oră, uşa de la intrare s-a trîntit de mai multe ori. Doamna Clarke şi domnul Butler s-au întors, nu împreună, ci la cîteva minute unul după altul. Ea mai citea încă notiţa de la avizier cînd a intrat el şi am auzit exclamaţiile lor emoţionate despre mobila „gratuită". Profesorul Vivaldi a

intrat mai liniştit. Domnul Alger, care se dusese la lucru atît de tîrziu, nu s-a întors înainte de cină. Ne-am schimbat pentru cină, dar nu ne-am dat prea mare osteneală cu toaletele de vreme ce seara putea presupune oarecare muncă fizică cu împărţirea mobilelor.

Doamna Scudpole se extenuase să frigă un pui uscat şi aţos şi să fiarbă cartofii şi mazărea pînă le-a făcut terci.

– O să mă ocup chiar eu, mîine, de o mică friptură, spuse domnişoara Thackeray. Cum, Doamne iartă-mă, a reuşit să prăpădească un pui proaspăt? Ăsta are un gust de parcă a stat în cuptor o săptămînă.

– Aripile şi copanele sînt tari ca piatra. Pieptul e comestibil. Dacă rămînem, trebuie să angajăm pe cineva care ştie să gătească. Sînt puţin îngrijorată de domnul Sharkey, domnişoară Thackeray. N-a dat nici un semn de viaţă de peste douăzeci şi patru de ore. Am de gînd să trec pe la el după cină. Sper că nu i s-a întîmplat nimic.

– Cu puţin noroc, se va fi furişat fără să-şi plătească chiria.

– Dacă-i aşa, o să încerc să găsesc pe cineva respectabil să ia camerele lui. Astfel va rămîne

numai domnişoara Whately cu o reputaţie proastă.

– Ei, după cum vorbeşti, s-ar zice că ai intenţia să rămîi, Cathy!

Nu am negat. Începeam să manifest un interes de proprietar faţă de chiriaşii mei şi de casa mea îngrozitoare.

– Cred că domnului Alger trebuie să-i mulţumim pentru ideea asta, a sugerat ea cu o privire piezişă.

– Nu fii ridicolă, am ripostat, dar am simţit o roşeaţă încălzindu-mi obrajii. Am mai constatat şi că tot ascultam trîntitul uşii de la intrare, care să-i vestească întoarcerea. Cînd am terminat cina, el încă nu venise şi nici domnul Sharkey nu apăruse. Era şapte şi jumătate şi ne-am dus în salon să fim gata să-i întîmpinăm pe chiriaşii veniţi să ceară mobilă.

Capitolul 6

Mi-ar plăcea să am un magazin, dacă ar fi să judec după munca din seara aceea. A fost amuzant cu clienţii care tot veneau, îşi expuneau doleanţele şi îşi făceau alegerea. Chiriaşul favorit al tuturor era doamna Clarke şi ei i s-a dat întîietatea să aleagă ce avea nevoie pentru Jamie. Cererile ei au fost modeste: un scrin ca să pună îmbrăcămintea şi păturile copilului. Avea şi ochi buni: a ales o piesă cu formă frumoasă, spunînd:

– E vreo problemă dacă îl vopsesc, domni-

şoară Irving? Păturica lui Jamie e albastră.

Domnul Butler, care o urma la un pas în spate, ca un lacheu, îşi oferi ajutorul:

– Un strat de vopsea, şi-o să fie ca nou. Domnişoara Irving n-o să obiecteze la asta.

Domnişoara Irving nu a obiectat, ci chiar a arătat un set asortat de etajere de perete cărora li s-ar fi putut da, de asemenea, un strat de vopsea şi ar fi putut deveni un dulăpior-vitrină pentru jucăriile lui Jamie.

Ochii domnului Butler erau ocupaţi să depisteze şi alte obiecte, care să-i facă plăcere iubitei sale. Nu era nevoie să-i ghiceşti gîndurile ca să vezi că era nebun după fata asta.

– Ţi-ar prinde bine încă un scaun, Anne, spuse el cercetînd grămada de scaune. Cînd domnişoara Lemon ia ceaiul cu noi, trebuie să aducem scaunul din dormitor.

– Neapărat luaţi un scaun! Luaţi două! spuse domnişoara Thackeray nerăbdătoare. Cele mai multe sînt scaune.

Cu puţine îndemnuri, doamna Clarke a ales două scaune, dar domnul Butler a luat nu mai puţin de trei. Habar nu am ce avea de gînd să facă cu atîtea. În timp ce mă ocupam de văduvă,

profesorul Vivaldi a rătăcit prin cameră şi şi-a ales un birou şi un scaun. Doamna Scudpole nu voia să rămînă pe dinafară cînd era vorba de luat ceva pe gratis şi înşfăca tot felul de mese şi bibelouri.

Mullard stătea pe-aproape ca să ajute să fie aduse mobilele în plus din dormitorul ticsit şi să mutăm diverse piese de colo-colo, astfel încît chiriaşii să poată vedea ce era sub ele sau în spatele lor. Aproape umplusem holul de lemnărie. Domnişoara Lemon, temîndu-se că îi scapă ceva, coborîse cu Jamie în braţe. Era o femeie respectabilă, de vîrstă medie, care o trata pe doamna Clarke cu un fel de amestec straniu de autoritate maternă, supunere de servitoare şi grijă prietenească autentică.

– Jamie s-a trezit, doamnă Clarke, spuse ea, aşa că m-am gîndit că nu fac nici un rău dacă-l aduc jos. Ştiţi că îi place puţină zbenguială înainte să meargă la culcare. Vă aduceţi aminte că am vrut şi eu o noptieră şi o veioză, dacă e vreuna în plus.

Doamna Clarke a luat copilul ca să-i permită guvernantei ei (sau ce-o fi fost domnişoara Lemon) să treacă prin *prăvălie* nestingherită.

Jamie era întocmai cum trebuie să fie un fiu de

ofiţer. Feţişoara lui durdulie avea deasupra un smoc de cîrlionţi castanii. Avea ochi mari albaştri. De-abia sculat din somn, era tot numai zîmbete şi gîngureli. Domnişoara Thackeray şi cu mine l-am admirat, spre mulţumirea mamei sale. Am fost de acord că avea ochii mamei şi am crezut-o pe cuvînt că avea părul şi urechile tatălui.

– Asta e ziua lui, a explicat doamna Clarke. Azi împlineşte nouă luni. I-am făcut rochiţa asta albastră cu care e îmbrăcat.

Părea ciudat să vorbeşti de nouă luni ca zi de naştere, dar copilul avea un loc atît de important în viaţa ei, încît cred că avea douăsprezece zile de naştere pe an. Rochiţa era foarte bine cusută, cu răţuşte brodate cu galben în jurul gîtului.

În timp ce eu admiram rochiţa, domnul Alger s-a întors şi a intrat cu bună dispoziţie în afacerea mobilei. Mulţimea s-a mişcat şi profesorul Vivaldi s-a apropiat să-l admire pe Jamie.

– Biroul meu Hepplewhite mai e aici? a întrebat domnul Alger.

– Sigur că este. Puteţi lua şi un scaun la el. Avem o ofertă specială de scaune în seara asta. Mullard a numărat două duzini bătute pe muchie de care vrem să scăpăm.

– O să fac un tîrg cu dumneavoastră. Adăugaţi şi o lampă, şi vă scap de două scaune.

– Să batem palma pentru afacere. Veniţi în hol. E un set de scaune din lemn de alun. Unele chiar au patru picioare. Vor pune în valoare biroul admirabil, dar nu răspund că au să vă suporte greutatea.

În timp ce examinam scaunele de alun şi le încercam soliditatea picioarelor, uşa din faţă se deschise şi se ivi un gnom de bărbat cu un păr castaniu încîlcit. Era mai scund decît media, dar nu propriu- zis un pitic. L-am apreciat ca avînd cinci centimetri mai puţin decît înălţimea mea de un metru şi şaizeci şi trei. Avea ochi căprui adînciţi într-o faţă rotofeie şi palidă împodobită cu nişte favoriţi crescuţi de-o zi. Îmbrăcămintea lui nu era doar sărăcăcios croită, dar şi departe de-a fi curată. Haina avea nasturi mari de alamă, umeri vătuiţi şi o talie cambrată care nu se potrivea cu statura lui. Cravata avea pe ea ceva se semăna suspect cu nişte stropi de sînge uscat. Dar expresia speriată era cea care îi dădea aerul unui fugar. Se uită în jur la lume de parcă se aştepta ca cineva să scoată un pistol.

– Dumnezeule mare, cine e ăsta? am excla-

mat eu.

– Nu l-aţi întîlnit încă pe domnul Sharkey? a spus domnul Alger, amuzat de spaima mea. Permiteţi-mi să vă fac cunoştinţă cu chiriaşul dumneavoastră.

Domnul Sharkey şi-a făcut loc spre noi.

– Ce dracu' se întîmplă, Alger? a întrebat el. Au venit portăreii?

Domnul Alger a făcut prezentările şi i-a explicat situaţia.

– Vrei să spui că putem să luăm ce vrem pe gratis? a întrebat el, citindu-i-se pe chip o neîncredere lacomă.

– Le îngădui chriaşilor să folosească piesele care au o etichetă albă, i-am spus eu. El se năpusti să vadă pe ce putea pune mîna.

– Nu uitaţi să-l somaţi pentru chirie, mi-a amintit domnul Alger, apoi s-a dus să-l admire pe Jamie.

M-am dus după domnul Sharkey şi l-am găsit în salon. Nu alegea mobile, ci stătea lîngă o măsuţă cu bibelouri de care voiam să scap. Pe măsuţă erau statuete ieftine, ştirbite, boluri ornamentale şi vaze crăpate, nişte sfeşnice din imitaţie de alamă, un ceas de masă fără braţe şi alte

asemenea obiecte nefolositoare.

– Pot să le iau pe astea? a întrebat el.

– Bineînţeles, domnule Sharkey, dacă credeţi că aveţi loc pentru toate. În legătură cu chiria dumneavoastră...

Mă înşfăcă de mînecă şi mă trase într-un colţ mai întunecat.

– Chiar despre asta voiam să vorbesc cu dumneavoastră, domnişoară Irving. Pot să vă dau doar jumătate din ea. Pentru moment afacerile cam stagnează şi am probleme să scot banii de la unii clienţi. Şi dumneavoastră sînteţi o femeie de afaceri, şi încă una foarte arătoasă, ca să spun aşa. Ştiţi cum e. Buzele i s-au deschis într-un zîmbet ticălos care mi-a amintit de un crocodil.

– Da, într-adevăr, i-am spus cu o privire pătrunzătoare.

– Hm-hm. Eu sînt bun platnic. Întrebaţi pe oricine. Întotdeauna îi dau înapoi domnului Alger.

– Cu ce afaceri vă ocupaţi, domnule Sharkey?

– Sînt angrosist de lucruri vechi.

– Oh! Am clipit nedumerită.

– Daţi-mi voie să vă explic. Părea să-i fie mai uşor să explice cu degetele lui scurte încleştate pe mîneca mea. Fac negoţ cu mărfuri provenite

din falimente. Cumpăr mărfuri de la magazinele care au dat faliment şi le vînd altor magazine. Fac negoţ şi cu lucruri din locuinţe particulare, vînzări după decese, în majoritate. Păcat că nu aţi vorbit cu mine înainte să le daţi pe astea, spuse el, făcînd un semn cu mîna spre mobila adunată. V-aş fi luat-o eu. Am căruţa mea. V-aş fi dat pe ea ceva, acolo...

M-am uitat la nasturii mari de alamă, lucind stins în lumina palidă şi mi-am amintit unde îl mai văzusem înainte.

– Căruţa dumneavoastră a fost la mine pe alee azi-dimineaţă?

– Am venit tîrziu aseară. Am tras-o aici. Sper că nu vă deranjează.

– Mă deranjează că surugiul dumneavoastră nu mi-a spus adevărul cînd l-am întrebat. Pe viitor, aş prefera să staţionaţi în altă parte. Dacă eu sau domnul Alger am fi vrut să folosim aleea, ar fi fost neplăcut să fie blocată.

– Bine zis. O să vorbesc cu surugiul meu. Acum despre chirie. Pot să vă dau jumătate acum... şi cealaltă jumătate pînă săptămîna viitoare? Facem tîrgul? Mîna murdară se întinse s-o apuce pe-a mea.

– Cred că vă pot lăsa pînă săptămîna viitoare, am spus trăgîndu-mi mîna înapoi. Cu orice alt chiriaş n-aş fi ezitat, dar domnul Sharkey avea un asemenea aer josnic încît nu aveam încredere în el, nici de doi bani.

Faţa lui rotofeie s-a încreţit într-un zîmbet care arăta nişte dinţi mici, închişi la culoare.

– Ştiam că o să fiţi înţelegătoare. Ascultaţi, continuă el apucîndu-mă din nou de mînecă. Dacă aveţi nevoie de ceva zorzoane, veniţi la mine înainte să cumpăraţi. Pot să fac rost de orice chilipir. Întrebaţi-l pe Alger sau pe Butler. Lui Butler i-am făcut rost de-un ceas de aur de domn, cu şaizeci la sută reducere. Dau deseori peste asemenea piese în afacerile mele.

– Nu prea am nevoie de podoabe.

– Din întîmplare am un inel bărbătesc cu granate la mine chiar acum, spuse el. Băgă mîna în buzunar şi scoase un inel cu o piatră roşie. Îl întinse spre mine. L-am luat şi l-am examinat. Arăta destul de bine. Îl păstram pentru mama, spuse el, străpungîndu-mă cu un ochi viclean să vadă dacă înghiţeam povestea asta improbabilă. Vi l-aş putea da în loc de chiria pe luna asta, dacă...

– Aş prefera banii, mulţumesc, domnule Sharkey.

Luă inelul înapoi şi scoase un ceas de damă.

– De ăsta ce ziceţi? întrebă el, bălăngănindu-l în faţa ochilor mei.

Era un obiect frumos. Nu aveam nevoie de încă un ceas, dar domnişoara Thackeray îl pierduse pe al ei la o competiţie de whist acum un an. Cînd şi-l recuperase, a doua zi, era făcut praf, de nu se mai putea repara.

– De unde îl aveţi? am întrebat.

– L-am luat împreună cu conţinutul unei case particulare pe care l-am cumpărat în Kent de curînd. Acolo am fost în ultimele cîteva zile, în Kent.

Am privit ceasul la lumina lămpii. Era de aur, sau cel puţin arăta a aur. Capacul cu balamale era gravat cu flori, iar faţa era de email alb cu o coroniţă de trandafiri pictată de mînă în jurul marginii.

– Pare valoros, domnule Sharkey. Mă tem că valorează mai mult decît chiria pe-o lună.

– Atunci, să spunem pe două luni şi se cheamă că am plătit în avans.

– Ar trebui să vă previn că s-ar putea să nu mai ţin casa deschisă două luni. Mă gîndesc s-o vînd.

– Îmi puteţi plăti diferenţa dacă plecaţi. Am

încredere în dumneavoastră, spuse el cu un zîmbet unsuros. Mi-aţi face o favoare, domnişoară Irving. Adevărul e că sînt puţin cam strîmtorat pe moment.

– Presupun că e în regulă, am spus. Nu mă simţeam tocmai împăcată în legătură cu asta, dar nu vedeam nici un rău propriu-zis în tranzacţie.

– Să rămînă între noi, spuse el. Dacă aud ceilalţi, or să vrea toţi chilipiruri de la mine.

Profesorul Vivaldi a venit să mă întrebe de o noptieră de care avea nevoie şi l-am lăsat pe domnul Sharkey să se uite la ce mai rămăsese din mobile. În hol se lucra deja la mutarea mobilei.

Butler şi Alger apucaseră fiecare de cîte un capăt al scrinului doamnei Clarke, domnişoara Lemon îl ducea pe Jamie, iar eu m-am oprit s-o ajut pe doamna Clarke la etajerele suspendate. Recunosc că eram curioasă să văd camerele pe care le închiriam. Doamna Clarke îşi avea salonaşul decorat simplu, dar drăguţ. Pereţii erau zugrăviţi într-o culoare muştar ternă şi mobila era prăpădită, dar ea se străduise să înveselească încăperea cu perne şi tablouri şi acele mici fleacuri pe care le inventează întotdeauna o femeie

cu gust artistic dar fără prea mulţi bani. Vechile mobile de lemn străluceau datorită unei lustruiri asidue.

Mi-a mulţumit de trei sau de patru ori şi m-a invitat la un ceai, dar eu voiam să supraveghez mutatul restului de mobilă şi m-am întors jos. Domnul Alger şi Butler au venit şi ei, ca să care sus scaunele pe care reuşisem să i le dau văduvei.

Ne-am întîlnit cu profesorul Vivaldi şi Sharkey pe scări. Sharkey îl ajuta pe profesor la prada lui. Curînd, Sharkey a revenit jos şi a început să-şi adune bibeloturile sparte într-o cutie de carton.

– Pot să-ţi spun o vorbă, Alger? a strigat el din salon şi domnul Alger s-a dus la el.

Din cînd în cînd mai aruncam cîte o privire în salon în timp ce îi aminteam domnului Butler care scaune trebuiau duse sus în apartamentul doamnei Clarke. L-am văzut pe Sharkey arătîndu-i lui Alger inelul cu piatră roşie şi pe domnul Alger scuturînd din cap. Alger nu a luat inelul, dar cred că Sharkey a reuşit fie să-i vîndă altceva, fie să-i stoarcă un împrumut, pentru că portofelul lui Alger a ieşit din buzunarul lui şi nişte bancnote au trecut dintr-o mînă într-alta. Cînd Sharkey s-a dus

sus jubilînd, avea un zîmbet pe faţa rotofeie.

– Aţi reuşit destul de bine, domnişoară Irving, a spus Alger întorcîndu-se în hol. După ce îmi iau biroul şi scaunele din drumul dumneavoastră, veţi avea loc să vă şi învîrtiţi aici.

– Ziceţi chiar să dansez. A luat şi domnişoara Whately cîteva piese. Se gîndea că poate unii domni i le-ar duce şi ei sus.

– A ieşit cu colonelul Jack, nu? întrebă Alger.

– Da, cinează la Clarendon, cu voia dumneavoastră.

– Stridii pentru Renie în seara asta!

– Văd că sînteţi la curent cu rutina!

– Numai cu prima parte a serii, spuse el cu un mic zîmbet îndrăzneţ.

– Nu l-aş crede pe colonel în stare de vreo poznă istovitoare după masă. De-abia poate să meargă fără ajutor.

– După o duzină de stridii, nu se ştie. Care sînt mobilele lui Renie? O să-l rog pe Butler să mă ajute să le duc sus. Putem să i le lăsăm la uşă.

– Am eu cheia. Mi-a spus că pot să-i descui uşa.

Butler s-a întors să mai ia un scaun şi Alger l-a înhăţat să-l ajute la mobilele alese de domnişoara

Whately. M-am dus sus cu ei să descui uşa.

– E o lampă şi o cutie de iască chiar acolo, pe măsuţa de lîngă canapea, spuse Alger.

Am remarcat că era familiarizat cu încăperea, dar n-am spus nimic. Am bîjbîit în lumina chioară care venea din hol şi am găsit lampa şi cutia de iască. Salonaşul lui Renie era complet diferit de cel al doamnei Clarke. Era vesel şi viu, dar incredibil de dezordonat. Pe pereţi erau afişe de spectacol de acum un deceniu cu numele Irene Whately scris cu litere mari. Teatrele nu erau Drury Lane sau Covent Garden, ci mici teatre provinciale ale căror nume nu le-am recunoscut.

Diverse şaluri viu colorate, bonete şi mănuşi erau risipite pe canapea. O carafă de vin şi nişte pahare folosite stăteau pe măsuţa de lîngă canapea. M-am gîndit că probabil stătuse acolo să citească, dar nu se vedea nicăieri nici un roman sau măcar reviste. Mi-am amintit că „îşi lăsase ochelarii sus" şi m-am întrebat dacă era posibil să fi fost analfabetă. Părea bizar că nu exista nici măcar un ziar sau vreo scrisoare în cameră. O pereche de papuci fuseseră aruncaţi din picioare în mijlocul camerei. I-am dat la o parte ca domnii să nu se împiedice de ei.

– Lăsaţi măsuţa de toaletă aici. Domnişoara Whately poate să şi-o pună unde vrea mai tîrziu, le-am spus.

Ne-am întors la parter, Butler să ia scaunele doamnei Clarke, Alger să-şi ia biroul. Ca să grăbim mutarea, eu am dus unul din scaunele domnului Alger şi domnişoara Thackeray pe celălalt. Eram nerăbdătoare să văd cum şi-a aranjat domnul Alger salonaşul. Celelalte camere îşi reflectau întrucîtva proprietarii. Poate puteam găsi vreun indiciu despre domnul Alger în aranjamentul lui.

Am fost dezamăgită. Camera avea un aspect impersonal. Era ordonată, dar se adăugaseră foarte puţine strictului necesar pe care îl asigurase mătuşa mea. Erau cîteva cărţi legate elegant în piele aurită, o grămadă de dosare şi hîrtii pe măsuţa de lîngă canapea şi cîteva fleacuri elegante care săreau în ochi prin contrast cu restul. Carafa de vin şi paharele, pe o tavă de argint, aveau scăpărarea prismatică a cristalului. Pe o măsuţă laterală era un joc de şah, cu o tablă în careuri de marmură albă şi neagră. Piesele de marmură, frumos sculptate, erau împrăştiate pe tablă, arătînd o partidă începută. Mai erau şi o călimară de cristal şi cîteva accesorii de birou.

– Vedeţi de ce am cerut biroul, spuse Alger. Se ivise în spatele meu. Sharkey este partenerul meu obişnuit de şah. Mă tem că nu-i sînt egal. Apropo, şi-a achitat datoria?

– Da, am spus şi am roşit amintindu-mi cum mă convinsese să iau ceasul acela valoros.

– Inelul cu rubin? a întrebat el, cu o sprînceană ridicată a îngrijorare.

– Rubin? Mi-a spus că e granat.

– Mie mi s-a părut rubin. Nu v-aş sfătui să acceptaţi altceva decît bani de la el, domnişoară Irving. E neplăcut să vorbeşti de rău pe cineva pe la spate, dar o dată am cumpărat de la el un ceas şi am avut ce regreta.

– Ce s-a întîmplat? l-am întrebat alarmată.

– A venit un comisionar şi m-a uşurat de el. De-abia am scăpat ca să nu fiu închis eu însumi. „Primire de bunuri furate", cred că asta era acuzaţia. Am reuşit să-i conving de nevinovăţia mea.

– Vreţi să spuneţi că e hoţ? Spunea că el cumpără mărfuri din magazinele falimentare şi din case.

– Face şi asta, din cînd în cînd. Nefericirea mea trebuie să fi fost evidentă, pentru că adăugă: Domnişoară Irving! Doar n-aţi...?

– Un ceas, am spus şi l-am scos din buzunar. Acum, că ştiam de ce-mi ceruse să păstrez secretul, nu mă mai simţeam vinovată că dezvăluisem tîrgul. L-am luat pentru ziua de naştere a domnişoarei Thackeray. Ea şi-a pierdut ceasul. O, Doamne, trebuie să i-l dau imediat înapoi. Aş fi vrut să mă avertizaţi, domnule Alger.

– Intenţia mea a fost să-l avertizez pe Sharkey să nu încerce figura asta cu dumneavoastră. Chiar i-am... Se opri şi se încruntă doar.

– I-aţi dat bani să-şi plătească chiria! Asta aţi făcut, mărturisiţi, domnule Alger. V-am văzut dîndu-i bani.

– Nu vă scapă multe! Era un împrumut. Întotdeauna dă înapoi banii împrumutaţi, într-un fel sau altul.

– A fost foarte amabil din partea dumneavoastră dar mă tem că amabilitatea faţă de domnul Sharkey înseamnă să strici orzul pe gîşte. O să-i cer să plece.

– O, eu nu m-aş pripi, domnişoară Irving, spuse el cu un zîmbet care-ţi mergea la suflet. Dumnezeu ştie pe cine aţi găsi să-l înlocuiţi. Deocamdată de-abia o scoate la capăt, dar pînă la urmă plăteşte întotdeauna. O întreţine pe mama

lui văduvă, ştiţi, şi patru surori mai mici.

– Asta e frumos din partea lui, desigur, dar oricum o să-i dau ceasul înapoi.

Ne-am dus la camera domnului Sharkey şi am bătut la uşă. Nu a răspuns nimeni. Am fugit de-a dreptul jos, doar ca să constatăm că domnul Sharkey plecase.

– O să i-l dau înapoi mîine la prima oră, am spus eu, şi între timp o să-l ascund într-o vază, în caz că vine comisarul să-mi facă percheziţie.

– Nu au voie să vă percheziţioneze casa fără mandat, spuse domnul Alger. Probabil că arătam neîncrezătoare, pentru că s-a simţit obligat să-mi explice cunoştinţele pe care le avea în legătură cu asta. N-o să treacă multă vreme de cînd l-aţi cunoscut pe Sharkey pînă ce-o să vă familiarizaţi cu drepturile dumneavoastră legale, spuse el cu un zîmbet. Este o adevărată experienţă să vezi cum trăieşte cealaltă jumătate, nu-i aşa?

– „Experienţă" este un fel de-a zice.

– Nu trebuie să vă necăjiţi pentru fleacurile astea, domnişoară Irving.

– Fleacuri? Sînt o tăinuitoare de bunuri furate! Aş putea fi închisă pînă dimineaţă.

– Poate că a dobîndit ceasul pe căi legale. Şi,

în cel mai rău caz, vă pot recomanda un avocat excelent. O să vă scape numai cu vreo doi ani. Glumesc, domnişoară Irving! Cred că aveţi nevoie de un pahar de vin.

A turnat un pahar de vin şi şi-a luat şi el unul. Vedeam că domnul Alger e supărat de ceva. Era tăcut şi avea o încruntare nedumerită în timp ce-şi sorbea vinul. Dar, înainte de a pleca, făcu efortul să fie mai sociabil.

– Nu aţi uitat că urmează să mergem în vizită la Somerset House, mîine?

– Nu, am rugat-o pe domnişoara Thackeray să vină cu noi. Sper că nu vă deranjează.

– Eu ar fi trebuit să vă spun s-o invitaţi. A fost o neglijenţă din partea mea.

Asta era politicos să spună, ca un domn ce era, totuşi am fost puţin iritată că el nu era dezamăgit că vine şi ea. Curînd s-a dus sus şi domnişoara Thackeray mi s-a alăturat. Făcuse ceaiul şi adusese o tavă în salon. Am discutat cum o să rearanjăm camera mîine, acum să scăpasem de cea mai mare parte din mobilierul de prisos. O să-l rog pe Mullard să spargă pentru foc cele cîteva piese rămase. Doamna Whately putea să ia unul din covoarele care erau în plus şi neîndoiel-

nic unul dintre ceilalţi chiriaşi ar fi fericit să ni-l ia de pe cap pe celălalt.

Domnişoara Thackeray a observat carafa goală de vin şi i-a cerut doamnei Scudpole să aducă o altă sticlă. Ea a adus-o şi a spus mohorît:

– Asta e ultima sticlă din casă.

– Doar mătuşa mea avea, cu siguranţă, o pivniţă de vinuri? Ai căutat în pivniţă?

– Pe asta am adus-o din pivniţă. Ultima. Ne-a aruncat o privire urîtă şi a plecat.

Nu i-am pomenit de ceas domnişoarei Thackeray. Ea ar fi vrut să-l denunţe pe Sharkey pe loc, dar eu mă tot gîndeam la bietul om, care trebuia să se întreţină pe sine, pe mama lui şi patru surori. Alt chiriaş de care să-mi fie milă.

Capitolul 7

Se stabilise ca eu să iau dormitorul mătuşii mele, în timp ce domnişoara Thackeray să doarmă în camera pe care o folosisem împreună cu o noapte înainte. Ne-am retras devreme, ceea ce era un lucru bun, căci abia dacă am dat geană-n geană de la ora unu încolo, în noaptea aceea. La ora unu s-a întors domnişoara Whately, beată criţă. Colonelul era într-o stare asemănătoare. Aflasem mai devreme că fiecare chiriaş avea cheia lui la uşa din faţă, dar truda de a băga

cheia în broască depăşea talentele lor combinate. Au bătut în uşă, speriindu-ne de moarte pe domnişoara Thackeray şi pe mine. Cînd ne-am dus tiptil în hol, înarmate cu un vătrai şi respectiv cu o cană de apă, chicotelile şi cîntecele de cealaltă parte a uşii ne-au făcut să înţelegem ce se petrece.

Stăteau acolo, sprijinindu-se unul de altul şi zîmbind ca o pereche de lunatici. Boneta domnişoarei Whately alunecase trist într-o parte, iar rochia arăta de parcă dormise cu ea. Cravata colonelului atîrna la gîtul ei. El arăta extrem de neglijent, fără cravată.

– O, don'şoară Cummings, am plecat şi mi-am uitat cheia, spuse domnişoara Whately rîzînd în hohote.

Ţinea cheia între degete, dar cea înfiptă parţial în broască era o cheie de pe portcheiul colonelului.

Colonelul zîmbi cu ochii împăienjeniţi cînd se deschise uşa.

– Vedeţi că sînt îmbrăcat sumar, spuse el cu limba împleticită. Do'şoara asta tinerică mi-a luat cravata. Ar convinge şi o vacă să se dea tumba. Se uită la cheia lui şi la uşa deschisă. Ţi-am spus

c-a mea o să meargă, îi spuse el domnişoarei Whately. Cheia mea o deschide întotdeauna.

– Mă bucur că ceva de-al tău merge, Jack, răspunse domnişoara Whately făcînd libidinos cu ochiul spre mine.

Ea intră; colonelul încercă s-o urmeze. Am lăsat-o pe domnişoara Whately să treacă, dar am întins braţul să-i barez lui uşa.

– Noapte bună, domnule colonel, am spus ferm.

– Ce? Cum, de-abia s-a-nserat. Renie m-a invitat sus la un pahar de vin.

– Aţi băut deja prea mult vin.

– N-am pus nici un strop pe limbă! Eu am băut coniac.

A încercat să treacă de mine, dar buna creştere înnăscută l-a împiedicat să bruscheze o doamnă. Halatul meu se desfăcuse puţin în timp ce mă străduiam să-l ţin afară. Se uită în jos spre el şi zise:

– Ei, da! Asta e o bucăţică bună!

– Domnule colonel Stone! am exclamat eu, strîngîndu-mi halatul în jurul trupului.

– Nu-l lua în seamă, drăguţă! Domnişoara Whately zîmbi prosteşte şi-mi trecu cravata lui în

jurul gîtului. Vorbeşte multe, dar nu e deloc vicios. Jack, nu-i aşa, scumpule?

– Nu, nu. Sînt Simon cel Curat. Zîmbi, întinzîndu-se să-mi smucească halatul ca să-l desfacă.

I-am dat o palmă zdravănă peste mînă.

– Du-te acasă, domnule colonel, i-am spus sever şi am închis uşa. Am pus zăvorul şi m-am întors spre domnişoara Whately.

– Lui Jack îi place asta, ştii, spuse ea dînd din cap cu înţelepciune. O pălmuţă şi un pic de îmboldire e chiar genul lui.

– Puteţi să ajungeţi sus singură? am întrebat-o.

– Mai bine i-am da noi o mînă de ajutor, altfel o să ridice casa-n picioare, a spus domnişoara Thackeray.

Cum apartamentul ei era la etajul al treilea – şi era limpede ca lumina zilei că oricum n-ar fi în stare să bage cheia în broască – am ajutat-o pe domnişoara Whately să ajungă sus. A vorbit tare, cu vocea ei răsunătoare, tot timpul de parcă îşi spunea replicile străduindu-se să ajungă pînă la ultimul rînd de la balcon.

– Un om minunat, colonelul, do'şoară Cum-

mings. Ce mai masă mi-a dat! Se poticni şi aproape că o făcu pe domnişoara Thackeray să se rostogolească în jos pe scări. O, da' nu eşti do'şara Cummings. Eşti do'şara That – do'şara T.

Cînd în sfîrşit am reuşit s-o ducem pînă la primul palier, a pornit să cînte cît o ţinea gura. Cîntecul era „Jack al meu este soldat" şi ea îl cînta cu aplomb.

Uşa doamnei Clarke se crăpă puţin.

– A, Renie era, spuse ea, înăbuşindu-şi un căscat, şi închise din nou uşa.

Aproape imediat, se deschise uşa domnului Alger. Am fost surprinsă să văd că era încă îmbrăcat cu costumul de seară. Mă gîndeam că s-o fi culcat pînă la unu.

– Pot să vă ajut, domnişoară Irving? întrebă el şi veni să ne ajute. Ruşine să-ţi fie, Renie, o certă el, dar era o mustrare tolerantă. Ce-o să creadă despre tine domnişoara Irving?

– Ehe! Domnişoara Irving nu e aşa de cumsecade cum vrea ea să pară, Algie. Îşi dădea ochii peste cap la Jack al meu. Te-am văzut fluturîndu-ţi sînii spre el, domnişoară Irving, spuse ea scuturînd din deget spre mine. Am icnit de exasperare.

– Mi-ar fi plăcut să văd asta, spuse domnul Alger, rînjind cu gura pînă la urechi. Apoi, o înconjură pe domnişoara Whately cu un braţ puternic şi începu s-o împingă înainte.

Domnişoara Whately căzu înapoi în braţele lui. Cu ochii care nu se puteau fixa, privi în sus spre domnul Alger şi fredonă:

– „Jack al meu e soldat, s-a dus la război" E un tip măreţ Jack, adăugă ea, oprindu-se din cîntat. Şi nici dumneata nu eşti rău, domnu' Algie. Rămîi cu mine la un păhărel de vin după ce ne descotorosim de ea, spuse scuturîndu-şi cîrlionţii în direcţia mea. Dar nu cumva să mă seduci, băiat rău ce eşti!

Spunînd acestea, îşi încolăci amîndouă braţele cu gropiţe pe după gîtul lui şi-l atacă.

Domnul Alger îmi aruncă o privire rugătoare şi m-am dus în ajutorul lui. În cele din urmă, am reuşit s-o urnim din nou. Domnişoara Thackeray şi cu mine am apucat-o de braţe iar domnul Alger o proptea de la spate; am împins-o pe scări, treaptă cu treaptă, într-un acompaniament de pălăvrăgeală, chicoteli şi cîntec. Eu i-am descuiat uşa şi am depus-o pe canapea.

– N-ar trebui s-o lăsăm aşa, a spus domni-

şoara Thackeray. Ar trebui s-o băgăm în pat.

– O, domnişoară Thackeray, zîmbi ea, îi dai idei lui Algie.

– O să-i înţepenească gîtul pînă dimineaţă, ghemuită pe canapeluţa asta, a spus domnişoara Thackeray cu un ţîţîit din buze.

– O să-i fie mai rău decît un gît ţeapăn. O să aibă un cap cît o baniţă, dar nu-i vina noastră, am spus eu. S-o lăsăm. Îmi pare rău că v-am deranjat, domnule Alger, dar văd că nu vă culcaseţi încă.

– Sînt fericit că v-am fost de ajutor. Mai citeam nişte corespondenţă pentru Dolman, răspunse el. O să mă culc şi eu acum.

L-am părăsit la uşa lui şi ne-am dus jos. Nu era uşor să mai adormi după un asemenea interludiu perturbant. Am discutat dacă ar trebui s-o dăm afară pe domnişoara Whately, ţinînd seama de deranjul pe care îl producea celorlalţi chiriaşi. Pe la două, începusem să moţăi din nou. La două şi cinci, se auziră nişte bătăi infernale în uşă. Bineînţeles, am sculat-o şi pe domnişoara Thackeray. A venit la uşa mea şi a spus:

– Ăsta cine-o mai fi?

– Domnul Sharkey este şingurul care a ieşit.

Trebuie să-şi fi uitat cheia. Ce pacoste de om!

Mi-am pus halatul, am înşfăcat o lampă şi m-am dus să deschid uşa, cu domnişoara Thackeray în ariergardă. Am descuiat uşa încercînd să hotărăsc dacă trebuia să-l abordez pe Sharkey în legătură cu ceasul în noaptea asta sau să aştept pînă ce domnişoara Thackeray nu va fi prin preajmă. Spre uimirea mea, m-am trezit faţă-n faţă cu un ofiţer înalt şi cu o înfăţişare aspră din strada Bow. Îmi împinse în faţă o bucată de hîrtie.

– Am mandat să percheziţionez locuinţa lui Eric Sharkey. Caut bunuri furate, spuse el şi intră.

Nu vedeam ce aş putea face decît să mă supun legii.

– Etajul trei, apartamentul 3B, am spus şi el o porni în sus pe scări.

Era tot atît de zgomotos ca domnişoara Whately. Te-ai aştepta ca poliţia să aibă puţină consideraţie faţă de oamenii nevinovaţi care trebuie să se trezească dimineaţa devreme ca să se ducă la lucru. Domnişoara Thackeray şi cu mine nu l-am urmat sus. De fapt, domnişoara Thackeray a spus că nici nu se aştepta la altceva de la Sharkey şi s-a dus din nou la culcare, dezgustată.

Eu am aşteptat pe palier şi l-am văzut pe dom-

nul Alger ieşind în hol să vorbească cu poliţistul. Alger era încă îmbrăcat în costumul de seară.

– Pot să văd mandatul, domnule ofiţer? a întrebat el cu aroganţă.

Ofiţerul i-a dat mandatul. Alger l-a examinat. Se pare că era semnat şi ştampilat cum se cuvine.

– Sharkey e acasă? a întrebat poliţistul.

– Nu, în seara asta nu l-am văzut. Care e acuzaţia?

– Ca de obicei. Tăinuire de bunuri furate. Un tîlhar a subtilizat un inel de rubin, un şirag de perle şi un ceas de la Lady Pryor, în seara asta. Pare genul de lucruri de care se ocupă Sharkey.

– E plecat din oraş pentru vreo cîteva zile, domnule ofiţer. Cred că de data asta aţi nimerit greşit.

– O să arunc totuşi o privire prin jur. Poate găsesc altceva.

Continuă să urce scările.

Alger îl urmă pe ofiţer spre apartamentul lui Sharkey, în timp ce eu am rămas ţintuită locului, consternată. Nu era chiar un şoc că Sharkey obţinuse necinstit ceasul şi inelul. Bănuiala mea era că le furase de fapt chiar el, dar se pare că el era

doar mijlocitorul care cumpăra bunuri furate şi le vindea unor creduli drept chilipiruri. Ce mă tulbura mai mult era că Alger minţea ca să-l acopere. Şi ce era mai tulburător, era că eu eram de fapt în posesia ceasului furat. Ce trebuia să fac? Ştiam perfect că ar trebui să i-l dau poliţistului şi să-i spun cum ajunsese la mine.

Eram o tăinuitoare de bunuri furate, dar una nevinovată. Sigur că n-aş fi arestată la prima abatere. M-am gîndit la biata mamă văduvă a lui Sharkey şi la cele patru surori. Ce s-ar face ele dacă Sharkey ar fi aruncat în închişoare? Şi Alger ar putea s-o păţească la fel pentru că minţise poliţia. Era într-adevăr o hotărîre greu de luat. Nu ajunsesem încă la nici o concluzie cînd ofiţerul coborî din camera lui Sharkey după cîteva minute, cu mîinile goale.

– Nu-i nici o dovadă acolo. Sînteţi sigur că Sharkey e plecat din oraş? îl întrebă ofiţerul pe Alger.

Alger, minţind cu neruşinare, răspunse:

– Absolut sigur. A plecat acum două zile. Un magazin de ţesături din Cranbrock îşi lichidează stocul. Se aştepta să se întoarcă mîine.

– Poate trec să-i spun vreo două vorbe.

Noapte bună, domnule. Vă mulţumesc pentru ajutor.

– Oricînd, domnule ofiţer. Bucuros oricînd să-i ajut pe oamenii legii.

M-am năpustit în salon şi m-am ascuns în timp ce ofiţerul pleca. Apoi m-am strecut afară în urma lui şi am zăvorît uşa. Cînd m-am răsucit, am scos un strigăt de surpriză. Domnul Alger stătea la picioarele scării, urmărindu-mă cu o privire fixă, liniştită, ca de şarpe. Am ştiut instinctiv că se întreba cît de mult auzisem. Avea pe chip o expresie încordată, speculativă.

– Poliţistul a percheziţionat apartamentul lui Sharkey, îmi spuse el. Nu a găsit nimic.

Vorbele lui neangajante erau o încercare de a afla ce ştiam eu.

– Cum ar fi putut să găsească cînd ceasul lui Lady Pryor e ascuns la mine într-o vază şi inelul este încă în buzunarul lui? De ce aţi minţit pentru Sharkey?

– Dar dumneavoastră de ce aţi făcut-o? a întrebat el cu o privire sfidătoare.

– N-am minţit!

– Prin omisiune, aţi minţit, domnişoară Irving, răspunse el venind încet spre mine. I-aţi fi putut

da ceasul poliţiştului şi i-aţi fi putut spune cum l-aţi căpătat.

– Aş vrea s-o fi făcut! Mă simt vinovată ca o criminală. Dar de ce aţi spus minciuna aia gogonată, domnule Alger? Din cauza familiei lui Sharkey?

Domnul Alger avu cea mai stranie, cea mai sarcastică expresie, de parcă n-ar fi ştiut despre ce vorbesc. Apoi îşi reveni şi adoptă o mină compătimitoare.

– Nu ştiu ce s-ar face bietele fete dacă i se întîmplă ceva.

– Mă îndoiesc foarte mult că are măcar o familie. O să-l denunţ mîine dimineaţă, e primul lucru pe care o să-l fac.

– Nu fiţi absurdă, spuse el tăios. Bineînţeles că are o familie. De ce v-aş minţi în legătură cu asta?

– Nu ştiu, doar dacă nu sînteţi complice cu el, i-am spus, şi mi-a părut rău că am dat glas acestei noi posibilităţi. Părea, într-adevăr, cel mai probabil mod de a explica acel minunat joc de şah din camera lui Alger.

Chipul lui Alger s-a împietrit primejdios. Acum era destul de aproape de mine ca să mă lovească şi am devenit deodată foarte conştientă

că eram singură în această parte a casei cu un bărbat puternic care m-ar fi putut omorî strîngîndu-mă de gît dacă ar fi vrut. Şi arăta de parcă ar fi vrut.

Îşi flutură mîna şi spuse impacientat:

– Nu acţionaţi pripit, domnişoară Irving. Nu ştiţi cum îi tratează legea pe oamenii din această parte a Londrei. Sharkey ar putea foarte bine plăti cu viaţa. Este adevărat că a acceptat bunuri furate; a făcut rău, dacă ştia că sînt furate. Foarte probabil, nu ştia de asta. În orice caz, Lady Pryor îşi poate permite foarte bine să piardă acele cîteva fleacuri.

– Cu siguranţă că nu l-ar spînzura doar pentru atîta lucru.

– Asta ar depinde de cum va fi interpretat delictul său. Legile sînt făcute să apere bunurile şi acareturile clasei bogate, privilegiate.

– Dar nu e cinstit din partea lui să-i ajute pe hoţi, domnule Alger. Doar nu-i scuzaţi purtarea!

– Sigur că nu, dar dacă e arestat, surorile lui vor ajunge pe drumuri. Pare o soartă crudă pentru fetele alea tinere şi nevinovate. Adevărul e că încerc să-l aduc pe Sharkey pe calea cea bună. Mai face greşeli uneori, dar dacă şi dumneavoastră veţi fi cu ochii pe el, cred că am putea

scoate ceva din el. Asta e prima greşeală în două luni. Hai să-i mai dăm o şansă! Cu siguranţă că fiica unui preot trebuie să ştie ce înseamnă mila.

Domnul Alger vorbea sincer, aproape cu pasiune.

Eram derutată. Nu voiam să fiu prea aspră cu Sharkey; categoric nu voiam ca din cauza mea nişte fete tinere să ajungă pe drumuri şi totuşi nu voiam nici să fiu dusă de nas de o pereche de pungaşi. Am spus:

– Dacă domnul Sharkey îi înapoiază bijuteriile lui Lady Pryor – anonim – atunci o să-i mai dau o şansă. Dar dacă se mai întîmplă vreodată, domnule Alger, o să-l denunţ, şi pe dumneavoastră la fel, la poliţie. Ce-ar spune Lordul Dolman dacă ar şti de ce s-a întîmplat în noaptea asta? V-aţi pierde postul şi v-aţi pune în pericol întregul viitor.

– De fapt, Lordul Dolman are o concepţie îngăduitoare în astfel de chestiuni. Este foarte activ în numele clasei subprivilegiate. A fost ideea lui să încerc să-l aduc pe Sharkey pe calea cea dreaptă.

Era tîrziu, eram obosită şi tulburată. Nu avusesem niciodată de luat o hotărîre atît de grea. mai înainte. Viaţa unui om era în mîinile mele şi, în

timp ce mă gîndeam cît de uşoară fusese pînă acum viaţa mea privilegiată, am simţit o oarecare compasiune pentru Sharkey. Viaţa lui, la fel ca a doamnei Clarke, nu fusese o grădină de trandafiri. Poate că avea mai multă nevoie de mila mea decît Lady Pryor.

– Îl veţi face pe Sharkey să înapoieze bunurile furate şi veţi avea grijă să nu mai facă altădată?

– Asta era şi intenţia mea. De fapt, puteţi împacheta ceasul şi inelul şi i le puteţi expedia prin poştă lui Lady Pryor – anonim – chiar dumneavoastră. Asta v-ar potoli scrupulele?

– Da, dacă includeţi şi perlele. Poliţistul a pomenit şi de nişte perle.

– Nu cred ca perlele să fie la Sharkey. Nu-şi poate permite decît mărunţişuri.

– Ei bine, atunci trebuie să înapoieze ceasul şi inelul.

El zîmbi, un zîmbet care merita să încalci puţin legea. Răspîndea aprobare şi o căldură care trecea considerabil dincolo de aprobare.

– Dumnezeu să vă binecuvînteze, domnişoară Irving! Ştiam eu că pot conta pe dumneavoastră. Ce şedere nenorocită aveţi la Londra! Va trebui să facem ceva să îndreptăm lucrurile. O astfel de

generozitate merită o răsplată palpabilă. Vă place teatrul?

– Nu trebuie să mă mituiţi, domnule Alger. Am făcut tîrgul.

– Nu e vorba de mită!

– Atunci, o răsplată.

– Sînt dezolat că vedeţi asta într-o asemenea lumină. Aş considera că răsplata e a mea, dacă mi-aţi permite să vă invit.

– Singura răsplată pe care o doresc este să nu-i pomeniţi nici o vorbă despre asta domnişoarei Thackeray, sau o să creadă că am înnebunit. Nu ştiu ce-ar zice tata...

– N-o să-i spun nici unuia dintre ei. O să fie micul nostru secret. Nimic nu apropie mai mult decît un secret împărtăşit, spuse el cu un zîmbet cald. Eu i-am aruncat o privire acră.

Se întinse şi-mi luă amîndouă mîinile într-ale lui.

– Haide, lăsaţi-mă să văd inima aceea răzvrătită. Nu mai sînteţi un copil care să aştepte îndrumare morală de la tăticu'. Ochii lui întunecaţi îi cercetau pe ai mei în holul plin de umbre. Acum sînteţi o domnişoară în toată firea, şi încă una extrem de atrăgătoare.

Auzeam ecouri ale vorbelor viclene ale lui Sharkey în complimentul ăsta şi m-am smucit supărată, îndepărtîndu-mă.

– Nu adăugaţi insulta la rană încercînd să mă măguliţi, domnule Alger. Aşa cum aţi spus, sînt o femeie în toată firea şi n-am făcut ochi de ieri de-alaltăieri ca să mă las păcălită de linguşelile unui tinerel cu caş la gură.

– Tinerel! exclamă el. Am treizeci şi unu de ani.

– Atunci sînteţi prea mare ca să continuaţi să staţi în magherniţa asta. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu vă mutaţi în Berkeley Square să vă urmaţi cariera cu seriozitate?

Privirea lui jucăuşă se opri pe faţa mea. Apoi zîmbi şi spuse:

– Dar cine v-ar mai ajuta să vă împingeţi la etaj noaptea chiriaşii în stare de ebrietate, domnişoară Irving? Şi, de vreme ce sînteţi atît de amabilă încît să afirmaţi implicit că sînt un domn, cred că ar trebui să mă îndemnaţi să rămîn.

– Am sugerat să plecaţi pentru binele dumneavoastră.

– Nu trebuie să punem întotdeauna binele nostru înainte. Ştiţi că ar fi nedrept să-l văd pe bietul Sharkey spînzurat pentru că a şterpelit cîteva

zdrăngănele. O să rămîn, dacă-mi permiteţi, să veghez ca să nu cadă din nou în păcat.

– Foarte bine, am spus eu şi m-am simţit, de fapt, uşurată că rămîne. Iar acum, o să mă duc la culcare. Dacă mai bate cineva la uşă, îmi bag capul sub pernă şi mă fac că n-aud.

– Aveţi cu-adevărat nevoie de un majordom. N-ar putea vizitiul dumneavoastră să îndeplinească această sarcină, deocamdată? spuse el.

– Cred că ar putea. Era o idee excelentă. O să-l rog pe Mullard să se mute din locuinţa rîndaşului, de deasupra grajdului în casă – ceea ce însemna că domnişoara Thackeray şi cu mine trebuia să împărţim din nou o cameră. Noapte bună, domnule Alger.

– Noapte bună, domnişoară Irving. Se răsuci să plece, apoi se întoarse înapoi. În legătură cu teatrul, nu voiam să vă mituiesc, domnişoară. Mi-ar face plăcere să vă invit, pe dumneavoastră şi pe domnişoara Thackeray, într-o seară.

Am dat din cap şi l-am privit plecînd. Mă tot gîndeam la jocul elegant de şah, din marmură, din camera lui şi la carafa şi paharele de cristal. Era în combinaţie cu Sharkey şi accepta fleacurile alea ca plată pentru că minţea poliţia sau era

ceea ce pretindea, un binefăcător? Simţeam că o să rămîn trează toată noaptea de-atîtea griji, dar spre ziuă am adormit, în cele din urmă.

Capitolul 8

A doua zi dimineaţă am vorbit cu domnişoara Thackeray despre mutarea lui Mullard în casă, să facă pe majordomul numai seara. Aveam într-adevăr nevoie de un bărbat în casă. Asta n-o să-l împiedice să curăţe curtea sau să vopsească uşa de la intrare şi alte asemenea mici îmbunătăţiri la care ne gîndeam. În timpul nopţii mele de insomnie, ajunsesem la concluzia că singura soluţie raţională era să vînd casa. Nu eram pre-

gătită să trăiesc într-un asemenea cartier sordid, cu hoţi şi prostituate. Milă mi-e de tine, dar de mine mi se rupe inima; erau o mulţime de suflete nefericite la Radstock cărora puteam să le dăruiesc mila şi caritatea mea, cîtă era.

Curios e că Mullard a fost cel care n-a vrut să doarmă în aceeaşi parte a casei cu doamnele. A făcut un tur al parterului şi a găsit un ungher tihnit lîngă bucătărie, de care a zis că i se potriveşte ca o mănuşă. Era o cămăruţă de depozitare şi avea chiar, sub o grămadă de cutii şi de saci, un pat pe rotile. Mullard şi-a petrecut dimineaţa făcînd afară un foc în care a ars resturile adunate în lunga şedere a mătuşii mele în strada Wild. Ea fusese genul de femeie care păstrează orice ziar sau scrisoare, fiecare cearceaf rărit, prosop sau faţă de masă.

Domnişoara Thackeray era ocupată să golească şifonierul de rochiile mătuşii mele ca să facă loc pentru ale ei, iar eu eram în camera mea făcînd o listă de lucruri care trebuiau făcute înainte de a vinde casa. Luasem obiceiul de a face liste de la însoţitoarea mea. Un loc important în mintea mea îl ocupa răzuitul şi vopsitul uşii de la intrare şi montarea unui inel pentru ciocănit.

Starea acelei uşi era deajuns ca să descurajeze orice potenţial cumpărător.

Doamna Scudpole veni la uşa mea şi spuse:

– Domnul Alger tocmai s-a întors. Vrea să vorbească cu dumneata în hol, domnişoară Irving.

M-am dus în hol, dar nu era acolo. M-am uitat în salon şi l-am văzut îndreptîndu-se iute spre fereastră. Părea să se furişeze şi m-am întrebat dacă se uita pe fereastră să vadă dacă îl urmărea cineva, poate poliţia.

– Aţi dorit să mă vedeţi, domnule Alger? am spus eu tare.

A părut că tresare, dar s-a apropiat cu un zîmbet.

– Sper că nu vă deranjez.

– Deloc.

Privi în jur şi, cînd fu sigur că sîntem singuri, îmi dădu inelul cu rubin.

– Aveţi ceasul? mă întrebă.

– Da, în vaza aceea înaltă cu struguri pictaţi pe ea.

El scoase ceasul şi îmi dădu adresa lui Lady Pryor, pe strada Half Moon[1]

1. Strada Semilunii (n.t.)

– I-am luat adresa din registrul de la Whitehall, îmi explică el. Mi-am terminat lucrul pe ziua de azi. Sper că nu v-aţi răzgîndit să veniţi la Somerset House cu mine?

– Nu, mi-ar plăcea să văd ceva din Londra înainte de a pleca, mai ales că e improbabil să mai vin vreodată. Am hotărît să aranjez puţin casa şi s-o scot la vînzare.

El scoase un suspin istovit.

– Mi-a fost mie teamă că vînzoleala din noaptea trecută o să vă dezguste de casa asta. Rareori avem două asemenea episoade într-o singură noapte.

– Nu pot trăi într-un loc ca acesta, domnule Alger. Îmi pare extrem de rău de surorile domnului Sharkey şi de doamna Clarke, dar zău! O să încerc să găsesc o persoană respectabilă care să cumpere casa, cineva care s-o conducă cum a făcut mătuşa mea, astfel încît chiriaşii să nu sufere.

El încuviinţă din cap.

– Aveţi perfectă dreptate. Ăsta nu-i un loc pentru o doamnă. Bineînţeles, aţi putea angaja un administrator să o conducă în locul dumneavoastră. Şi aşa aţi realiza un venit frumos de pe

urma investiţiei, cum am vorbit ieri.

– N-aş scoate prea mult după ce aş plăti administratorul.

– Aţi putea găsi pe cineva care ar fi bucuros s-o facă pentru a folosi unul din apartamente. Nu neapărat parterul, pe care îl folosiţi dumneavoastră, adăugă el ispititor. Pe ăsta l-aţi putea închiria pe o sumă frumuşică.

Această insistenţă curioasă ca eu să păstrez casa părea suspectă, totuşi, în afară că-şi păstra propriul apartament, ce avea de cîştigat din asta domnul Alger?

– Zău că nu vă înţeleg, domnule Alger. Aţi putea locui în lux în casa Lordului Dolman şi în loc de asta staţi aici, unde e imposibil să dormi o noapte liniştit de zarva beţivilor şi incursiunile poliţiei.

– O, dar am o proprietăreasă fermecătoare, spuse el cu un zîmbet şăgalnic.

Dar nu de proprietăreasă era interesat el altfel de ce ar fi sugerat să angajez un administrator? M-am dus la birou şi am cotrobăit în sertar după o cutiuţă în care să pun inelul şi ceasul furate. O cutie goală în care fuseseră odată prafuri pentru durerile de cap era tocmai bună. Le-am împache-

tat şi am scris adresa pentru poştă.

– Înţeleg că l-aţi văzut pe Sharkey, de vreme ce aveţi inelul, am spus. Cînd s-a întors? Eu nu l-am auzit şi am rămas trează mai toată noaptea.

– M-am oprit la uşa lui în dimineaţa asta. Era acasă; nu l-am întrebat cînd s-a întors, dar l-am avertizat de vizita poliţiei. M-a rugat să vă dau asta, a spus el şi mi-a dat chiria pe o lună.

Am avut o puternică bănuială că banii veneau din buzunarul domnului Alger. De unde i-ar fi avut Sharkey, doar dacă nu a jefuit pe altcineva?

– Nu, nu a furat din nou. I-a cîştigat la cărţi, spuse el, părînd să-mi citească gîndurile.

Am scris chitanţa şi i-am dat-o lui Alger. Afacerea noastră se încheiase, dar el tot nu pleca.

– Aţi luat prînzul? m-a întrebat brusc. Ce-ar fi să vă luaţi boneta şi eu vă invit să prînzim în oraş.

– Sîntem foarte ocupate astăzi. Nici la expoziţie n-ar trebui să merg, dar o voi face, totuşi.

– N-o să dureze mult. La expoziţie n-o să fim singuri, domnişoară Irving.

Pusese un accent pe acel „singuri", care

sugera un interes personal. Domnul Alger era extraordinar de chipeş, iar eu nu eram imună la farmecul lui, totuşi nu era un bărbat în care se putea avea încredere, în nici un caz.

– Nu, zău, am spus roşind puţin de plăcere. Nu avem de ce să fim singuri.

– Poate nu neapărat, dar unui domn îi place să fie singur cu o doamnă pe care... Se opri şi zîmbi. Trebuie să învăţ să-mi controlez limba asta slobodă, spuse. Vedeţi ce obiceiuri proaste capătă un tip trăind printre oamenii de rînd.

– Şi totuşi mă îndemnaţi pe mine să rămîn aici!

– Asta s-ar putea solda cu unele rezultate foarte interesante, spuse el cu un zîmbet insinuant. Dar nu încerc să vă duc pe-un drum greşit. Nici pomeneală! Să mergem doar la o mică plimbare. Luaţi-vă boneta. O să vă arăt Teatrul Drury Lane. E chiar după colţ.

– O să fie tot acolo şi după-amiază. Puteţi să mi-l arătaţi atunci.

– Da, şi i-l pot arăta şi domnişoarei Thackeray, spuse el cu o expresie de durere profundă. Dacă nu arde din nou pînă în temelii, vreau să spun. L-aţi văzut de cînd a fost reconstruit?

– Nu l-am văzut niciodată. Asta e prima mea călătorie la Londra.

– Dumnezeule! spuse el şi se holbă la mine de parcă tocmai l-aş fi anunţat că mai aveam un cap pe care-l ţineam acasă într-un sertar. Înţeleg că n-o să fie nici o problemă să vă distrez, domnişoară Irving.

– Nu e nevoie să vă simţiţi obligat să mă distraţi, domnule. N-am venit la Londra pentru distracţii.

– Nu mă simt obligat. Dimpotrivă. De-abia aştept, cu mare plăcere. Şi totuşi, nu vă luaţi boneta să veniţi cu mine acum, aşa-i?

– Nu, domnule Alger, nu vin.

Flirtul nostru à suivre[1], pentru că la asta ajunsese conversaţia noastră, a fost întrerupt de o furtună de paşi în hol; intra domnişoara Thackeray.

– A dispărut! spuse ea, mai degrabă cu satisfacţie decît cu supărare.

Ochii domnului Alger se deschiseră brusc şi el sări în picioare. Faţa îi era albă ca varul.

– Nu i-am spus decît că trebuie să facă curat

1. va urma; de continuat; (în franceză în original) (n.t.)

în bucătărie, pentru că e mizerie, Cathy, continuă domnişoara Thackeray. Ea nu observase reacţia exagerată a lui Alger. Au apucat-o pandaliile şi mi-a spus că făcea destul gătind pentru trei persoane, fără să mai frece şi podelele. Ce o supără de fapt e Mullard. Nu-i place să-l ştie că doarme în cămăruţa aia. Ca şi cum el ar fi o ameninţare pentru ciuma aia bătrînă!

Bineînţeles că vestea domnişoarei Thackeray era proastă, dar m-am trezit studiindu-l pe domnul Alger, în timp ce culoarea îi revenea în obraji şi trupul i se relaxa.

– Doamna Scudpole a spălat putina, aşa e? întrebă el pe un ton de conversaţie.

– Dar la cine aţi crezut că se referea domnişoara Thackeray, domnule Alger? l-am întrebat eu.

Cine altcineva putea fi? Doamna Clarke sau doamna Whately. Nu mai erau alte femei în casă. A, şi domnişoara Lemon. Simţeam că dintre cele trei numai doamna Clarke i-ar fi putut stîrni interesul.

– Am presupus că era doamna Scudpole. Dacă am părut suprins, este numai pentru că mă aşteptam să aud că a luat argintăria cu ea. Încă

un motiv să vă facă să doriţi să plecaţi.

– Nu, n-a luat-o, spuse domnişoara Thackeray, fiindcă eram acolo şi n-ar fi putut da iama în dulapul cu argintărie chiar sub nasul meu. Cum o să găsim o servitoare, Cathy?

– Trebuie să luăm legătura cu o agenţie de plasare şi să găsim temporar o cameristă care şi găteşte sau o bucătăreasă care să se ocupe puţin şi de curăţenie.

– Nimeni care se respectă n-o să vină vreodată în strada Wild, spuse domnişoara Thackeray, dînd glas propriilor mele temeri. Cel puţin n-o să murim de foame. Eu ştiu să gătesc puţin şi împreună putem să ne facem paturile şi să ştergem praful.

– E greu să găseşti o slujbă cinstită, în zona asta a oraşului, spuse domnul Alger. N-o să vă fie greu. O să dau de ştire, dacă doriţi.

– Cel mai bine ar fi o fată tînără, spuse domnişoara Thackeray, zîmbind uşurată. Pot s-o supraveghez la gătit. De ce avem într-adevăr nevoie e cineva muncitor, cu o spinare zdravănă.

– Doamna Freeman, chiar din josul străzii, are două fete care fac felurite treburi în timp ce-şi aşteaptă o şansă în teatru, spuse domnul Alger.

Mătuşa dumneavoastră avea obiceiul de a le folosi ca ajutor ocazional pentru curăţenia de primăvară şi aşa mai departe. Să vorbesc cu doamna Freeman acum?

Am spus:

– Asta ne-ar ajuta, dacă nu vă deranjează.

Domnul Alger plecă îndată. Am observat că ochii i s-au îndreptat spre fereastră înainte să plece şi m-am întrebat dacă nu cumva dădea tîrcoale poliţia, pîndindu-l pe Sharkey. M-am dus la fereastră, dar nu era nimeni acolo.

– Ăsta a fost un noroc, spuse domnişoara Thackeray. Foarte amabil domnul Alger. Pare cumsecade. Ce căuta aici, Cathy? Era doar o vizită de curtoazie? întrebă ea, cu ochii scăpărînd de curiozitate.

Îmi displăcea să am atîtea secrete faţă de vechea mea prietenă.

– Presupun că i s-ar putea zice şi aşa, am răspuns eu evaziv.

Ea a interpretat greşit tulburarea mea drept jena de a fi fost surprinsă nesupravegheată cu un curtezan. În timp ce ea continua să pălăvrăgească despre plecarea doamnei Scudpole şi fata cea nouă, gîndurile mele rătăceau spre proble-

me mult mai presante. Cum puteam să-i trimit inelul şi ceasul lui Lady Pryor? Domnişoara Thackeray va veni cu noi la plimbarea de după-amiază. La fel ca şi domnul Alger, aş fi preferat să nu vină. Poate că l-ar putea trimite pe Mullard să expedieze pachetul cînd ieşea să cumpere vopseaua şi inelul pentru ciocănit. Cel puţin domnul Alger se ţinuse de cuvînt în privinţa inelului furat.

Domnişoara Thackeray a spus că o să facă nişte sandvişuri şi ceai pentru noi şi în timp ce le făcea, am luat o cîrpă de praf şi m-am dus în salon. Fusese imposibil să fac curat acolo cînd era atît de ticsit, dar acum că fusese debarasat am văzut că nu era o cameră urîtă. Tavanul era înalt şi dimensiunile erau generoase. Fereastra dublă dădea o lumină bună, care din nefericire scotea şi mai mult în evidenţă praful care acoperea mesele şi lămpile.

Mobila avea nevoie de ceară de albine şi terebentină şi de un lustruit zdravăn, aşa că am şters doar de praf, cu cîrpa, obiectele mai mici. Pe un birou între ferestre erau două vaze frumoase, chinezeşti: cea înaltă, împodobită cu struguri, era cea mai reuşită dintre ele. Cealaltă, mai

joasă şi pîntecoasă era ornamentată cu piersici şi mere. Am ridicat-o pe aceasta din urmă şi am auzit ceva zăngănind înăuntru. M-am uitat în ea şi am văzut o grămăjoară de mărgele albe. Am răsturnat vaza ca să le scot şi m-am trezit ţinînd în mînă un şirag de perle frumoase. Străluceau în lumina soarelui cu un luciu stins, irizant. Închizătoarea era din diamante mici. Suspinul meu de încîntare a rămas plutind în aerul imobil. O clipă am crezut că mătuşa mea le pusese acolo şi uitase de ele. Ce surpriză frumoasă!

Apoi mi-am adus aminte de poliţistul din Bow Street şi lista de obiecte furate de la Lady Pryor – şi am ştiut că ceea ce ţineam în mînă nu-i aparţinuse mătuşii Thalassa. Sharkey stătuse lîngă biroul ăsta aseară. El băgase colierul în vază, dintr-un motiv oarecare. Poate că era mai greu de vîndut decît inelul sau ceasul, fiind mai puţin valoros şi nu voia să-l lase în apartamentul lui în caz că venea poliţia. Următorul meu gînd a fost dacă Sharkey îl minţise pe Alger spunînd că nu le-a cumpărat sau Alger mă minţise pe mine.

Am dedus curînd răspunsul. Alger ştia că perlele erau acolo. Încerca să le recupereze cînd

dădusem peste el, grăbindu-se spre vază. De asta insistase atît de mult să ieşim „singuri" Mă rugase să-mi aduc boneta de două sau de trei ori. Şi în timp ce m-aş fi dus după bonetă, el ar fi pus mîna pe colier. Categoric, era complicele lui Sharkey.

Perlele erau mari şi formau un şirag lung. Ar valora de zece ori cît ceasul şi inelul. Nu fusese un sacrificiu prea mare pentru Sharkey şi Alger să înapoieze obiecetele mai mici ca să mă facă pe mine să tac. Şi să le permit să stea în continuare în casa mea. Asta părea foarte important, cel puţin pentru domnul Alger. Am luat colierul şi l-am ascuns în dormitorul meu ca să nu vină Sharkey sau Alger să-l caute. Dar o să-l împachetez cu celelalte obiecte ca Mullard să le ducă la poştă pentru Lady Pryor şi o să-i trag o papară zdravănă şi lui Alger pentru că a încercat să mă înşele.

Domnişoara Thackeray şi cu mine am luat ceaiul şi sandvişurile şi rămăşiţele unei plăcinte reci cu prune, iar cînd ne ridicam de la masă, s-a întors domnul Alger cu o tînără pe care ne-a prezentat-o spunîndu-ne că se numeşte Mary Freeman.

Părea genul de fată necizelată dar energică, la începutul adolescenţei. Avea un zîmbet larg şi o claie de cîrlionţi roşcaţi. Rochia ei de rips albastru era curată şi ţinea un şorţ alb în mînă.

– Mai mult fac curăţenie de orice fel, don'şoară, spuse ea, dar pot să şi gătesc lucruri simple. Costiţă cu ouă şi pui fript. Mama spune că o să vă facă ea pîinea şi dulciurile. Face prăjituri şi plăcinte grozave.

– O să-ţi arăt ce e de făcut, spuse domnişoara Thackeray. Poţi să începi punîndu-ţi şorţul ăla şi strîngînd masa, Mary. Trebuie făcută o curăţenie serioasă în bucătărie. Cina o s-o pregătesc eu în seara asta.

– Dar vizita noastră la Somerset House, domnişoară Thackeray? am spus eu.

– Am uitat complet de asta. Du-te tu, Cathy! Eu pot merge altă dată. Nu pot trăi în casa asta cînd ştiu că e o asemenea mizerie în bucătărie.

Cînd domnul Alger îşi întoarse privirea amuzată spre mine, m-am simţit obligată să obiectez.

– O să rămîn şi eu să te ajut, am spus.

Ea a insistat să mă duc şi, cum voiam să stau

de vorbă între patru ochi cu domnul Alger, m-am lăsat convinsă. Era evident că domnişoara Thackeray îşi închipuia că mi-am găsit un curtezan. O să fie dezamăgită profund.

Înainte de a se duce sus să-şi schimbe hainele, domnul Alger întrebă:

– L-aţi văzut pe profesorul Vivaldi astăzi, doamnelor?

– A ieşit devreme, am răspuns eu. Cred că se duce la British Museum să facă cercetări.

– Voiam doar să verific nişte citate latineşti cu ajutorul lui, pentru o cuvîntare pe care o ţine Lordul Dolman în Cameră.

– Desigur, Lordul Dolman ştie latina, am spus eu surprinsă.

– Bineînţeles. Nu m-am exprimat clar. Am vrut să-l întreb pe Vivaldi dacă nu-mi poate da cîteva citate potrivite. Dolman înţelege latina, dar ca şi mie, nu-i vin întotdeauna în minte citatele potrivite. Nimic nu impresionează Camera ca nişte vorbe latineşti aruncate ici colo.

Apoi plecă, iar eu am găsit o cutie mai mare în care să încapă şi perlele şi celelalte bijuterii. I-am furişat pachetul lui Mullard, ca să-l ducă la poştă. Categoric, Lady Pryor o să-şi primească înapoi

perlele, inelul şi ceasul. Reuşisem să fiu mai isteaţă decît Alger şi Sharkey şi asta mi-a dat curaj să înfrunt întrevederea care mă aştepta.

Capitolul 9

Mi-am pus pălăria cea nouă de paie pe care mi-o cumpărasem pentru primăvară şi mantila mea cea mai bună, de culoare albastră, nu ca să-l impresionez pe domnul Alger, ci ca să arăt bine la expoziţie.

– Foarte şic, a spus domnul Alger, zîmbind aprobator spre pălărie cînd am ieşit pe uşă.

M-a ajutat să mă sui în cabrioletă, dar înainte de a se urca şi el, spuse:

– Mi-am uitat batista. Mă întorc într-o clipă. Vă

rog să mă scuzaţi.

– Domnule Alger! Nu mă lăsaţi singură cu caii!

S-a simţit jenat de lipsa de curtoazie de a lăsa o doamnă să aştepte singură pe stradă, dar eu am ştiut instinctiv că simpla jenă nu putea fi cauza expresiei lui de frustrare. În timp ce el rămase nehotărît, mi-am dat seama ce era de fapt în mintea lui.

– Dacă căutaţi perlele, i-am spus, ele nu mai sînt în vază.

Alger mi-a aruncat o asemenea privire furioasă încît aproape că mi s-a făcut frică să mai ies cu el, dar fiind ziua în amiaza mare, m- am simţit destul de în siguranţă.

El sări pe capră şi porni caii înainte de a vorbi. După ce se mai calmă, spuse:

– Aţi ştiut tot timpul?

– Nu, le-am găsit după ce aţi plecat s-o aduceţi pe Mary Freeman.

– Ce aţi făcut cu ele?

– Sînt pe drum spre Lady Pryor, domnule Alger, alături de inelul şi ceasul ei. Şi să nu vă închipuiţi c-o să ieşiţi basma curată şi de data asta. Ştiaţi foarte bine că perlele sînt acolo! Aveaţi de gînd să le păstraţi şi aţi încercat să mă con-

vingeţi de nevinovăţia dumneavoastră înapoind piesele mai puţin valoroase. Cît vă plăteşte Sharkey? Vă luaţi partea în piese de şah şi carafe de cristal sau Sharkey lucrează pentru dumneavoastră?

Răspunsul lui a fost răstit de enervare:

– Nu fiţi ridicolă!

– Nu mă luaţi drept o proastă!

– Sharkey mi-a spus, într-adevăr, că perlele erau într-o vază, a recunoscut el. Le-a băgat acolo ca să le pună bine, aseară. Poliţia îi percheziţionează camerele din cînd în cînd. Eu luasem deja inelul de la el ca să i-l înapoiez lui Lady Pryor. Aveam intenţia să-i înapoiez şi perlele. Nu voiam să vă necăjesc şi mai mult spunîndu-vă că ele se aflau în apartamentul dumneavoastră.

– O poveste plauzibilă.

– Nu, una a dracului de neplauzibilă, dar adesea adevărul e mai bizar decît ficţiunea. Aş putea inventa o poveste mai convingătoare dacă aş încerca să vă păcălesc.

– Da, sînteţi bun la născocit poveşti.

– Încerc să-l îndrept pe Sharkey.

– Unde-i hoţul ăla acum?

– Face o mică treabă pentru mine.

– Deci, dumneavoastră sînteţi capul! Opriţi trăsura chiar în clipa asta!

– O treabă absolut legală, spuse el scrîşnind din dinţi.

– Ha! N-ar şti înţelesul cuvîntului şi nici dumneavoastră. Ce fel de treabă? Sharkey nu se poate pricepe la politică.

– Comisionul lui n-are nimic de-a face cu politica. Are de-a face cu un cal pe care mă gîndesc să-l cumpăr. Sharkey se pricepe la cai. Încearcă animalul pentru mine. Un cal de vînătoare. Am fost invitat să vînez la o partidă a Lordului Dolman.

M-am gîndit la răspunsul lui, fără să-i acord deplina mea încredere, doar cîntărindu-l.

– Dumneavoastră i-aţi dat lui Sharkey banii să-şi plătească chiria?

– I-am împrumutat. Întotdeauna mi-i dă înapoi. Nu în obiecte furate, adăugă el furios. Doamne Sfinte! Vorbiţi de parcă aş fi un escroc de cea mai joasă speţă.

– Spune-mi cu cine te-nsoţeşti ca să-ţi spun cine eşti, domnule Alger.

– Atunci mai bine aţi fi mai precaută în ceea ce priveşte întîlnirile cu mine, domnişoară Irving,

n'est-ce pas[1], spuse el, sarcastic.

– Puteţi fi foarte sigur că m-am gîndit la asta, domnule, am răspuns eu.

Adevărul e că mica lui izbucnire de furie a reuşit să mă convingă că e nevinovat mai mult decît toate zîmbetele şi avansurile lui. Ar fi putut căuta colierul ca să-l înapoieze lui Lady Pryor. Nu părea supărat că eu îl înapoiasem. Mersesem în ritm alert spre partea respectabilă a oraşului în timpul certei noastre. Nici unul dintre noi nu vorbi cît timp am parcurs cîteva străzi. Apoi el se întoarse spre mine şi zîmbi, un zîmbet care mi-a spus că trebuie să mă feresc de el, pentru că avea mai mult farmec decît i se cuvenea unei doamne.

– Hai să nu ne stricăm ieşirea, domnişoară Irving. Am aşteptat-o cu nerăbdare toată ziua. Cum aveţi de gînd să plecaţi curînd, n-o să avem multe ocazii să ne cunoaştem. Somerset House are o istorie interesantă şi o amplasare bună, chiar pe Tamisa. A fost începută de Somerset pe la 1600, dar el a fost decapitat înainte s-o termine. Reginele lui Charles I şi Charles al II-lea au locuit

1. nu-i aşa în fr. în original) (n.t.).

acolo. De-abia la sfîrşitul secolului trecut a fost dată spre folosinţă publică.

A continuat cu alte amănunte despre istoria şi arhitectura clădirii.

Mi-a atras atenţia o aglomerare de trăsuri şi curînd am ajuns. Alger a găsit un rîndaş care să ţină caii cît timp aruncam noi o privire spre exteriorul clădirii. Era construită în stil paladian[1], cu faţada lungă spre apă. Tamisa clipocea liniştit lîngă mal. Briza răcoroasă era binevenită în această zi caldă. Bărci de agrement şi cîteva remorchere treceau în sus şi-n jos pe rîu.

Înăuntru, picturile erau atîrnate înghesuit pe pereţi, una peste alta şi una lîngă alta, pînă la tavan. Ca să spun adevărul, nu a fost una printre ele care să-mi stîrnească o admiraţie profundă. Era o expoziţie de peisaje. Eu găsesc natura atît de frumoasă şi atît de uşor accesibilă pentru admirat, încît redarea ei în pictură mi se pare inutilă. Sperasem să fie o expoziţie de portrete, ca să pot vedea imagini ale unor londonezi celebri.

Ce mi s-a părut mai interesant erau privitorii. Am privit uluită ce toalete elegante purtau doam-

1. Stil neoclasic, specific palatelor italiene din secolul al XVI-lea.

nele londoneze la o simplă ieşire de după-amiază. Aveau bonete purtînd grădini întregi de flori de mătase, completate cu păsări împăiate. Pălăria mea nouă de pai pălea în anonimat, iar mantila mea avea o culoare şi un material nepotrivit. Toate doamnele aveau mantile de atlaz cu firul răsucit, de culoare verde ca să le pună în valoare pălăriile pline de flori. A mea era albastră, de lînă pieptănată.

Mi-au fost prezentate cîteva persoane. O oarecare Lady MacIntyre şi fiica ei l-au acostat pe Alger şi m-au examinat pe mine, pălăria mea şi mantila albastră mai îndeaproape decît operele de artă.

– Nu-i una dintre cele mai bune expoziţii ale sezonului, s-a plîns Lady MacIntyre. E de înţeles de ce e atît de puţină lume.

Mie mi se părea că e destul de multă lume. Privind îmbulzeala, am spus:

– Consideraţi că nu e o participare suficientă, Lady MacIntyre? Trebuie să fie peste o sută de oameni aici.

– O, dragă, atunci cînd poţi număra vizitatorii, evenimentul e un eşec colosal. Rîse. Cînd trăiau Reynolds şi Romney, mulţimea se înşira pe străzi

întregi. Asta nici măcar nu e o mulţime, darmite o înghesuială. Vino, Samantha. O să mergem în Hyde Park[1] Aici nu e nimeni. O să te vedem la serata lui Lady Bonham diseară, Algie?

– Dacă timpul îmi îngăduie, doamnă.

– Nu eşti obişnuit să munceşti ca să-ţi cîştigi existenţa, hîm? Spune-i lui Dolman că am întrebat de el.

Lady MacIntyre şi-a îmboldit molîia de fiică să facă o reverenţă, apoi a tîrît-o după ea.

– Acum mulţimea a scăzut la nouăzeci şi opt. Un adevărat fiasco, a spus Alger.

– Bănuiesc că vă închipuiţi că sînt o proastă dacă cred că o sută de oameni înseamnă o mulţime.

– Nu puneţi în gura mea cuvinte pe care nu le spun, ca să-mi daţi apoi peste nas cu ele. Nu vă cred o proastă; poate provincială, adăugă el cu un zîmbet imprudent şi ridică mîinile ca pentru a se apăra de o lovitură.

– Sînt o domnişoară din Bath şi sînt mîndră de asta, domnule.

– Acum vă daţi aere. O domnişoară din Rad-

1. Unul dintre parcurile celebre ale Londrei

stock, aş zice eu. Sînt o sută de oameni în Radstock sau gloata zgomotoasă de o sută vine de la Bath cu ocazia expoziţiilor?

– Calitatea contează, nu cantitatea. Cel puţin, vin să se uite la tablouri, nu să-i examineze pe ceilalţi privitori.

– Nu am observat că daţi prea multă atenţie tablourilor.

– Asta pentru că picturile sînt inferioare. Avem expoziţii mai bune la Radstock.

Mi-am impus să privesc tablourile puţin, după acest schimb de cuvinte.

O clipă mai tîrziu, o pereche de filfizoni au coborît repede scara dinspre galeria de sus şi l-au descoperit pe domnul Alger. S-au apropiat, aţintindu-şi privirea asupra mea şi cîntărindu-mă într-un mod obraznic. Mi-am amintit de caricaturile domnului Cruikshank făcute unor tineri filfizoni. Unul era înalt şi suplu, celălalt mai scund şi mai solid. Amîndoi arătau ca nişte înfumuraţi.

– Ăsta e un biet pretext pentru o expoziţie. Pomi şi hambare şi nici măcar o femeie drăguţă printre ele.

– Chiar aşa. Noi tocmai plecam, răspunse Alger. Mi-a făcut plăcere să vă văd, domnilor.

– Stai aşa, Algie! De ce nu ne prezinţi doamnei?

Alger mi l-a prezentat pe cel-scund drept Sir Giler cutare, iar pe cel înalt drept domnul Soames.

– Nu v-am mai văzut pînă acum, domnişoară Irving, spuse Sir Giles. Algie v-a păstrat numai pentru el, puşlamaua vicleană.

– Noi tocmai plecam, spuse Alger din nou şi mă luă de cot să mă conducă spre ieşire.

– Nu poţi să aştepţi o clipă? spuse cel numit Soames, cu o privire şireată. Vine spre noi, Lordul Evans.

Dintr-un motiv oarecare, numele Evans l-a scos din sărite pe Alger.

– Nu, chiar trebuie să plecăm, spuse el.

Am plecat, urmăriţi de un hohot de rîs.

– Egoistule, aşa ţi-aş zice eu! strigă Sir Giles. Toată munca aia intensă ţi s-a suit la cap, Algie. Nu-ţi face griji, Evans n-o să-i spună Lordului Dolman că ţi-ai luat liber neprogramat.

Am plecat cu un pas atît de rapid încît îmi pierdusem răsuflarea cînd am ajuns în trăsură.

– Spuneţi-mi, domnule Alger, de ce fugim? Chiuliţi de la lucru şi vă temeţi că şeful o să des-

copere? Dacă e aşa...

– Bineînţeles că nu!

– Atunci nu pot să presupun decît că vă e ruşine să mă prezentaţi prietenilor dumneavoastră. Dacă aş fi ştiut că mantilele verzi sînt de rigueur[1], ori mi-aş fi procurat una, ori aş fi rămas acasă.

– Mantile verzi? Despre ce dracu' vorbiţi?

– Trebuie să fi observat că toate doamnele le purtau.

– Nu, eu mă uitam la tablouri, ripostă el.

– Dacă nu e din cauza mantilei mele şi nici că ar trebui să fiţi la lucru, atunci ce este? Le datoraţi bani! am exclamat eu.

Alger se uită fix la mine, nevenindu-i să creadă, apoi un mic zîmbet îi ridică buzele.

– Ce înviorătoare lipsă de vanitate, murmură el. Majoritatea doamnelor ar fi gîndit, pe bună dreptate în acest caz, că nu vreau să vă împart cu alţi domni.

– Dar alte doamne, bănuiesc, nu ştiu de combinaţiile dumneavoastră cu domnul Sharkey. Îndrăznesc să afirm că dorinţa de a mă ţine pentru

1. de rigoare (în franceză în original) (n.t.)

dumneavoastră impune o întoarcere rapidă în strada Wild. Cu siguranţă că acolo n-o să fim sîcîiţi de societatea mondenă.

– Dumneavoastră doriţi să cunoaşteţi societatea mondenă, spuse el. Iar eu am promis mai mult sau mai puţin să lărgesc cercul dumneavoastră de cunoştinţe, dacă aţi rămîne la Londra.

– Nu e nevoie să vă mai faceţi griji pentru asta. M-am hotărît categoric să vînd casa şi să mă întorc la Radstock cît mai curînd posibil.

– Doamna Hennessey va fi fericită să audă asta, mă ironiză el. Dar înainte să plecaţi, trebuie să încerc încă o dată să vă duc în ispită. N-aş vrea să vă formaţi părerea despre distracţiile Londrei pe baza acelei expoziţii îngrozitoare. Aşteptam, sperînd să menţioneze şi petrecerea de la Lady Bonham sau altceva asemănător. Sînteţi liberă diseară?

– După ce am ieşit în după-amiaza asta n-o pot părăsi din nou pe domnişoara Thackeray diseară, am răspuns eu, sperînd că n-o să ia de bună ce-i spun.

– Sper că domnişoara Thackeray ne va însoţi la Covent Garden.

Numele mi-a evocat aspecte ale vieţii mon-

dene londoneze. Era păcat să plec fără să văd ceva din adevărata Londră. O să-i placă şi domnişoarei Thackeray.

– Am bilete pentru un spectacol la Covent Garden. O reluare cu *Rivalii* lui Sheridan [1] Cred că ne-ar prinde bine tuturor o comedie, după ultimele evenimente. Aşteptă, în timp ce eu mă prefăceam că şovăi. Nici o mită, nici o răsplată, doar o seară la teatru.

– Cred că domnişoarei Thackeray i-ar face plăcere. Foarte bine. O să mergem dacă ea e de acord.

Nu prevedeam nici o dificultate în privinţa asta. Cum era încă devreme, ne-am dus la o plimbare cu trăsura pe Chelsea Road înainte de a ne întoarce în strada Wild. Nu am mai întîlnit prieteni de-ai lui Alger. Aveam încă impresia stăruitoare, că el fusese stingherit din cauza toaletei mele provinciale şi că era hotărît să reuşească mai bine seara.

Mă mai nedumerea ceva şi l-am întrebat de ce

1. Richard Brinsley Sheridan, dramaturg englez de origine irlandeză, (1751-1816); director al teatrului Drury Lane; a scris farse, o operă comică şi trei comedii, printre care Rivalii – 1775 (n.t.)

toţi prietenii îl strigau Algie, cînd pe el îl chema Alger.

– E un diminutiv, aşa cum celor pe care îi cheamă Smith li se spune deseori Smitty şi cum am auzit-o pe domnişoara Thackeray spunîndu-vă Cathy. Numele dumneavoastră, înţeleg, e Catherine?

– Da.

– Privilegiul de a vă spune aşa, desigur, e limitat numai la prietenii dumneavostră, spuse el serios, dar cu o privire amuzată în ochi. Ar fi o impertinenţă din partea mea dacă v-aş spune Catherine? Nu chiar abuzînd de familiaritate, ştiţi, dar ca un fel de punte spre prietenie.

Se uita la mine în timp ce vorbea şi a trecut cu trăsura chiar peste un bulgăre de pămînt căzut dintr-o căruţă de fermă.

– Algie! Fii atent! am exclamat fără să mă gîndesc. Şi m-am încleştat de braţul lui, pentru că în cabrioletă locurile erau foarte înalte şi nu prea aveai de ce să te ţii.

– Iau asta drept permisiune, spuse el.

– De-abia dacă ne cunoaştem destul de bine, ca să ne spunem pe nume, am spus eu bătoasă. Mi-am tras înapoi degetele pe care am observat

că le ţineam încă pe braţul lui.

– Eu o văd ca pe problema cu ce-a fost mai întîi, oul sau găina. Cînd spui cuiva pe numele de botez, asta grăbeşte intimitatea şi cum ai de gînd să pleci curînd, trebuie să ne împrietenim repede sau deloc. Un prieten este un lucru nepreţuit, domnişoară Catherine. Ai observat cît de inteligent am formulat fraza asta – doar puţin familiar, dar cu apelativul „domnişoară" ca să-i dea o notă de curtoazie.

– Habar n-aveţi de înţelesul acestui cuvînt. În plus, domnişoară Catherine este complet nepotrivit. Eu nu sînt o soră mai mică[1]

– Ai dreptate. Ar fi trebuit să omit cuvîntul „domnişoară" Asta o să mă înveţe minte să mai încerc altădată să fiu şi-n căruţă şi-n teleguţă.

Eram bine dispusă datorită perspectivei de a merge la Covent Garden şi nu l-am mai contrazis cînd a continuat să-mi spună Catherine, deşi m-am hotărît ca eu să-i spun mai departe domnul Alger.

După cîteva mile, a întors cabrioleta şi ne-am

1. Într-o familie în care erau mai multe fete, numai celei mai mari i se spunea domnişoară + numele de familie, pentru celelalte folosindu-se numele de botez (n.t.)

întors în strada Wild. Domnul Alger a plecat imediat după ce m-a condus acasă. Cum prietenii lui îl tachinaseră că trage chiulul de la lucru, m-am gîndit că probabil se duce la Whitehall. Într-o oră, mi-a sosit un minunat buchet de orhidee de prins la corsaj.

„Aştept cu nerăbdare plăcerea companiei dumneavoastră diseară" scria pe cartea de vizită care nu era semnată, avînd pe ea doar iniţialele. De fapt, iniţialele erau indescifrabile, dar în mintea mea nu aveam nici o îndoială în legătură cu cel care-l trimisese. Lacheul care îl adusese arăta splendid, într-o livrea verde cu auriu. Am presupus că Alger îl împrumutase de la Lordul Dolman.

Domnişoara Thackeray şi cu mine am petrecut ultima parte a după-amiezii făcînd planuri şi aranjîndu-ne toaletele. Nu venisem pregătite pentru ieşiri mondene, dar cu cîteva lucruri împrumutate din garderoba mătuşii Thal, am considerat că nu-l vom face de ruşine pe domnul Alger. Am găsit un şal de mătase, brodat tot cu flori şi presărat cu paiete şi cu franjuri lungi pe deasupra. Domnişoara Thackeray credea că are un vag iz de moravuri uşoare, dar ştiam că sîntem cu mulţi ani în

urma modei şi am hotărît că merge. O să dea nota necesară de eleganţă rochiei mele de culoarea mărului crud.

Domnişoara Thackeray o să-mi aranjeze cîrlionţii cu o pereche de piepteni cu perle ai răposatei mele mătuşi. Domnişoara Thackeray a găsit un elegant şal ocru care, considera ea, îi punea în evidenţă rochia neagră.

Trăgeam cu urechea să auzim cînd vine Alger. Cînd s-a întors, la şapte şi jumătate, m-am dus în hol să-i mulţumesc pentru buchet. El a clipit de mirare şi a părut complet derutat.

– Dar nu ţi-am trimis nici un buchet, a spus el şi a părut puţin stingherit că n-o făcuse. Pentru teatru, ştii, nu m-am gîndit că e necesar.

– Cine l-ar fi putut trimite? am întrebat. Sînteţi singurul bărbat pe care îl cunosc la Londra.

El se încruntă, dar curînd îi trecu prin minte răspunsul.

– Sir Giles! Ştiam eu că şnapanul îţi face ochi dulci! Acum vezi că am avut dreptate să te iau de lîngă prietenii mei? Ai cartea de vizită?

O băgasem în chitanţier de unde am scos-o şi i-am arătat-o. Am stat o clipă să descifrăm iniţialele.

– Ultima literă arată ca un S, spuse el. Nu-i Sir Giles, ci Harley Soames.

– A, cel înalt, am spus eu. Era şi cel mai chipeş.

– Văd că i-ai şi evaluat ca eventuali însoţitori.

– O femeie face asta întotdeauna, domnule Alger.

El mi-a aruncat o privire şireată cu coada ochiului.

– Mă întreb, eu cum m-am clasat? Sînt la fel de înalt ca Soames. Şi mult mai înalt ca Sir Giles. Cum dracu' a descoperit unde stai? Trebuie să ne fi urmărit tot drumul pe Chelsea Road. Mă asigurasem că nimeni n-o să... Se opri brusc, vinovat.

– Că nimeni n-o să vă vadă însoţind o provincială? Aţi fost prins asupra faptului, domnule Alger. Reputaţia dumneavoastră e distrusă.

– Eşti amabilă că te preocupă acest lucru, dar n-am o reputaţie care să merite să fie pomenită.

– Ar trebui să-i dau de ştire domnului Soames că nu ies cu el. Lacheul n-a aşteptat un răspuns. Are servitori foarte eleganţi, nu-i aşa? Toată dantela aceea aurie. Aveţi adresa lui?

– Da, dar... lacheu? Soames n-are nici un la-

cheu. Are două camere închiriate în Albany. Se descurcă cu un om la toate care serveşte drept majordom, valet şi pentru orice altă corvoadă.

– Trebuie să fi fost Sir Giles cel care a trimis buchetul.

– A, da, Sir Giles cel scund. Domnul Alger ridică din umeri. E al naibii de încrezut dacă-şi închipuie c-o să fii liberă. Lasă-l să vină şi să plece fără tine.

– Pare o dovadă de proastă creştere să fac asta, dar chiar că nu mă pot gîndi la altceva, de vreme ce nici măcar nu şi-a dat adresa. Deşi orhideele sînt foarte frumoase, am adăugat eu iertătoare. Şi încă două! Cam extravagant.

– Îţi plac orhideele? O să ţin minte, Catherine.

A reuşit să pună un anume accent pe numele meu, care i-a dat o rezonanţă ce trecea de familiaritate şi sugera intimitate. Sau poate că zîmbetul lui a făcut asta. Căci zîmbi, un zîmbet frumos care părea cald şi deschis.

Cînd a venit să ne ia în seara aceea, aducea un buchet pentru corsaj format din trei orhidee. Domnişoara Thackeray şi-a pus buchetul mai mic. Eram toţi îmbrăcaţi şi pe punctul de a pleca, cînd se auzi un ciocănit cu inelul, la uşă. Alger a

deschis uşa şi acolo, în prag, stătea bătrînul colonel Stone.

Obrajii lui zbîrciţi şi veştezi se încreţiră într-un zîmbet.

– Sînteţi gata îmbrăcată şi mă aşteptaţi. Splendid! Ştiam că pot conta pe dumneavoastră. Şi purtaţi buchetul meu. Foarte îndatoritor din partea dumneavoastră, domnişoară Irving. Am închiriat un salon privat la Clarendon.

Şi stridii, fără îndoială. Ochii lui bătrîni şi lăcrimoşi se străduiau să-mi zărească sînul, folosind buchetul drept pretext.

– Mă tem că sînt ocupată în seara asta, domnule colonel, am spus, încercînd să-mi înfrînez rîsul care voia să izbucnească.

– Cum? Ce vreţi să spuneţi?

– Domnişoara Irving iese cu mine în seara asta, domnule colonel, a spus ferm domnul Alger.

Colonelul a măsurat umerii laţi ai rivalului său şi a mormăit în guler.

– Renie e acasă? a întrebat el.

Ea auzise gălăgia şi venise să se uite peste balustrada scării.

– Colonele! Ieşim în seara asta? Jur că ai uitat să-mi spui şi mie. Ai noroc că sînt liberă. Am refu-

zat o invitaţie la cină, chiar acum o clipă.

Ştiam foarte bine că nu o vizitase nimeni.

– Zău că ar trebui să-mi spui dinainte. Poţi să mă aştepţi aici, sus. N-o să dureze mult.

Colonelul privi în sus pe scări şi răspunse:

– Aştept jos, Renie. Şi grăbeşte-te! Mor de foame.

Era un început comic pentru o seară care o să fie şi mai antrenantă înainte să mă întorc în strada Wild.

Capitolul 10

Am fost purtaţi spre Covent Garden într-o neobişnuită splendoare de perne de catifea şi accesorii de argint, cu un blazon pe uşa trăsurii, ca să chinuiască inimile muritorilor mai puţin norocoşi. Cu alte cuvinte, domnul Alger împrumutase echipajul Lordului Dolman pentru seara aceea.

– Ce-aş mai vrea să ne vadă Hennessey aia acum! îmi spuse domnişoara Thackeray cu glas scăzut.

Crezusem că Teatrul Regal din Bath e măreţ, dar nu era vrednic nici să fie pomenit, pe lîngă Covent Garden. Covent Garden care arsese pînă în temelie acum cîţiva ani şi fusese reconstruit arăta la fel de magnific ca o catedrală. Faţada impozantă de marmură făcea loc în interior la şi mai multă opulenţă. Era construit în linii clasice, cu coloane din porfir, statui de ipsos şi canapele de pluş în galeria cea lungă. Lojele erau la fel de luxoase. M-am simţit ca o regină cînd am fost conduşi la loja noastră din rîndul de gală.

În jurul nostru şi sub noi se mişca uşor o mare de turbane, pene, bijuterii, evantaie şi binocluri de operă. Am ajuns devreme special ca să privim publicul. Domnul Alger era ocupat să ni-i arate pe Lordul şi Lady Castlereagh, unul sau doi duci de viţă regală şi alte celebrităţi. Cu şalul meu brodat şi cu cele trei orhidee, şi cu domnul Alger, care avea o înfăţişare la fel de distinsă ca a oricărui domn, am simţit că eram, în sfîrşit, o parte a renumitei Londre. Dacă viaţa putea fi aşa, trebuia sărenunţ la ideea de a mă întoarce acasă la Radstock.

Domnul Alger a văzut că eram vrăjită de încîntare. Se aplecă spre mine şi-mi şopti:

– Am comandat să ni se aducă vin în lojă la prima pauză. Cred că ne vor vizita cîţiva prieteni. Într-a doua, o să facem o plimbare prin foaier.

– Splendid, domnule... Algie, am spus şi am zîmbit pentru a-mi arăta încîntarea.

O tăcere se lăsă peste public. Un bărbat în ţinută protocolară apăru pe scenă şi anunţă piesa şi exact în acel moment un paj intră în loja noastră. M-am uitat să văd ce surpriză mai aranjase Alger.

– Hei, asta e loja Lordului North, spuse pajul fulgerîndu-ne cu privirea de parcă am fi fost o ceată de păgîni. O să tre' să vă luaţi tălpăşiţa.

– Omule! exclamă domnul Alger, sărind în picioare. Trebuie să fie o greşeală. Am bilete pentru loja asta.

I le dădu pajului care catadicsi să le arunce o privire.

– Pentru săptămîna trecută, domnule, spuse el. Lordul North e pe drum încoace cu un grup de şase. O să tre' să eliberaţi locul.

– Este imposibil! exclamă Algie, smugîndu-i biletele. În timp ce le studia, pe chipul lui apăru o încruntare. Ai dreptate. Doamnelor! Se pare că e o neînţelegere. Faţa îi era roşie ca racul cînd se

întoarse să ne prezinte scuzele. Trebuie să fie vreo lojă goală, îi spuse el pajului. După cum vezi, însoţesc două doamne.

– Atunci ar fi trebuit să vă verificaţi biletele, dom'le. Veniţi. O să văd dacă găsesc un cotlon să vă strecor.

În timp ce eram scoşi din loja noastră magnifică, agitaţia a atras atenţia asupra noastră. Părea că jumătate din public se întorsese să se uite la ruşinea noastră. Am privit din hol cum un grup de persoane era condus înăuntru. Unul dintre domni chiar l-a salutat din cap pe Alger şi i-a zîmbit, neavînd nici cea mai mică idee că îi ocupasem loja.

Avu loc o conversaţie şoptită între Alger şi paj. Nişte bani trecură dintr-o mînă în alta. O clipă mai tîrziu, Alger se întoarse spre noi şi spuse:

– Este o lojă goală. Mă tem că nu chiar la fel de bună ca cea din care am fost scoşi. Nu ştiu cum să mă scuz, doamnelor.

– Nu are nici o importanţă, spuse domnişoara Thackeray. Îi era milă de el în acest moment de ruşine. Şi eu simţeam la fel. Nu e nevoie să stăm în acelaşi rînd de loji cu prinţii şi ducii. Nu sîntem obişnuite cu asta, vă asigur.

Pajul ne-a dus spre ceea ce cu siguranţă trebuie să fi fost cea mai proastă lojă din teatru. Era în rîndul cel mai de jos, înghesuită chiar lîngă perete. Ne trăgea curentul din spate şi aveam o vedere piezişă asupra unei părţi a scenei. Scaunele nu erau capitonate luxos ci erau din lemn tare şi înghesuite unele într-altele.

– O să-i înnegresc lui Sharkey amîndoi ochii şi-o să-i smulg limba, mîrîi Alger. I-am plătit trei guinee[1] pentru biletele alea.

– Algie, prostule! am exclamat eu. Nu-ţi poţi permite o asemenea extravaganţă. Dumnezeule mare, sper că n-ai făcut asta doar ca să ne impresionezi pe noi!

– Nu pe noi, pe tine, spuse el, întorcîndu-se piezîş faţă de domnişoara Thackeray ca să fie sigur că ea nu aude.

Am fost mişcată de efortul lui şi mi-a părut foarte rău pentru el. M-am hotărît pe loc că o să mă declar încîntată de seara aceea, indiferent ce alte orori ne mai aşteptau.

Piesa, cel puţin, era excelentă. Vinul comandat pentru loja noastră, la prima pauză, a ajuns desi-

1. Veche monedă englezească, de aur, valorînd 21 de şilingi, deci mai mare decît lira sterlină, care valora 20 (n.t.)

gur, la grupul Lordului North.

– I-am spus pajului să-l retrimită aici, spuse Algie scuzîndu-se.

Am aşteptat, dar nu a venit nici vinul, nici vreun prieten. Stăteam singuri în colţişorul nostru întunecat, privind petrecerile din celelalte loji. Algie a propus să ieşim, dar domnişoarei Thackeray nu-i făcea plăcere să se gîndească că ar putea veni vinul şi noi n-am fi acolo să-l primim.

– Piesa este minunată, am spus eu de vreo două ori pentru a încerca să-l încurajez. Şi teatrul este minunat! N-am mai văzut niciodată aşa ceva, Algie. Ne simţim foarte bine. Zău că da.

Pe întuneric, mi-a strîns degetele.

– Eşti foarte bună, Catherine, dar ştim amîndoi că seara asta costisitoare a fost un dezastru. Singura plăcere va fi să găsesc un instrument netăios şi să-l cobor cu toată forţa peste capul şi spinarea lui Sharkey cînd ajungem acasă.

– Poate că a fost într-adevăr o greşeală şi la el. Hai să mergem în foaier la pauza următoare, cum am plănuit. Poate că o să ne întîlnim cu prietenii tăi acolo.

Simţeam cu toţi nevoia de puţină mişcare cînd veni a doua pauză. Am observat că Algie limita

plimbarea noastră la un capăt al foaierului şi nu la capătul unde personalităţile stăteau în grupuri discutînd animat despre spectacol. Mai tîrziu, ne-a găsit un loc pe una dintre băncile de pluş şi s-a dus să ne aducă vin. L-am văzut stînd de vorbă cu cîţiva membri din societatea mondenă şi m-am întrebat de ce nu-l trăgea deloc inima să ni-i prezinte. Stătusem jos toată seara. Eu una aş fi preferat să mă plimb prin jur şi să mă amestec cu lumea.

Cînd s-a întors cu vinul, a venit singur. Cu toate acestea, dacă scopul lui a fost să ne izoleze, a fost păcălit de un domn. Un bărbat destul de chipeş l-a urmărit cu privirea pe Algie şi cînd el s-a apropiat de noi, bărbatul l-a urmat. După puţin timp se înclina în faţa noastră şi ne zîmbea..

– Lord Algernon, spuse el, nu cred că am avut plăcerea de a face cunoştinţă cu prietenele tale.

Paharul de vin al domnişoarei Thackeray îi tremură în mînă, împrăştiind cîţiva stropi pe rochia ei cea bună. Am schimbat o privire surprinsă. Lord Algernon!

Algie ignoră salutul neobişnuit.

– Doamnelor, permiteţi-mi să vi-l prezint pe

Lordul Evans, spuse el. Evans, dă-mi voie să ţi le prezint pe domnişoara Irving şi pe însoţitoarea ei, domnişoara Thackeray.

– Încîntat, spuse Lordul Evans cu o plecăciune graţioasă. Bănuiesc că sînteţi vecinele Lordului Algernon. Din Suffolk, nu?

– De fapt, Whiltshire, răspunse domnişoara Thackeray. Mie îmi pierise graiul. De lîngă Bath.

– A, asta explică cum v-aţi cunoscut. Lady Dolman a fost la Bath iarna trecută. Cum merge guta mamei tale, Lord Algernon?

– Mult mai bine, mulţumesc, spuse Algie pe un ton rece. Şi ce mai face Lady Evans?

– O, mama se bucură de obişnuitele ei ameţeli şi leşinuri. S-a dat pe mîna unui vraci care nu crede nici în curăţenii nici în lăsare de sînge. Nu încape îndoială că o s-o termine. A supus-o unui regim nebunesc, să meargă pe jos şi să mănînce o grămadă de fructe şi legume. Individul ar trebui condamnat.

O mică mulţime îi descoperi curînd pe Evans şi pe Lordul Algernon şi veni să îi salute. Unii dintre ei ne văzuseră expulzaţi neceremonios din loja noastră şi rîdeau sau ne consolau, după cum le era firea. De-abia dacă am auzit vreun cuvînt

pe care l-a spus cineva, cu excepţia faptului că mai mulţi dintre ei îi spuneau lui Algie Lord Algernon şi că numele Dolman s-a repetat, alături de cel al „tatălui tău" O dată ce s-au dat cărţile pe faţă, Algie s-a relaxat oarecum şi chiar a părut să se bucure de deruta mea. Îi revenise în ochi lumina aceea jucăuşă.

– O să-ţi explic totul mai tîrziu, mi-a spus el în surdină.

– Să fii sigur de asta, domnule! am şuierat eu, drept răspuns.

De asta se grăbise el să fugă de Lordul Evans la expoziţie. Ceilalţi, doamna MacIntyre şi fiica ei, Sir Giles şi Soames îi spuneau pe numele mic. Numele mic. Numele de Algie era folosit drept o alintare, dar Lordul Evans era mai protocolar, el folosea misteriosul titlu. Lordul Algernon nu voise ca noi să ştim că e fiul Lordului Dolman. Nu puteam să înţeleg motivul, nici de ce nu stătea în casa confortabilă a tatălui său, din Berkeley Square. Nu părea să fie înstrăinat de tatăl lui, pentru că mai mult de o persoană din grup se referise glumind la modul în care îl pune Dolman la muncă pe fiu-său.

Era un mister absolut, dar a trebuit să aştept

pînă s-a sfîrşit piesa înainte de a-mi satisface curiozitatea, pentru că lumea nu s-a clintit pînă la gongul care anunţa ultimul act. Nu văzusem şi nu citisem *Rivalli* şi pînă în ziua de azi am o idee foarte vagă despre felul în care şi-au rezolvat neînţelegerile Lydia Languish şi Anthony Absolute, dar zîmbetele lor de la sfîrşitul piesei mi-au demonstrat că reuşiseră.

Mintea mea era întru totul ocupată de mascarada Lordului Algernon şi de ceea ce o provocase. De ce spusese că e secretarul tatălui său? De ce afirmase că avea doar o mică competenţă? Fiecare cuvînt pe care îl rostise pînă acum era o minciună. Cabrioleta pe care se presupunea că o împrumutase de la Dolman, cupeul închis în care venisem în seara asta, nimic nu părea să aibă vreo logică.

După spectacol, Algernon a sugerat să luăm cina la Hotelul Pulteny, încotro se îndreptau multe din trăsurile cu blazon. Mi-ar fi plăcut să văd locul acela, dar ştiam că nu ne-ar fi asigurat intimitatea necesară ca să aud povestea pe care ardeam de nerăbdare s-o ascult.

– Dacă vă este foame, milord, domnişoara Thackeray şi cu mine o să vă facem un sandviş.

Eu sînt mai degrabă flămîndă de o explicaţie a înşelăciunii dumneavoastră decît de mîncare, am spus.

– E foarte bine. Fără îndoială că masa pe care am rezervat-o va fi luată de altcineva, de vreme ce l-am rugat pe Sharkey să facă rezervarea.

Ne-am dus direct acasă, dar nu ne-am mai sinchisit de sandvişuri. Cînd am ajuns la sherry[1] şi pişcoturi, am reuşit în sfîrşit, să-l fac să povestească. Dacă era sau nu adevărul, nu aveam cum să ştim; mie povestea mi se părea cam trasă de păr.

– Adevărul e, spuse Lordul Algernon, că tata a fost nemulţumit de mine. Datorii la joc, o viaţă uşuratică. M-a lăsat fără un ban. A spus că asta o să-mi fie o lecţie, să trebuiască să mă întreţin singur. Aşa că l-am păcălit şi m-am oferit să lucrez în schimbul pîinii de toate zilele. El s-a temut că unii dintre prietenii mei mi-ar putea da vreo sinecură şi a insistat să lucrez pentru el întreţinîndu-mă totuşi singur din cîştigul meu foarte redus, ca secretar al său.

– Aţi spus că voia să locuiţi în Berkeley

1. vin de Xeres (n.t.)

Square, i-am amintit eu.

– Da, după cîteva luni şi-a revocat condiţiile aspre în privinţa asta, dar în acest timp eu deja mă hotărîsem să-i arăt că nu sînt risipitorul drept care mă lua. Prietenii noştri ştiu că am fost ostracizat şi mă tachinează în legătură cu asta. Trebuie să fi observat, Catherine, că mai mulţi dintre cei pe care i-am întîlnit m-au luat peste picior în legătură cu munca mea.

– Da, am observat asta, dar de ce mi-aţi spus că sînteţi domnul Alger.

– Din mîndrie, presupun.

– Nu trebuie să vă fie ruşine de munca cinstită, numai pentru că aveţi un titlu, Lord Algernon! spuse dintr-odată domnişoara Thackeray.

– Nu asta am avut în vedere, doamnă. Nu voiam să vă spun că sînt oaia neagră a familiei şi speram să trec drept un domn merituos, muncitor, cu mijloace modeste. Cît despre ceilalţi, m-am gîndit că m-aş integra mai bine între chiriaşi dacă n-aş ţine seama de titlu. Trebuie să recunoaşteţi, e improbabil ca un lord să stea în două camere închiriate în cartierul ăsta. N-ar fi crezut şi aş zice că nici dumneavoastră n-aţi crede. Dîndu-mă drept domnul Alger eram scutit de explicaţii. N-am vrut

să fac nici un rău.

Domnişoara Thackeray dădu din cap că înţelege spusele lui.

– Înţelept din partea dumneavoastră, milord. Sharkey v-ar fi jefuit cu neruşinare, cît despre domnişoara Whately...

– Mie mi se pare foarte bizar, am spus eu. Nu v-aţi fi putut îndrepta şi fără să vă mutaţi în strada Wild?

– Poate, dar tata era grozav de supărat la început. Salariul pe care mi-l dă nu-mi permite să închiriez camere la Albany sau în vreo zonă asemănătoare. Credea că nu sînt bun de nimic şi voia să-mi dea o lecţie. Mai tîrziu, după ce la amîndoi ne-au trecut accesele de furie, eu tot mai voiam să-i dau şi eu lui o lecţie.

– Ei bine, acum i-aţi dat lecţia şi ar trebui să vă întoarceţi acasă. Ăsta nu-i un loc potrivit pentru un domn, am spus eu sever.

– O, n-o să scapi de mine aşa de uşor, Catherine. O să stau pînă se termină anul. Găsesc strada Wild foarte plăcută... acum.

Privi în ochii mei în timp ce apăsa pe ultimul cuvînt, insinuînd că eu eram cauza acestei noi plăceri.

Domnişoara Thackeray a spus brusc că aveam toţi nevoie de o mîncare mai consistentă şi a folosit pregătirea ei drept pretext ca să ne lase singuri. Îşi închipuia că plutea o idilă în aer, dar eu simţeam un iz mult mai suspect.

– Dar combinaţiile dumneavoastră cu Sharkey? l-am întrebat. Lordul Dolman ar fi de acord să ajutaţi un delincvent de rînd?

– Întotdeauna îl înduioşează un mentor. E de acord.

– N-o să-l îndreptaţi niciodată pe Eric Sharkey.

– Niciodată să nu spui niciodată. M-am îndreptat pe mine însumi, spuse el.

– Aţi fost chiar atît de rău? l-am întrebat fără tragere de inimă.

– Am pierdut mult timp şi bani. N-am distrus fecioare nevinovate, n-am înşelat la cărţi şi n-am omorît pe nimeni. Spune-mi tu cît de rău mă fac toate astea. Sînt irecuperabil? Zîmbetul îi era o provocare şi o invitaţie.

– Nu vă cunosc destul de bine ca să vă pot spune.

El mă privi un moment şi spuse:

– Sentimentul meu e că alături de femeia potrivită, care să mă ţină pe drumul drept, aş putea

deveni un membru onorabil al societăţii.

Îşi puse jos paharul de sherry şi se întinse după mîinile mele. Eu le-am tras.

– Ce te deranjează, Catherine? Piesele de şah, carafa de cristal? Îmi place să joc şah. Piesele au fost un cadou de la mama, acum cîţiva ani. Nu am considerat că încalc înţelegerea mea cu tata dacă le iau cu mine. Cît despre carafa şi paharele de cristal, ei bine, mă pot lipsi de valet şi de vizitiu şi de cîteva răsfăţuri ale vieţii, dar nu pot şi nu vreau să beau vinul din cană. Am amanetat un ac de cravată cu perle pentru ele, la o casă de amanet.

– Aveţi un răspuns la toate, i-am retezat-o eu.

– Spre deosebire de tine, care n-ai răspuns la întrebarea mea.

– Nu mi-aţi pus nici o întrebare.

– Am lăsat-o să se subînţeleagă. Am vrut să te întreb, dacă eşti interesată să aduci pe drumul cel bun un pierde-vară dornic să se îndrepte?

– Cred că în strada Wild sînt oameni care au mai multă nevoie de ajutor decît dumneavoastră, Lord Algernon.

– Prietenii îmi spun Algie, Catherine.

– Mi-aţi fost prezentat de-abia acum o oră,

Lord Algernon. Aceasta schimbă situaţia, nu-i aşa? Şi n-ar trebui să-mi spuneţi pe nume ţinînd seama de faptul că abia ne-am cunoscut.

– Ba nu! În fond, eu te cunosc de mai multe zile. Eşti tot domnişoara Irving din Radstock, nu-i aşa?

– Corect. Sînt domnişoara Irving şi aş aprecia dacă mi-aţi spune astfel.

– A, nu! N-o să renunţ la privilegiul meu cîştigat cu greu. Nu m-am îndreptat încă de tot, vezi.

Cred că era pe punctul de a reveni la atitudinea pe care o abandonase, dar din nefericire domnişoara Thackeray s-a întors cu pîine şi friptură rece de oaie şi intimitatea noastră s-a terminat.

Domnişoara Thackeray l-a supus unui interogatoriu discret, dar minuţios privind familia lui, casa, şi alte lucruri, care arătau că ea îl examina cu mare atenţie ca potenţial soţ. Am ascultat cu atenţie, dar cu un aer plictisit ca să-mi ascund interesul faţă de el. Tocmai ne terminasem ceaiul, cînd uşa din faţă s-a deschis şi a intrat cineva. Am observat atunci că Algie se aşezase cu faţa spre hol, astfel încît să vadă pe oricine intra.

– Asta nu poate fi domnişoara Whately, am

spus eu.

Paşii se mişcau rapid în sus pe scări. Nu se auzea nici un cîntec.

– Sharkey, spuse Algie cu un rînjet amenin-ţător. Scuzaţi-mă, doamnelor. Am o mică afacere de discutat cu Sharkey. Vă mulţumesc pentru această seară minunată.

Noi am insistat că plăcerea fusese de partea noastră şi în timp ce Algie se îndrepta spre scări cu un pas hotărît, eu am spus:

– Algie, pentru numele Domnului, nu face zarvă la o oră atît de tîrzie. Du-l afară înainte de a folosi instrumentul ăla bont.

– Nici n-o să-l auzi căzînd, spuse el şi fugi sus.

Am aşteptat, ascultînd la picioarele scării, cînd domnişoara Thackeray a dus tava în bucătărie. De sus nu venea nici un sunet. Sharkey era la etajul trei, totuşi, şi mi-era teamă că orice scandal i-ar putea deranja pe doamna Clarke şi pe Jamie, ale căror camere erau sub alė lui. M-am dus pe palierul de la doi ca să ascult. Din camera lui Algie, am auzit un rîs inconfundabil. Departe de a se bate, Algie şi Sharkey chicoteau vesel. Apoi Algie zise ceva, dar nu cu furie. Părea să pună o întrebare. Cuvintele în sine erau neinteligibile.

Sharkey avea o voce puternică, răsunătoare. Răspunsul lui se auzi perfect.

– Am urmărit-o chiar pînă acasă. Nu m-am apropiat de ea. Cred că greşeşti în privinţa lui, Algie. Nu pare să-l intereseze fata.

Algie a murmurat ceva drept răspuns. Sharkey a spus:

– Nu-ţi face griji, sînt cu ochii pe ea. Dar va trebui să preiei tu mîine seară. Doar dacă nu vrei să renunţ să mă mai duc la Stop Hole Abbey...?

– Nu, nu! Obiecţia lui Algernon fu rostită destul de tare ca să se audă.

M-am furişat înapoi în vîrful picioarelor şi m-am dus în dormitorul meu. Stop Hole Abbey este o vizuină de hoţi, unde sînt vîndute obiecte furate. Dar Lordul Algernon, marele mentor, nu numai că nu îl împiedica pe Sharkey să se ducă acolo, dar chiar părea să îl încurajeze. De fapt, de vreme ce Sharkey i-a cerut părerea, singura concluzie logică era că Sharkey se ducea la cererea lui Algernon. Algernon făcea negoţ cu bunuri furate. Ce o să spună tatăl său şi ce-o să facă, cînd va afla?

Povestea pe care o spusese Algernon despre tatăl lui păru dintr-odată incredibilă. Nici un tată bogat şi nobil nu şi-ar lăsa fiul să trăiască în

asemenea lipsuri, încît să fie silit să-şi închirieze camere pe strada Wild. Algernon stătea aici pentru că voia să lucreze mînă-n mînă cu detestabilul Eric Sharkey pentru o parte din profiturile ilegale. Algernon era un tîlhar.

Am lăsat la urmă ceea ce mă privea personal. În afara activităţilor lui ilegale, Algernon era atît de vrăjit de vreo fată oarecare încît îl pusese pe Sharkey s-o urmărească, ca să vadă cu cine se întîlneşte. Era probabil vreo frumuseţe mîndră care ştia de înclinaţiile criminale ale lui Algernon. Singurul motiv pentru care Alger încerca să mă linguşească era pentru că îi convenea să aibă o proprietăreasă cooperantă. Dacă aş fi ştiut toate astea noaptea trecută, de exemplu, i-aş fi denunţat pe el şi pe Sharkey la poliţie.

Acum era prea tîrziu; dovezile dispăruseră, dar cel puţin Lady Pryor îşi recăpătase perlele, inelul şi ceasul. Atunci îi păcălisem. Şi-o să-i păcălesc din nou. Sharkey pleca la Stop Hole Abbey mîine noapte. Foarte probabil că o să se întoarcă cu lucruri furate. O să pîndesc uşa de la intrare şi dacă se duce la Algernon, cu buzunarele umflate, o să trimit după poliţie.

Mult mai tîrziu, tocmai cînd eram pe punctul să

aţipesc, mi-am amintit că Algernon nu îl bătuse pe Sharkey pentru că ne dăduse bilete vechi la Covent Garden. Nu se sinchisise cîtuşi de puţin că am îndurat ruşinea de a fi scoşi din lojă. Mi-am reînoit hotărîrea de a vinde casa şi de a mă întoarce la Radstock cît mai curînd posibil.

Capitolul 11

A doua zi dimineaţă m-am sculat devreme. Înainte de micul dejun, m-am dus la bucătărie şi am vorbit cu Mullard despre răzuitul şi vopsitul uşii de la intrare. El lua un mic dejun copios, cu costiţă şi ouă, împreună cu Mary Freeman. Mary făcuse minuni în bucătărie. Suprafeţele erau mult prea vechi şi tocite ca să strălucească, dar erau curate, iar Mary purta un şorţ şi o boneţică curate. Mi-a creat bună dispoziţie ca să văd lucrurile în ordine şi să simt în aer mirosul îmbietor de

cafea.

Am luat o ceaşcă de cafea şi m-am dus în sufragerie să aştept micul dejun. Tocmai mă uitam prin ziare ca să găsesc un agent imobiliar, cînd doamna Clarke băgă capul pe uşă. Părea palidă şi obosită şi hainele ei de lucru păreau extrem de modeste, dar nici boneta rotundă, cenuşie, nici aerul istovit nu-i puteau umbri frumuseţea naturală. Am spus bună dimineaţa şi am întrebat ce mai face Jamie.

– Bună dimineaţa, domnişoară Irving, spuse ea. Jamie e bine. Îi ies dinţii şi n-a dormit toată noaptea, dar o să-i treacă. Mă întreb dacă v-aş putea cere o mică favoare. Astăzi aştept un pachet de la mătuşa mea. Îmi trimite nişte hăinuţe vechi de la copilul ei, pentru Jamie. V-ar deranja să mi-l ţineţi dumneavoastră? O să-l iau cînd vin de la lucru. Sau aţi putea s-o rugaţi pe domnişoara Lemon să-l ducă ea sus dacă vă împiedică.

– Aş fi bucuroasă să vă ajut, doamnă Clarke.

– Vă mulţumesc. Trebuie să fug. Mam'selle Lalond se supără dacă întîrzii.

Am auzit-o vorbind cu Sharkey în hol în timp ce pleca. Doamna Clarke era atît de tînără şi de

frumoasă încît îl făcea pînă şi pe Sharkey să fie amabil.

– Am drum în direcţia în care mergeţi şi dumneavoastră, doamnă Clarke. Am putea merge împreună, dacă nu vă deranjează.

– Aş fi fericită să mă însoţiţi, pentru că se demolează clădirea aceea veche din colţ, pe drumul pe care mă duc eu la lucru... şi unii dintre muncitori strigă după mine şi se uită obraznic cînd trec.

– O să vedem noi, spuse Sharkey fălos.

– De obicei mă însoţeşte domnul Butler, dar...

Uşa se închise, retezîndu-i explicaţia.

Mi-am amintit că o văzusem pe domnişoara Thackeray citind ziarul *Observer* în salon ieri şi m-am dus să-l aduc. Cînd mă întorceam în sufragerie, Lordul Algernon cobora la parter.

– Bună dimineaţa, Catherine, spuse el zîmbind.

– Bună dimineaţa, Lord Algernon, i-am răspuns eu rece. I-aţi tras o papară lui Sharkey aseară? Trebuie să vă felicit pentru discreţie. Nu am auzit nici un trup căzînd.

– Am ajuns la un compromis. Mi-a dat bilete cu dată corectă, la Drury Lane pentru mîine

seară, ca să răscumpere catastrofa de seara trecută. Sper că dumneavoastră şi domnişoara Thackeray veţi accepta să fiţi invitatele mele.

– Foarte amabil, dar preferăm să ştim în ce încurcătură intrăm cînd ieşim cu un domn.

– Tăioasă ca briciul! spuse el cu o strîmbătură exagerată. N-ai de gînd să mă laşi să uit, aşa-i? Dar, cum ţi-am spus, biletele astea au data corectă.

– Sînt sigură că biletele sînt bune. Poate colonelul ar putea să se lipsească de domnişoara Whately ca să vă însoţească ea. Eu o să fiu ocupată să pregătesc casa ca s-o arăt cumpărătorilor potenţiali. Chiar aştept să vină un agent imobiliar în dimineaţa asta.

O expresie mai mult rănită decît furioasă îi încreţi fruntea frumoasă.

– Ce s-a întîmplat, Catherine? mă întrebă blînd.

– M-am îmbolnăvit de realism într-o formă gravă, Lord Algernon. Păcat că nu puteţi face la fel.

– Ce vrea să însemne asta?

– Un şnapan isteţ ca dumneavoastră ar trebui să fie în stare să ghicească.

L-am lăsat stînd derutat cu mîna pe stîlpul de la balustradă în timp ce eu m-am dus în sufragerie. N-ar fi trebuit să-l las să vadă că sînt atît de supărată. L-ar putea îndemna să fie precaut şi să-mi fie greu să-l prind, pe el şi pe Sharkey, cu prada. O să fiu mai conciliantă data viitoare cînd îl întîlnesc, dar n-o să mai ies cu el.

Am încercuit numele a vreo doi agenţi imobiliari la o distanţă mică de strada Wild. S-ar fi putut merge pe jos din cîte se vedea pe o hartă a Londrei pe care mătuşa Thalassa o avea în birou. Singurul lucru interesant în acea dimineaţă, a fost un răspuns de la tata, care mă îndemna categoric să rămîn cît e necesar ca să aranjez casa pentru vînzare sau închiriere. Am simţit mîna abilă a doamnei Hennessey în scrisoarea lui. I-ar conveni de minune ca domnişoara Thackeray şi cu mine să nu-i mai stăm în drum, ca să aibă cîmp liber de acţiune.

Ceva mai tîrziu în cursul dimineţii, Mullard a început să răzuiască uşa de la intrare. Folosea un soi de substanţă chimică urît mirositoare ca să înmoaie vopseaua. Mirosul a umplut casa, făcînd-o pe domnişoara Whately să coboare ca să se plîngă de asta. La unsprezece şi jumătate di-

mineaţa, încă nu-şi pusese o rochie, ci era îmbrăcată cu un halat înflorat ţipător.

– E destul ca să te apuce durerea de cap, domnişoară Irving. Nu poate fi bun pentru organism.

– Aproape a terminat. N-o să vă reţin, domnişoară Whately, văd că tocmai vă făceaţi toaleta.

– O, Doamne, m-am sătúrat de moarte de toate hainele mele. Dacă mai trebuie să-mi pun o dată rochia aia galbenă, vomit. Fiindcă mi-am adus aminte, ce faceţi cu toate rochiile bătrînei, domnişoară Irving, dacă nu vă supăraţi că vă întreb? Ce mă gîndeam eu – aveam cam aceeaşi măsură, eu şi doamna Cummings, în afară de talie, şi ea avea cîteva lucruri frumoase. N-aş putea în nici un chip să vă plătesc cît valorează, dar bătrînul Jack ar scoate cîteva lire. Îi place să mă îmbrac elegant.

– Sînteţi binevenită să aruncaţi o privire, domnişoară Whately. Şi n-o să vă coste nimic, am adăugat.

Aceasta fiind situaţia, domnişoara Whately, care m-a îndemnat imediat să-i spun Renie, a găsit multe pe placul ei, pînă şi nişte ciorapi lungi, de mătase colorată, cu fire duse, şi nişte pantofi

vechi cu catarame de argint şi alte ornamente teatrale vulgare.

– Aţi putea s-o întrebaţi pe doamna Clarke dacă vrea ce-a rămas, spuse ea după ce braţele îi fură încărcate de nu mai putea duce. E atît de pricepută la cusut, nu-i aşa? Ar trebui să vedeţi ce frumos a cîrpit mîneca de la jacheta lui Alger. Şi-a rupt-o cînd o ajuta să-l pună pe Jamie în leagăn. E normal, bineînţeles, că doar e modistă. Ar fi bucuroasă să mai capete cîte ceva de lucru, dacă aveţi nevoie de ceva de cîrpit sau de cusut, domnişoară Irving. Ea se ocupă de batistele lui Alger şi toate cele.

Era frumos din partea lui Algernon să ajute astfel văduva. Eram bucuroasă că cel puţin exista un filon de generozitate în el.

– Ar putea fi o idee bună. O să văd dacă am nevoie de ceva. Cred că şi domnul Butler îi dă de lucru.

– Da, şi chiar şi bătrînul Vivaldi. A pus ochii pe ea, dacă vreţi să ştiţi părerea mea cinstită. L-am prins de mai multe ori învîrtindu- se pe la uşa ei. E destul de bătrîn să-i fie tată, vulpoiul. Bineînţeles, nu poate fi un rival pentru domnul Alger.

– Dar desigur domnul Butler e favoritul!

– Nici pomeneală, spuse Renie şi rîse. Nici nu s-a mai uitat la el de cînd i-a atras atenţia lui Alger. Ei, e şi normal, cu un tip bine ca domnul Alger! Şi el ţine aşa de mult la doamna Clarke! O duce chiar el cu trăsura cînd trebuie să iasă în vreo seară. Zice că se duce în vizită la nişte prieteni de-ai răposatului ei soţ. Drept la cel mai apropiat han de ţară, zic eu. O, Alger ăla e un tip grozav, nu-i aşa? Nici mie nu mi-ar părea rău să-mi las papucii sub patul lui, ca să spun aşa, adăugă apoi cînd văzu că mă holbez la ea.

Nu această ultimă vulgaritate a ei m-a făcut să rămîn cu gura căscată, ci vestea că Algernon o seducea pe doamna Clarke cea cumsecade. Eram furioasă, dar am încercat să-mi ascund interesul năvalnic faţă de acest subiect, scoţînd totuşi de la ea orice îmi putea spune.

– N-ai vreo o cafea, Renie? am sugerat eu.

– Ba, cum să nu, dragă. A mea tocmai s-a terminat. Ultima ceaşcă a fost atît de slabă, că a trebuit s-o ajut să iasă din ibric.

Ne-am dus în salon şi am sunat după Mary, să ne aducă cafea.

Renie spuse:

– Aţi aranjat cuibul ăsta de şobolani aşa de

frumos, domnişoară Irving. Cine-ar fi crezut că poate să arate aşa grozav?

– Da, proporţiile sînt frumoase şi la fel şi căminul. Domnul Alger se întîlneşte cu doamna Clarke de multă vreme?

– Din ziua în care s-a mutat aici. Cum a văzut-o prima dată, a şi început să-i facă avansuri. A stat în camera ei o oră chiar din prima noapte şi încă nu se mutase nici domnişoara Lemon, spuse ea dînd din cap atotştiutoare. De fapt, el a găsit-o pe domnişoara Lemon şi pentru mine n-ar fi de mirare dacă i-ar plăti tot el şi salariul. Vreau să spun, ea n-are decît juma' de pensie de la bărbat-său, nu? Cum îşi permite să ţie o femeie internă?

– Dar lucrează şi ea.

– A, da, dar odată s-a scăpat faţă de mine că pune fiecare bănuţ deoparte pentru educaţia lui Jamie. Şi e adevărat, pentru că i-am văzut carnetul de bancă.

Am fost puternic tentată s-o întreb cum reuşise asta, dar m-am gîndit că-i mai bine să n-o fac.

Cu ceaşca de cafea în mînă, Renie deveni şi mai expansivă.

– Lu' domnu' Butler nu-i place asta, spuse ea trăgînd cu coada ochiului spre carafa cu sherry.

Nu-mi făcea plăcere să-i ofer de băut şi am ignorat privirea.

– L-am auzit făcînd gură la doamna Clarke cînd ea iese cu Alger, continuă ea. „Nu înţelegi domnule Butler" zice ea, „domnul Alger e doar un prieten" Ha, cu prieteni d-ăştia nu mai are nevoie de bancher. Vine acasă îmbujorată de plăcere cînd iese cu Alger şi de obicei se fandoseşte cu cîte-un fleac nou a doua zi, am observat. Dulăpiorul ăla mic din salonaşul ei, la care ea îi zice şifonier , ce-o mai fi şi asta[1], l-a căpătat după prima noapte cu Alger. Şi ceasul a venit după ce-au ieşit a doua oară împreună. Da' asta nu înseamnă că mă plîng. Are ea mai multă putere. Mie bătrînelul Jack îmi tot promite un ceas de-o veşnicie. O să-l scot eu de la el zilele astea.

În cele din urmă, Renie îşi sfîrşi cafeaua şi îşi duse prada sus. Am rămas singură, pe gînduri. Doamna Clarke era desigur drăguţă. Deja bănuiam că Lord Algernon avea o slăbiciune pentru femei. Îl pusese pe Sharkey s-o urmărească pe

1. în original „chiffonier" – cuvînt provenit din franceză şi utilizat rar în engleză (n.t.)

una şi îmi făcuse şi mie avansuri în toate felurile posibile. Ceea ce mă surprindea era că văduva îi accepta avansurile. N-aş fi crezut s-o intereseze altceva decît Jamie. O făcea oare pentru copilul ei, ca să poată pune bani deoparte pentru viitorul lui? Asta ar putea-o scuza pe ea, dar nu era o scuză pentru Algernon. Şi pentru asta, se complăcea într-o viaţă de escroc, încălcînd legea şi frîngînd inima tatălui său, ca să nu mai pomenesc că mă făcea pe mine să mă simt vinovată că nu-i ajut pe cei nevoiaşi.

Domnişoara Thackeray se întoarse din curtea din spate, unde se luptase cu grădina, îmi spuse că Mullard se pregătea să vopsească uşa şi mă întreba dacă n-aş vrea eu să verific culoarea vopselei înainte să se apuce?

Era un verde închis, întocmai cum cerusem. Mullard cumpărase şi un inel de ciocănit foarte frumos, de alamă, în formă de cap de leu, care o să dea o notă de eleganţă – şi fără îndoială că această unică notă respectabilă o să sublinieze starea jalnică a restului casei. Dar cel puţin n-o să mă mai simt murdară pe mîini de fiecare dată cînd intru şi ies.

Pachetul doamnei Clarke sosi în timp ce noi

admiram inelul de ciocănit. Am semnat pentru el şi l-am dus sus. Domnişoara Lemon veni la uşă, ţinîndu-l pe Jamie în braţe.

– Îi ies dinţii, bietul de el, spuse ea. Vă deranjează să puneţi pachetul pe canapea, domnişoară Irving?

Eram mulţumită de un alt pretext să intru în apartament. Curiozitatea mea vulgară mă împingea să arunc o privire la şifonier, primul dar al lui Algie pentru văduvă. Era o piesă elegantă, cu ornamente de porţelan deasupra şi sertare dedesubt. Aşezată pe capătul canapelei era o redingotă bărbătească cu aspect familiar, cu dungi galbene şi maron. Domnişoara Lemon a observat încotro mă uit şi a roşit.

– Arată echivoc, zău aşa! spuse ea şi rîse. Doamna Clarke îi întăreşte nasturii. E a domnului Alger. Mai coase şi ea cîte ceva pe-acasă ca s-o scoată la capăt.

– E greu pentru o văduvă tînără cu un copil, am spus, înfrînîndu- mi supărarea.

– Da, dar Jamie face ca toate astea să merite. Se prăpădeşte de dragul lui.

Jamie începu să scîncească de durere. Obrăjorii îi erau roşii ca focul.

– Are febră? am întrebat eu.

– E puţin cam fierbinte, dar e din cauză că îi ies dinţii. O să-i dau coralul[1] Unde l-oi fi pus? Privi în jur neajutorată.

– Pot să vă ajut?

– Mulţumesc. Trebuie să fie în dormitor, aşa cred. Vreţi să vedeţi dacă nu e în leagăn, domnişoară Irving? Arătă spre uşa deschisă.

Am intrat în dormitor. Era camera doamnei Clarke, cu leagănul copilului într-un colţ. Decorul modest era în întregime aranjat să i se potrivească copilului. Aici nu erau şifoniere elegante, nici vreo măsuţă de toaletă cu accesorii bogate. Scrinul pe care i-l dădusem eu fusese vopsit în albastru. Pe etajera din garnitură erau jucării şi cîteva tablouri cu animale pe pereţi. Deasupra patului ei, nu unul cu baldachin, ci unul simplu, era portretul unui ofiţer, probabil răposatul locotenent Clarke. Era chipeş, cu păr şi ochi întunecaţi.

Nu arăta a odaia unei femei întreţinute, ci a unei văduve sărăcuţe care punea binele copilului ei mai presus de orice. Pe noptieră era o carte cu faţa în jos. M-am uitat să văd ce citea, crezînd că

1. jucărie de coral lustruit care masa gingiile (n.t.)

era Biblia sau un roman sentimental. Era un roman franţuzesc picant intitulat *Les amours de Lise*[1]. Am înşfăcat coralul din leagăn şi i l- am dus domnişoarei Lemon.

Mi-a oferit un ceai, dar eu stăteam ca pe ghimpi aşteptînd să plec. Ce făcea doamna Clarke, care afirma că nu ştie franceza, cu un roman franţuzesc? Era deschis, cu faţa în jos, ca să ştie unde ajunsese cu cititul. Deodată n-a mai părut incredibil să fie amanta Lordului Algernon. Aş fi vrut să nu mă fi dus sus şi să văd dormitorul acela. Ştiam că Algernon îl ajută pe Sharkey să vîndă bunuri furate, dar dacă mă gîndesc că sedusese o biată văduvă era mult mai rău.

Poate chiar Algernon citea romanul franţuzesc picant. Doamna Clarke îmi spusese clar că nu ştie franţuzeşte. Nu era de conceput nici un motiv pentru care ea să-şi ascundă asemenea înzestrare. Nu, Algernon trebuie să fie cel care citea romanul, probabil i-l citea ei. Se furişa în apartamentul ei noaptea, cînd lumea dormea. De asta o angajase el pe domnişoara Lemon. Avea nevoie de o femeie care să nu obiecteze faţă de

1. Amorurile Lisei (în franceză în original) (n.t.)

legătura lor. Era vrednic de dispreţ. Şi toate acestea se petreceau sub acoperişul meu... Nu-mi puteam impune morala mea lumii, dar mă puteam cel puţin rupe de corupţie.

Devenea tot mai evident, cu fiecare clipă, că trebuia să vînd casa. Londra îşi pierduse tot farmecul; m-aş putea duce la Bath, dar la Londra n-o să rămîn, aici unde nimeni nu era ceea ce părea. Londra era prea rea pentru mine.

Capitolul 12

După-amiază, Mullard ne duse, pe domnişoara Thackeray şi pe mine, cu trăsura, la biroul unui agent imobiliar. Omul, un oarecare domn Simcoe, avea părul ca ghimberul, ochii ca scorţişoara, dinţii ca muştarul şi o respiraţie usturoiată. Acest om condimentat era atît de avid de comision, încît s-a întors cu noi în trăsură în strada Wild. Timp de o oră, după aceea, am auzit casa denigrată în mod indirect. Amplasarea era „dificilă", starea construcţiei „nu chiar optimă",

decorul „departe de a fi ideal", iar venitul „de-abia suficient pentru a stîrni interesul"

Vorbea atît de rău de ea, încît în cele din urmă i-am spus:

– Ei bine, domnule Simcoe, vorbiţi de parcă aţi fi cumpărător, subliniindu-i toate defectele. De la agentul meu imobiliar aştept să se concentreze asupra calităţilor clădirii cînd o arată cumpărătorilor potenţiali.

Curînd a admis că zidul de cărămidă nu părea să se degradeze şi că hornul era intact.

– Aţi putea subîmpărţi apartamentele ca să faceţi venitul mai interesant pentru un eventual cumpărător, sugeră el cu îndoială. Şi gîndiţi-vă că vor fi oarecare cheltuieli pentru tîmplărie, ridicatul cîtorva pereţi şi montatul unor uşi şi aşa mai departe.

– Dar ce preţ sugeraţi pentru casă în starea în care se găseşte acum? l-am întrebat.

Ăsta era marele secret pe care încercam să-l scoatem de la el de vreo oră şi pe care îl apăra cu preţul vieţii.

– Casa din colţ, vă pot spune, s-a vîndut acum trei ani, tergiversă el. Cu trei mii cinci sute. Fiţi atentă, fusese subdivizată în apartamente mai

rentabile.

– Nu este la fel de mare şi de frumoasă ca a mea, am subliniat eu.

– Da, dar cumpărătorul domneavoastră nu ar cumpăra-o ca să locuiască el în ea. Oameni ca ăştia care stau aici n-au bani să cumpere, altfel ar sta în altă parte. În zona asta aveţi, în general, hoţi mărunţi şi femei uşoare, şi cîteva modiste şi funcţionari cinstiţi.

Sharkey, Renie, doamna Clarke şi domnul Butler. Descrierea era atît de precisă, încît nu puteam să-l contrazic. Îi înşirase pe chiriaşii mei, omiţîndu-i doar pe profesorul Vivaldi şi pe Algernon. Mi-am amintit atunci, fără nici o legătură, că Renie făcuse aluzie că pînă şi profesorul Vivaldi îi dădea tîrcoale modistei. Categoric, se înşela în privinţa asta.

– Mie mi-a fost sugerat un preţ de cinci mii, am spus gîndindu-mă la evaluarea pe care o făcuse Algernon casei.

– Ne-am putea apropia de această evaluare, spuse domnul Simcoe cu îndoială. Casa din colţ s-a vîndut acum trei ani şi, aşa cum aţi spus, a dumneavoastră nu e atît de dărăpănată. S-o încercăm la cinci mii şi să vedem dacă muşcă

cineva? Puteţi oricînd să mai scădeţi la un preţ mai realist dacă primiţi vreo ofertă.

Asta nu părea prea promiţător, dar am spus:

– Foarte bine.

Mi-a pus contractul sub nas atît de repede, încît nici măcar nu l-am văzut cînd l-a scos din buzunar. Înainte să plece din strada Wild, în pămîntul tare ca piatra din faţa casei a fost bătut cu mare greutate un ţăruş cu un semn. Pînă la cină, fusese smuls şi aruncat de haimanalele din cartier. Mullard l-a găsit şi l-a bătut din nou în pămînt, şi din nou a fost smuls în mai puţin de o oră. În cele din urmă, am pus semnul la fereastra salonului, pe dinăuntru. Indivizii ar fi trebuit să spargă fereastra ca să ajungă la el, ceea ce nu era deloc exclus.

Domnul Simcoe a sugerat să lipesc un anunţ la avizier ca să-mi înştiinţez chiriaşii de intenţia de a vinde cît de curînd posibil, astfel încît ei să poată începe să caute alt apartament. Părea sigur de faptul că cineva destul de inconştient ca să cumpere casa, fie ar ridica imediat chiriile, fie ar face apartamentele mai mici.

Semnul a stîrnit un mare interes, din partea chiriaşilor, bineînţeles. Butler, a cărui renunţare de

a o escorta dimineaţa pe doamna Clarke în zona muncitorilor obraznici s-a explicat curînd, a fost primul care s-a întors acasă. Am aflat că fusese trimis la Camden Town de către patronul său, cu o însărcinare oficială. Primele lui cuvinte au fost:

– Doamna Clarke ştie? Nu ştiu ce-o să se facă, biata fată.

– Agentul imobiliar crede că cel care va cumpăra va continua să închirieze apartamentele, domnule Butler, i-am spus eu.

– Da, la un preţ exorbitant pe care ea nu şi-l poate permite. Trebuie să fug pînă la domnişoara Lalonde, să-i spun doamnei Clarke.

Cînd doamna Clarke s-a întors de la lucru, ea şi Butler au venit să mă vadă, punînd amîndoi o sută de întrebări cărora nu le puteam răspunde. Nu le puteam promite aceeaşi chirie, cînd n-aveam încă nici o ofertă.

– Pe Dumnezeul meu, spuse Butler privind timid la doamna Clarke, dacă o fi să se întîmple ce-i mai rău, s-ar putea să fim nevoiţi să ne punem pe treabă şi să împărţim un apartament, doamnă Clarke. He-he. Să ne căsătorim, vreau să spun, adăugă el cînd ea arătă un oarecare interes faţă de idee.

– Nu ştiu ce-o să creadă Jamie despre asta, spuse ea.

– Un flăcău are nevoie de-un tată, dacă vreţi să ştiţi ce cred eu, spuse Butler, deşi o spuse pe un ton de glumă.

Totuşi, mi s-a părut curios că ea n-a respins ideea pe loc. Evident, ştia că nu e nici o speranţă de cerere în căsătorie din partea lui Algernon. Au fugit sus, împreună, vorbind animat.

– Aici se coace o nuntă, spuse domnişoara Thackeray.

Nu-i spusesem de bîrfa lui Renie despre Algernon şi doamna Clarke, dar scăpasem vreo două comentarii insinuante despre Algernon. Ea a bănuit că nu-i altceva decît o ceartă de îndrăgostiţi şi nu mi-a dat atenţie.

Sharkey s-a întors la scurt timp după doamna Clarke. Trebuie să fi văzut notiţa, dar nu a venit să vorbească cu noi.

Următorul sosit a fost profesorul Vivaldi. El s-a oprit în salon şi a spus trist:

– Înţeleg că vindeţi casa, domnişoară Irving. Îmi pare foarte rău să aud asta. Cred că un flăcău tomnatic ca mine poate găsi o cameră undeva, dar sînt îngrijorat de doamna Clarke. A spus unde

o să se ducă?

– Nu e nimic stabilit, domnule profesor, i-am spus. Azi am pus anunţul.

– Biata fată, răspunse el scuturîndu-şi capul cărunt. Ducea o mică pungă maron. O deschise şi ne arătă un set de soldaţi de cositor într-o cutie de lemn. Am cumpărat asta pentru ziua lui Jamie, spuse el.

– Dar ziua lui Jamie e de-abia peste trei luni, domnule profesor, îi spuse domnişoara Thackeray.

– Serios? Credeam c-am auzit-o spunînd că e ziua lui alaltăseară, cînd luam mobilele de la dumneavoastră. Probabil că din cauză că nu sînt familiarizat cu vorbirea copiilor. N-am avut niciodată un fiu, spuse el. O să-i dau totuşi soldaţii de jucărie. Am dat întîmplător de un set care poartă uniforma regimentului soţului ei. Or să fie o amintire frumoasă pentru Jamie cînd o să mai crească.

E ciudat cum poţi fi absorbit de vieţile oamenilor cu care împarţi acoperişul. M-am trezit gîndindu-mă că profesorul trebuie să fi tras cu urechea cînd îmi spusese doamna Clarke că e ziua lui Jamie pentru că împlinea nouă luni. Ea nu

vorbise cu el. Acest interes viu părea să confirme ideea exagerată a lui Renie că el ar avea o iubire romantică faţă de doamna Clarke. Simţeam, totuşi, că de fapt copilul îl atrăgea. Avea un ton patetic cînd spusese că el n-a avut niciodată un fiu.

– Să-mi daţi de ştire dacă doamna Clarke găseşte alt apartament, spuse el. O să mă interesez printre prietenii mei, să văd dacă-i pot găsi ceva. Biata fată!

Îndesă cutia cu soldaţi înapoi în pungă şi se duse sus.

– Se simte singur, spuse domnişoara Thackeray pe un ton gînditor.

– Are nevoie de o soţie, domnişoară Thackeray. Poate că ai fi interesată să ceri acest post?

Domnişoara Thackeray muşcă întotdeauna momeala cînd e tachinată astfel.

– De ce să nu mă intereseze să cer o cameră la Bridewell[1], mai bine! ripostă ea. Să fii măritată cu un bărbat sărac e un fel de închisoare. Nu, mulţumesc, eu ştiu că mi-e bine aşa cum sînt. Ei, dacă ar fi vreun lord, ar fi cu totul altceva.

1. închisoare lîngă Londra (n.t.)

M-am prefăcut că nu recunosc asta drept o aluzie la Algernon. El a fost ultimul care s-a întors în seara aceea. Nici el n-a venit să vorbească cu noi, a ezitat doar un moment înainte să fugă sus.

Mary Freeman ne-a fript un pui gustos la cină, iar mama ei ne aproviziona cu pîine şi alte bunătăţi la cuptor. În ziua aceea ne trimisese o tartă cu mere. Era cea mai bună masă de cînd plecasem de la Radstock.

După cină, domnişoara Thackeray s-a dus la bucătărie s-o ajute pe Mary, iar eu m-am retras în salon să răspund la scrisoarea tatei. Nu-mi spusese ce să fac cu Mullard şi cu trăsura cît stăteam la Londra. Mi-era teamă să nu aibă nevoie de trăsură şi l-am întrebat şi dacă voia ca să-l trimit pe Mullard acasă. În timp ce eu scriam, s-a auzit zarvă mare pe scări; ducîndu-mă în hol, am văzut chiriaşii, care coborîseră în masă. Ştiam de ce veniseră. Nu voiau să vînd casa.

Se pare că Lord Algernon fusese numit purtătorul de cuvînt al grupului. Spuse:

– Ne pare foarte rău să aflăm că vindeţi casa, domnişoară Irving. Ne-am adunat şi am discutat despre asta. Ne întrebam dacă v-aţi putea să vă reconsideraţi hotărîrea dacă noi ne mărim de

bunăvoie chiriile cu zece la sută. Asta ar face investiţia dumneavoastră mai profitabilă şi...

– Acesta n-a fost un truc ca să-mi storc chiriaşii, domnule Alger, am spus eu folosind numele sub care îl cunoşteau chiriaşii. Am venit la Londra doar ca să văd casa şi s-o scot la vînzare. Îmi pare rău că asta e o neplăcere pentru dumneavoastră toţi, dar, cu siguranţă, trebuie să fie multe apartamente de închiriat în Londra.

S-a auzit un murmur general de dezaprobare. Cineva a spus că poziţia le convenea ; altcineva a lăudat curăţenia casei, ceea ce m-a făcut să mă întreb ce condiţii existau în alte apartamente. Doamna Clarke a pomenit de suprafeţele generoase ale camerelor, iar domnul Butler a spus ceva despre cît de apropiat era grupul. Totuşi, mie nu-mi erau apropiaţi nici hoţii, nici prostituatele, nici lorzii desfrînaţi, şi am ţinut-o pe-a mea.

– În acest caz, îi spuse domnul Butler doamnei Clarke, s-o pornim imediat pe străzi şi să începem să căutăm alte apartamente.

Majoritatea grupului coborîse în hainele de stradă. Doamna Clarke avea boneta pe cap; domnii îşi aveau pălăriile.

Doamna Clarke spuse nesigură:

– Ar trebui să stau de vorbă cu domnişoara Lemon, mai întîi.

– Ei, asta-i, doamnă Clarke, i-aţi spus deja de planurile noastre, spuse domnul Butler. Jamie doarme buştean. Nici n-o să ştie că aţi plecat.

Ea se lăsă convinsă. Renie întrebă dacă domnul colonel Jack îi trimisese vreun bileţel. I-am spus că nu o făcuse.

– Ca să vezi! Acum că am cîteva rochii noi, trebuie să stau acasă. Continuă tot aşa un timp, vorbind despre rochii şi cum le transforma.

În timp ce ea vorbea, profesorul Vivaldi s-a înclinat, şi-a pus pălăria şi a plecat. Monologul lui Renie nu cerea multă atenţie. M-a lăsat liberă să văd cum a reacţionat Algernon la intransigenţa mea privind vînzarea casei. Mă aşteptam la încruntări aspre şi priviri întunecate, dar el nu mi-a dat nici o atenţie.

A aruncat doar o privire grăitoare spre Sharkey. Sharkey a dat din cap aproape imperceptibil şi a plecat. Nu au schimbat nici un singur cuvînt, totuşi pentru mine a fost limpede că Algernon dăduse un ordin tacit; Sharkey îl recunoscuse şi plecase să facă ce i se spusese. Perechea asta

era o echipă bine sudată, iar Algernon era capul. Cam bănuiam eu ce se întîmplă. Sharkey plecase să cumpere alte bunuri furate.

Cînd am rămas singuri, Algernon a întors o privire acuzatoare spre mine.

– Deci, ai făcut-o, spuse el. Ne-ai dat un picior în spate tuturor.

Am răspuns:

– Am dat de ştire că am de gînd să vînd casa de îndată ce găsesc un cumpărător. Între timp, dacă dumneavoastră şi Sharkey mai aduceţi obiecte furate în casa mea, o să vă cer să plecaţi imediat, înainte să se vîndă casa.

– Eu! Insinuaţi că eu...?

– Da. Lord Algernon, insinuez că tocmai i-ai făcut semn din cap lui Sharkey să pornească la treabă. Dumneavoastră şi el sînteţi complici, şi ştiu cine e capul. Ar trebui să vă fie ruşine de dumneavoastră.

Fălcile i se încleştară, apoi spuse printre dinţi:

– Aţi înţeles greşit problema, doamnă.

– Mda. Fără îndoială că a plecat să vă cumpere alt cal de vînătoare. Sau treaba lui din seara asta e să urmărească o femeie?

E greu de descris reacţia lui la această acuza-

ţie. Chipul păru să i se împietrească, totuşi ochii îi ardeau.

– Despre ce dracu' vorbeşti? se răsti el.

– Vorbesc despre faptul că îmi folosiţi casa drept bordel şi bîrlog de ascuns lucruri furate, domnule. N-o să admit aşa ceva, deci nu vă obosiţi să mă faceţi să mă simt vinovată că-i arunc pe chiriaşi afară. Merele putrede ca dumneavoastră le strică şi pe celelalte.

Curios, el ignoră complet acuzaţiile mai grave. După ce mărul lui Adam i se mişcă greu de vreo două ori, spuse:

– Ce vrei să spui cu urmăritul unei femei?

– Trebuie să-i spuneţi lui Sharkey să-şi coboare vocea data viitoare cînd primeşte ordine. Dar nu vă faceţi griji, n-o să-i spun doamnei Clarke că îi sînteţi necredincios. Purtarea ei e oarecum scuzabilă – deşi n-o consider nici pe ea întrutotul nevinovată.

Rămase cu desăvîrşire tăcut, în timp ce pe chipul să se întipări o expresie de înţelegere totală. Aproape că vedeam cum mintea îi lucra febril ca să găsească o explicaţie purtării sale. Orice ar fi spus, ştiam că ar fi fost o minciună, ca să-şi acopere ruşinea.

În cele din urmă, el spuse:

– Oricare ar fi părerea ta despre mine, Catherine, o calomniezi pe doamna Clarke insinuînd că îmi face onoarea unei legături. Este cea mai dulce, cea mai nevinovată

– Dar cu un gust bizar în privinţa literaturii, am spus eu.

– Ce vrei să spui? întrebă el precaut.

– Am intrat în camera ei ca să aduc coralul lui Jamie, azi după-amiază, mă rugase domnişoara Lemon. Sau romanul francez picant de pe noptiera ei era al dumneavoastră, Lord Algernon?

Nările i se lărgiră de furie, dar îşi păstră tonul coborît.

– Nu, nu era al meu. Poate că era al domnişoarei Lemon, spuse el. Cred că se mai odihneşte în camera doamnei Clarke cînd doarme Jamie.

Mie nu-mi trecuse prin minte explicaţia asta. M-am simţit o proastă că îi acuzasem, pe el şi pe doamna Clarke, pînă cînd el spuse:

– Din întîmplare, ştiu sigur că Anne nu vorbeşte franţuzeşte. Acest negîndit „Anne" trăda o apropiere mai mare decît lăsase el să se vadă pînă acum.

Ne-am fulgerat unul pe altul din priviri, o clipă, apoi el spuse:

– Ai pomenit cuiva de romanul franţuzesc?

– Nu, de ce aş fi făcut-o? Nu fac comerţ cu bîrfă.

– Nu i-ai pomenit lui Renie cînd pescuia rochii?

– Atunci nici măcar nu văzusem cartea. De ce sînteţi aşa de îngrijorat de Renie? Ştie foarte bine ce se petrece între dumneavoastră şi doamna Clarke. Ea este cea...

– Nu vinzi bîrfă, doar o asculţi, ei, domnişoară Irving? Şi crezi cuvîntul acelei... actriţe mai mult decît cuvîntul meu?

– De ce v-aş crede? Nu mi-aţi spus decît minciuni de prima dată de cînd ne-am cunoscut. Furia mi s-a ridicat o dată cu vocea. Vreau să părăsiţi imediat casa! În seara asta!

– Nu fi proastă, spuse el. Apoi îşi îndesă pălăria pe cap şi se năpusti ca o furtună pe uşa din faţă.

În graba şi furia lui, a uitat că uşa era proaspăt vopsită şi trebuie să-şi fi murdărit degetele sau haina, pentru că am auzit un lanţ de înjurături în timp ce trîntea uşa.

Am rămas singură, tremurînd, şi dorind să

nu-mi fi dat furia pe faţă. Era mai rău decît furie, era gelozie. Mă îndrăgostisem de Algernon, ceea ce era cel mai prostesc lucru pe care îl puteam face. N-o să mă mărit niciodată cu un hoţ şi un destrăbălat, iar dacă ar fi un lord integru nu ar cere pe cineva ca mine. Faptul că moştenisem casa asta blestemată de pe strada Wild ne făcuse să ne cunoaştem şi cu cît scăpam mai repede de ea, cu atît era mai bine.

Capitolul 13

A urmat o seară lungă şi plicticoasă după ce s-au risipit chiriaşii. M-am întrebat ce făcea mătuşa mea serile. Mi se părea ciudat să mă gîndesc că sora mamei se mulţumise să trăiască într-un asemenea loc. Domnişoarei Thackeray i se păru straniu că prietenii ei nu ne făceau vizite. Oare avusese vreun prieten respectabil? Am ajuns la concluzia că probabil devenise excentrică la bătrîneţe.

Mi-am dat seama că mi-e dor de casă, de tata

şi de Radstock. În asemenea seri frumoase făceam cîte o plimbare prin sat şi ne întîlneam cu prietenii. Copiii se jucau zgomotos pe pajişte, iar pomii umbroşi şopteau taine sub adierea vîntului, în timp ce soarele purpuriu apunea în spatele turlelor de la biserica tatei. De obicei erau şi cîţiva cîini prin jur: cockerul auriu al doamnei Stedmore şi o corcitură căreia îi plăcea s-o necăjească. Uneori stăteam pe bănci bîrfind şi privind raţele din iaz; în alte seri, dacă vîntul era rece, ne opream şi beam o cafea în casa unui vecin.

Nici o doamnă nu îndrăznea să iasă afară din casă pe strada Wild, după asfinţit. Casele înalte, întunecate, cu ferestre prăfuite, arătau ameninţătoare. Nici măcar nu vroiam să mă gîndesc la ce se întîmpla în spatele acelor ferestre. La colţurile străzii se adunau haimanalele, strigînd şi îmbrîncindu-se, aşteptînd întunericul ca să se apuce de treburile lor necurate. Orice femeie care trecea era luată automat drept femeie de stradă şi de obicei chiar era. Orice-ar fi fost, era victima fluierăturilor şi a unor glume deşuchiate. Din cînd în cînd treceau mătăhăind beţivii de la cîrciumi. Evident era im-

posibil să rămîn aici şi trebuia să mă întreb de ce mi-era inima grea la gîndul că plec. Dar nu de strada Wild îmi părea rău c-o părăsesc, ci de Lordul Algernon.

Doamna Clarke şi domnul Butler au fost primii care s-au întors. Nu s-au oprit în salon, ci au fugit sus sporovăind voioşi.

– E plăcut s-o auzi rîzînd, spuse domnişoara Thackeray. E prea tînără şi drăguţă să se stabilească într-un apartament sordid pe strada Wild. Aş vrea ca domnul Butler s-o ia acasă, în casa tatălui său. Ar fi un loc mai bun în care să crească Jamie.

Profesorul Vivaldi s-a întors la scurt timp după ei. S-a oprit să ne întrebe dacă nu ne deranjează să-i păstrăm un pachet, urmînd să fie luat mîine. Îi trimitea nişte cărţi unui prieten. Bineînţeles că am fost de acord şi mai tîrziu a adus cutia pe care a pus-o într-un colţ al salonului, ca să nu ne stea în drum. Următorul a sosit Sharkey. Dacă avea vreo pradă, era cu siguranţă ascunsă sub jachetă.

A venit la uşă şi m-a onorat cu unul dintre zîmbetele lui de crocodil.

– Arătaţi fermecător, ca de obicei, dacă pot să

spun aşa, domnişoară Irving, spuse el. Prea drăguţă ca să staţi singură. Începu să înainteze cu un zîmbet îndrăzneţ. Apoi o zări pe domnişoara Thackeray şi se retrase.

N-a venit poliţia să-l caute. Noi am stat în salon cu lucrul de mînă pînă la zece şi jumătate, discutînd dacă să trimitem acasă după alte haine sau să ne descurcăm cu ce adusesem cu noi. Algernon nu se întorsese încă şi ne-am hotărît să bem o ceaşcă de cacao şi să ne ducem la culcare.

După ce că ne-am culcat devreme, m-am trezit a doua zi dimineaţă la şapte şi jumătate. I-am auzit pe chiriaşi plecînd fiecare la slujba lui. În afară de Renie, bineînţeles, care „lucra" nopţile, dacă lucra... Mullard a trebuit să retuşeze uşa de la intrare care fusese mînjită de vreo duzină de degete. Domnişoara Thackeray s-a dus în grădină, iar eu am încercat să ameliorez aspectul interiorului, să fac casa mai ispititoare pentru cumpărători.

A venit comisionarul după cutia cu cărţi a profesorului Vivaldi. M-am întrebat unde le trimitea, pentru că nu era nici o adresă pe cutie, dar comisionarul a spus că ştie el adresa şi le-a luat. M-am

dus la uşă ca să fiu sigură că nu stricã vopseaua. Credeam că o cutie atît de mare cu cărţi trebuie să fie grea, dar omul o ducea fără nici un efort. Căruţa îi era deja încărcată cu alte cutii. După cum arătau se părea că merg toate în acelaşi loc. Cel puţin, erau toate exact de aceeaşi mărime, cu litere şi cifre ştanţate cu negru. A-D-L-1, A-D-L-2 şi tot aşa, cam zece cutii în total.

Renie a coborît să-mi arate cum transformase una dintre rochiile mătuşii Thalassa. Făcuse o treabă bună, luînd-o în talie şi adîncind linia decolteului ca să-şi sublinieze propriile farmece opulente.

Rămase la taifas o vreme. Cînd am spus că vreau să mai scot din covoarele în plus, s-a oprit să mă ajute. Am chemat-o pe Mary şi, toate trei, am scos primele două straturi de covoare din salon. Renie a luat unul în camera ei şi Mary a fost fericită să-l primească pe celălalt. Avea de gînd să-i pună pe fraţii ei să i-l care acasă. Covorul de dedesubt, care a rămas, era foarte frumos, cu flori pe un fond maron cu crem.

Am mutat şi mobila de colo-colo, ca să găsim un aranjament mai plăcut. Cînd am terminat, Mary ne-a adus ceaiul şi domnişoara Thackeray ni s-a

alăturat.

– Credeţi că tînărul Butler şi-a strîns şurubul pînă la capăt[1]? întrebă Renie, cărînd la zahăr cu linguriţa.

Am spus:

– Vrei să spui, dacă a cerut-o pe doamna Clarke în căsătorie? Cred că e pe punctul să o facă.

– Atunci, a dat norocul peste ea, spuse Renie. Trebuie să ştiţi că taică-său e om cu stare. Cinci sute de acri în Devonshire, dar din păcate nu-i el fiul cel mare[2]. Totuşi, va trebui să moştenească ceva cînd taică-său dă ortul popii.

Nu puteam să aduc în discuţie numele domnului Alger de faţă cu domnişoara Thackeray. Dar, am observat că Renie nu dădea mare importanţă acelei legături. Părea să creadă că doamna Clarke ar sări în sus de bucurie la o cerere în căsătorie.

Ea continuă:

---

1. în original „has screwed himself up to the sticking point: – cu sensul figurat de a-şi face curaj – parafrază după Lady Macbeth, macbeth I.VII. 60 (n.t.)
2. pentru a evita divizarea averilor, moşiilor, cea mai mare parte a averilor, ca şi titlurile de nobleţe, se moşteneau de către fiul cel mai mare; celorlalţi li se lăsau sume mai mici de bani şi erau îndrumaţi spre cariere militare, ecleziastice sau în administraţie (n.t.)

– Aş vrea să am şi eu o asemenea ocazie. Nu-mi place să mă gîndesc ce le rezervă viitorul celor ca mine. Zău că nu. Ce-o să se întîmple cu mine acum că îmbătrînesc şi regizorii nu mă mai vor?

M-am gîndit că neliniştea asta explica abuzul ei de vin. Viitorul era într-adevăr sumbru pentru femei ca Renie.

Domnişoara Thackeray întrebă:

– Mai aveţi şi alte competenţe în afară de teatru, domnişoară Whately?

– Am, dar şi pentru asta am cam îmbătrînit. Jack n-a venit aseară.

Domnişoara Thackeray îşi drese discret glasul şi spuse:

– Aţi transformat foarte frumos rochia aceea a doamnei Cummings. Am auzit că se caută cusătorese la Covent Garden.

– Nu mai spune! exclamă ea.

– Mary Freeman a pomenit de asta. Una dintre surorile ei se gîndeşte să se angajeze. Mary are chiar anunţul la ea în bucătărie. N-aţi vrea să-l vedeţi?

– Doamne, la ce bun? Nu m-am descurcat niciodată cu literele. Întotdeauna a trebuit să mă

învețe cineva replicile, ăsta e singurul lucru care m-a împiedicat să ajung o stea, doamnelor, pentru că înfățișare plăcută aveam, vă asigur. Spuneți-mi doar numele regizorului și-o să trec personal să-l văd.

Domnișoara Thackeray a sunat după Mary, ca să aducă anunțul, și după puțin timp Renie se îndrepta spre Covent Garden.

– Asta este fapta dumitale bună pe ziua de azi, am lăudat-o eu pe domnișoara Thackeray. Chiar îmi pare rău de chiriașii mei. Îmi displace să-i las de izbeliște. Par atît de vulnerabili.

– Ai putea accepta sporul de zece la sută pe care ți l-au oferit și să lași conducerea casei în seama unui agent imobiliar.

– Da, cred că aș putea face asta.

– Am putea închiria cu venitul ăsta niște camere drăguțe la Bath, Cathy. Mă tem că doamna Hennessey o să facă progrese cu tatăl tău cît sîntem noi plecate. Probabil că îi împrumută trăsura ei, nu crezi?

– Foarte probabil.

– Asta o să-i dea un pretext să dea buzna în casă de zece ori pe zi. O s-o ceară înainte să ajungem noi acasă.

După-amiaza a trecut în mod paşnic. Renie s-a întors toată numai zîmbet. Obţinuse slujba de cusătorească.

– O să fiu cusătorească-şefă într-un an, ne-a asigurat ea. Baba care concepe costumele acum, habar n-are cum să le facă plăcere bărbaţilor. Rochii cu decolteul la claviculă. Regizorul a scuturat doar din cap cînd l-am întrebat dacă pune în scenă vreuna dintre piesele lui Hannah More[1] Crede că au nevoie de o şefă mai tînără peste cusătorese, adăugă ea, dînd din cap cu înţelepciune.

– Domnul Davis o să treacă pe la mine mai tîrziu în seara asta, doamnelor, ca să vorbim despre costume, ştiţi, continuă ea. De-abia am timp să modific rochia de mătase violet a mătuşii dumneavoastră. N- aveţi cumva o sticlă de vin în plus, ca să-mi daţi şi mie?

– Îmi pare rău Renie, dar asta e ultima sticlă. Ar fi trebuit să mai comand.

Ea îmi aruncă o privire supărată.

– Curios. Mătuşa dumneavoastră avea întotdeauna o pivniţă plină.

---

1. Hannah More (1745-1833) – autoarea unor piese sentimentale, pline de patos şi naivitate, cu elemente preromantice (n.t.)

– Doamna Scudpole mi-a spus că asta e ultima sticlă.

– Vă supăraţi dacă mă uit şi eu?

– Te rog!

Plecă şi se întoarse în cîteva minute, scuturînd din cap.

– Aţi fost jecmănite, doamnelor. Pivniţa dumneavoastră e la fel de goală ca portofelul meu. Şi cam ştiu eu cine-a făcut-o. Sharkey s-a întors?

– Da, s-a dus sus.

Ea plecă şi eu i-am aruncat o privire scăpărătoare domnişoarei Thackeray.

– Asta făcea Sharkey pe alee în prima dimineaţă după ce am venit noi aici. Şi-a încărcat căruţa şi a plecat cu vinul meu chiar pe sub nasul nostru. Ba mai auzisem şi zgomot la uşa din dos în toiul nopţii. O să mă duc sus şi-o să-i cer să mi-l dea înapoi.

M-am ridicat, fiind gata de atac.

Domnişoara Thackeray s-a gîndit o clipă, apoi a spus:

– Eu nu m-aş obosi, Cathy. N-ai nici o dovadă şi oricum o să plecăm curînd de-aici. Doar nu vrei să cari vinul cu tine la Radstock. Vinului nu-i

prieşte transportul, în afară de Madeira[1], cred, căruia îi face bine o hurducăială zdravănă. Ai fi nevoită să chemi poliţia şi să intentezi proces.

M-am aşezat, spumegînd de frustrare. La şase şi jumătate ne-am dus să ne aranjăm pentru cină.

– E ciudat că doamna Clarke n-a venit încă. De obicei e acasă pînă la ora asta, spuse domnişoara Thackeray.

– Poate că ea şi domnul Butler s-au dus să mai vadă şi alte apartamente.

Nu m-am mai gîndit la asta. Ne-am aşezat la masă, şi-am mîncat ce mai rămăsese din pui. De-abia ne aşezasem cînd Mary a venit să ne anunţe că Sharkey voia să stea de vorbă cu mine.

– Omul ăsta n-are maniere, se supără domnişoara Thackeray. I-ai spus că sîntem la masă, Mary?

– Da, doamnă. A zis că e urgent. Ochii ei erau cît farfuriile de mari cînd auzea de asemenea întîmplări neobişnuite.

Mi-era teamă că are probleme cu legea, dar

1. Vin alb produs pe insula cu acelaşi nume din Atlantic şi transportat în butoaie, cu corăbiile (n.t.)

dacă îşi închipuia, fie şi pentru o clipă, că eu o să-l ajut, se înşela amarnic. Totuşi, o să-i cer să-mi înapoieze vinul.

M-am dus în hol, gata să-i sparg în cap cel mai apropiat scaun.

– Ce este, domnule Sharkey? am întrebat aspru.

Înfăţişarea lui speriată arăta că, într-adevăr, avea necazuri.

– Aveţi vreo veste de la doamna Clarke? a întrebat el. Nu s-a întors acasă. Domnişoara Lemon e îngrijorată. N-a spus că o să întîrzie. Ne-am gîndit că poate v-a trimis dumneavoastră vreun bilet.

– Nu, de ce mi-ar da mie de ştire? Poate că ea şi domnul Butler mai caută încă un apartament înainte să se lase întunericul. Consternarea lui păru mai mare decît o justifica situaţia. Nu e nici şapte, domnule Sharkey. Eu nu mi-aş face griji.

– Nu e cu Butler, spuse el. El s-a întors singur. M-am dus la atelier s-o iau. Era închis. Pe biletul de pe uşă scria ÎNCHIS DEFINITIV.

Inima mea tresări de frică.

– E imposibil. A plecat la lucru azi-dimineaţă la

ora obişnuită, împreună cu domnul Butler.

– Da, dar el o lasă la colţ, cu o stradă înainte de atelierul Lalonde. Fir-ar să fie, aş fi vrut să fie Algie aici.

– Poate că e cu el, am spus eu băţoasă.

– Nu, el s-a dus la Cameră. Mai bine m-aş duce să-i spun.

– Este asta o chestiune care să-l intereseze în mod deosebit pe domnul Alger? am întrebat eu, puţin înţepată.

– Ar dori să ştie, răspunse Sharkey discret.

– Atunci, să-i spuneţi neapărat.

Am remarcat că interesul lui Algernon era atît de mare încît Sharkey se dusese de fapt la atelier ca s-o însoţească pe doamna Clarke acasă, de parcă i-ar fi fost gardă personală.

Eram pe punctul de a-l chestiona pe Sharkey în problema vinului, cînd uşa de la intrare se deschise şi intră Algernon. Se uită la mine, se uită la Sharkey şi parcă ne citi gîndurile.

– Ce nu-i în regulă? întrebă el.

– Doamna Clarke întîrzie şi domnul Sharkey credea că ar trebui să vă dea de ştire, am spus, cu o privire glacială plină de dispreţ.

Tocmai reuşisem să adun doi şi cu doi şi să

ajung la concluzia că doamna Clarke era femeia pe care o urmărea Sharkey din ordinul lui Algernon. Dispreţul meu faţă de Algernon a fost irosit în zadar. El nici măcar nu l-a remarcat.

Arăta ca un nebun.

– Se presupune că trebuia s-o supraveghezi! îi spuse lui Sharkey.

– N-a ieşit din atelier astăzi, Algie. Am aşteptat un sfert de oră, apoi m-am dus la uşă şi am văzut afişat un abilet pe care era scris ÎNCHIS DEFINITIV. Un vecin mi-a spus că fusese închis toată după-amiaza, totuşi Anne a plecat azi dimineaţă şi nu s-a mai întors acasă.

– O, Doamne! Lasă-mă să mă gîndesc!

Scosese un urlet de furie. Am înţeles atunci că doamna Clarke era mai mult decît un petec de muselină pentru el. Era cu adevărat îndrăgostit de ea. Inima mea muri puţin, dar eram uşurată că tînăra văduvă nu fusese pentru el doar o jucărie. Cel puţin nu era chiar atît de rău. Algernon îşi acoperi ochii cu palma şi începu să se învîrtă în cercuri mici, mormăind pentru sine.

– Pot să vă ajut cu ceva? am întrebat eu, pentru că voiam într-adevăr să-i alin durerea, dacă puteam.

Algernon îşi ridică privirea.

– Vivaldi s-a întors?

– Nu ştiu. Nu l-am văzut.

– Fugi sus şi bate la uşa lui, Sharkey, spuse Algernon. Găseşte o scuză, de exemplu, că vrei să împrumuţi nişte ceai sau lapte.

Sharkey porni ca o săgeată.

Algernon mă întrebă:

– I-ai pomenit cumva lui Vivaldi că Anne are cartea aia franţuzească în cameră?

– Nu! De ce aş fi făcut-o?

– Nu, sigur că nu, spuse el nefericit.

– Algie, ce se întîmplă? Ce legătură are Vivaldi cu asta?

– Nu ştiu. Poate nici una, dar stă cu ochii pe ea.

– Nu i-ar face rău. Ţine foarte mult la ea.

Sharkey se năpusti în jos pe scări, roşu la faţă şi cu răsuflarea tăiată.

– Nu răspunde.

– Trebuie să intrăm în camera lui, spuse Algernon. Poate că a lăsat vreun indiciu. Ai o cheie de la camera lui, Cathy?

– Nu pot să vă las să intraţi în camera lui.

– Asta e o problemă de viaţă şi de moarte.

Dă-mi cheia, spuse el printre dinţii încleştaţi.

Am scos cheia, dar m-am dus sus cu el să mă asigur că nu strica nimic în camera lui Vivaldi. Mă simţeam extrem de vinovată şi n-aveam idee ce scuză aş găsi dacă Vivaldi ar veni acasă şi ne-ar găsi cotrobăind prin lucrurile lui. Era ceva ireal în toată povestea asta. "O problemă de viaţă şi de moarte", spusese Algie şi atitudinea lui sumbră îmi arătase că nu e o vorbă-n vînt.

– Ce căutăm? am întrebat, în timp ce Sharkey şi Algie se învîrteau prin cameră, uitîndu-se prin colţuri şi deschizînd sertare.

– Nu ştiu, fu răspunsul inutil al lui Alger.

Am văzut un teanc de cărţi clasice pe birou şi am luat una. Degetele mi s-au umplut de praf. Tot biroul era acoperit de o peliculă de praf. Nu-l folosise deloc. Am deschis cartea şi am văzut ştampila unui anticariat. Toate cărţile erau ştampilate la fel. Luase mai multe cărţi ca să facă verosimil rolul lui de învăţat. I-am arătat asta lui Algernon.

– Nici nu e un învăţat, nu-i aşa? i-am spus.

– Poate că o fi fost odată.

– Dar acum ce e? Ce face aici, în strada Wild?

– O supraveghează pe Anne.

Sharkey îl strigă peste umăr.

– Vino să te uiţi la asta, Algie.

Ne-am repezit amîndoi să vedem ce găsise. Era un carnet de bancă. În ultimele şase luni fuseseră depuse şi scoase din nou sume mari de bani, mii de lire.

– Deci, asta e, spuse Algernon mohorît. A pus mîna pe ea. Continuă să cauţi. O să-l abordăm cînd vine şi-o să-l batem pînă spune adevărul.

Bărbaţii au continuat să caute prin birou, deschizînd scrisori şi uitîndu-se prin ele. Neştiind ce căutam, m-am dus în dormitor. Am observat imediat că nu avea aerul unei camere locuite. Nu era nimic pe măsuţa de toaletă, nici perii, nici piepteni. M-am dus la scrin şi am tras sertarul de sus. Era gol, cum erau şi celelalte. Apoi m-am dus la dulap. Vivaldi îşi luase pînă la ultima zdreanţă de haină. Era gol.

Am strigat spre salonaş:

– Vino şi uită-te la asta, Algie! Nu cred că profesorul Vivaldi se mai întoarce.

El se răsuci şi se grăbi să traverseze camera spre dormitor.

– A luat tot de aici, i-am spus. Cînd a făcut-o? Nu a plecat cu un cufăr azi dimineaţă.

– Nici n-avea prea multe, spuse Sharkey. Purta întotdeauna aceleaşi haine.

– Trebuie să fi avut cel puţin nişte lenjerie, am spus eu şi am icnit cînd mi-am amintit de cutia cu cărţi. Le-am spus de ele.

– Ai observat din întîmplare adresa? m-a întrebat Algernon.

– Nu era nici o adresă. I-am spus asta comisionarului. A spus că Vivaldi îi spusese unde s-o ducă, dar eu n-am întrebat.

– Cum arăta căruţaşul? m-a întrebat sau mai degrabă s-a răstit Algernon, pentru că era extrem de tulburat.

– Avea o şapcă trasă peste ochi. Era în jur de patruzeci de ani sau cam pe-acolo, cu o statură medie. Nu avea nimic care să-l deosebească de o mie de alţi muncitori.

– Aţi observat ceva în legătură cu căruţa? m-a întrebat Sharkey.

– Mă tem că nu. Abia dacă i-am aruncat o privire. Dar am observat că era deja bine încărcată. Era plină de cutii mari de carton. Era ceva imprimat pe ele.

– Ce? Care erau cuvintele?

– Nu erau cuvinte întregi. Doar litere şi nişte

cifre, cred. Nu-mi mai amintesc. Îmi pare rău.

– Nu cumva literele erau A-D-L? întrebă Sharkey.

– Da! Exact. De unde ştii?

– Le-am mai văzut, spuse el cu un zîmbet viclean. Apoi îi spuse lui Algie: Înseamnă Adele D. Lalonde. Aşa sînt însemnate mărfurile ei pentru magazin. A făcut contrabandă cu mătase trimisă din Kent, o ia de la docuri. Vivaldi a folosit aceeaşi căruţă ca să-şi ducă lucrurile.

– Ciudat. Cu siguranţă nu e o coincidenţă, am spus eu.

Bărbaţii uitaseră că sînt acolo. Arătau amîndoi surprinşi cînd s-au întors şi m-au văzut ascultînd cu amîndouă urechile ciulite.

– Algie, ce se petrece? E doamna Clarke în pericol?

– Ar putea fi şi moartă pînă acum, răspunse el sumbru. Hai, Sharkey. Am nevoie de priceperea ta să forţez intrarea în magazin.

Cu aceste cuvinte ameninţătoare, s-au năpustit amîndoi afară din apartament. I-am auzit bocănind pe scări în timp ce stingeam lumînările şi încuiam uşa. Doamna Clarke fusese răpită. Viaţa îi era în pericol şi probabil Algernon şi Shar-

key se duceau la Magazinul de Mode Lalonde să încerce s-o salveze. Dar n-aveam nici cea mai mică idee de ce ar răpi cineva o tînără văduvă inofensivă.

Capitolul 14

M-am dus jos, derutată şi înspăimîntată, s-o găsesc pe domnişoara Thackeray, derutată şi furioasă, aşteptîndu-mă.

– Ce naiba se întîmplă, Catherine? m-a întrebat ea. Îmi spune Catherine numai în clipe foarte dramatice sau cînd e supărată pe mine. Sharkey şi domnul Alger galopează prin casă ca o pereche de mînji, iar tu îţi laşi cina mîncată doar pe jumătate. Ceva de pe chipul meu i-a spus că era

vorba despre o problemă mai serioasă decît lipsa de maniere. Ce este? Ce s-a întîmplat? întrebă ea.

Am tras-o înapoi în sufragerie şi am închis uşa.

– Doamna Clarke a dispărut, i-am spus. Nu s-a întors acasă de la lucru. Algie crede că profesorul Vivaldi a răpit-o. Vivaldi şi-a golit camera şi a plecat.

– Doamne Sfinte! spuse ea, ducînd mîna la inimă. S-o răpească pe doamna Clarke cea cumsecade! Eşti sigură că n-a luat-o domnul Butler? Ar fi putut fugi împreună să se căsătorească.

– Gîndeşti încă după regulile societăţii elegante, domnişoară Thackeray. Nimic n-ar fi împiedicat-o să se mărite cu Butler, dacă ar fi vrut. Asta e strada Wild. A fost răpită.

I-am spus puţinul pe care-l ştiam şi, după ce a asimilat veştile, am făcut tot felul de speculaţii.

– De ce ar face Vivaldi aşa ceva? Nu s-a purtat niciodată ca un satir[1] Crezi că i-ar face vreun rău? Ştii ce vreau să spun... viol. Ultimul cuvînt a provocat un fior de groază.

---

1. în mitologia greacă, zeitate a pădurii, cu trup de om, urechi şi coadă de cal sau, în cea romană, cu urechi, coadă şi picioare de ţap şi coarne scurte; de aici, bărbat cu o senzualitate excesivă animalică şi aspect fizic neatrăgător (n.t.)

– Algie crede că ea ar putea fi deja moartă, am spus şi m-am simţit nu numai întristată şi supărată, ci şi vinovată pentru că o calomniasem.

Nu mai credeam că e amanta lui Algie. Orice s-ar fi petrecut, nu era vorba de aşa ceva. Nu de asta o urmărise Sharkey ci, ca să împiedice răpirea ei. Şi, într-un fel, era implicat şi magazinul domnişoarei Lalonde.

Am luat cîte un pahar de vin ca să ne calmăm nervii în timp ce discutam întîmplarea. I-am spus domnişoarei Thackeray despre bănuielile mele, omiţînd orice menţiune cu privire la o eventuală legătură între văduvă şi Algernon. Am încercat să găsim o logică în asta, dar părea o întîmplare ilogică. Ea nu avea bani, deci nu era o răpire pentru a smulge o răscumpărare. Ce-ar putea face o văduvă tînără ca să-şi pună viaţa în pericol? Fiul ei însemna totul pentru ea; nu s-ar fi expus vreunui pericol, cînd Jamie depindea de ea.

– Tocmai mă gîndeam, spuse domnişoara Thackeray, atelierul ăla unde lucrează ea trebuie să fie ţinut de ceva franţuji, ei? Femeia care îl conduce e domnişoara Lalonde. Ar putea fi ceva legat de spionaj? În ziare scrie că Londra e plină

de spioni francezi. Poate că ar fi putut fi determinată s-o facă, de vreme ce soţul ei a fost ucis de francezi. Ca un fel de răzbunare. Dar doamna Clarke nici măcar nu vorbeşte franţuzeşte. Nu văd cum ar putea afla ceva de acolo, doar dacă nu cumva fură scrisori sau altceva asemănător.

M-am gîndit la acel roman francez de pe noptiera ei şi la felul cum insistase, cînd ne-am cunoscut, că nu ştie franţuzeşte. Evident ştia, dar nu voia să afle nimeni despre asta. Personalul francez şi clienţii ar fi vorbit liber în faţa ei în magazinul Lalonde dăcă ar fi crezut că ea nu înţelegea franceza.

– Ba eu cred că ştie franţuzeşte sau cel puţin citeşte, am spus şi i-am povestit despre romanul franţuzesc, ca argument.

– Nu mi-ai spus pînă acum despre asta, Cathy.

– Nu mi s-a părut important.

– Şi Algernon e băgat în toate astea, nu? Sînt surprinsă ca tocmai el să o pună pe biata fată într-un asemenea pericol.

– Să nu-l judecăm prea aspru pînă ce nu ştim toate faptele. Experienţa asta îmi dăduse cel puţin o lecţie.

Următoarea idee a domnişoarei Thackeray a fost că strada Wild era un teren mult prea înşelător pentru nişte novice ca noi şi că trebuia să ne mutăm la hotel de îndată.

– Poate am putea să dăm cumva o mînă de ajutor, m-am împotrivit eu. Eu rămîn, dar dacă dumneata...

– Eu la tine mă gîndeam, Cathy. Nimeni n-ar face rău unei doamne ca mine.

Ne-am terminat vinul şi ne-am dus în salon să aşteptăm veşti. Ni s-a părut că a trecut mult timp pînă s-au întors Algernon şi Sharkey – singuri. M-am năpustit în salon la uşă să-i întreb dacă au găsit-o. Chipurile lor mohorîte m-au făcut să mă tem că-i descoperiseră cadavrul, dar nu era chiar atît de rău.

– Nu era nimeni la magazin. Sharkey a descuiat uşa din spate ca să intrăm, spuse Algie vag. Am presupus că pătrunderea în case încuiate nu era ceva nou pentru Sharkey. Boneta si mantila lui Anne au dispărut, dar şi-a lăsat săculeţul, deci a fost acolo.

Sharkey ducea săculeţul ei de lac negru. În timp ce l-a întins să mi-l arate, s-a auzit un icnet de groază. Ne-am întors şi am văzut-o pe domni-

şoara Lemon stînd în uşă.

– Ăsta e săculeţul ei! spuse ea, repezindu-se înainte. Domnule Alger... aţi găsit-o?

– Încă nu, domnişoară Lemon, spuse el încet, dar n-o să ne oprim pînă n-o găsim.

– E moartă! Ştiu eu! Of, i-am spus că n-ar trebui să facă asta. Era prea periculos.

Algie s-a repezit spre ea şi a început să-i vorbească încet, stînd cu spatele spre noi ca să nu auzim ce-i spune. Mi-am dat seama că domnişoara Lemon ştia exact în ce era băgată stăpîna ei. Mi-am dat seama că Algernon o angajase ca să ajute la protecţia doamnei Clarke. Au vorbit o clipă, apoi au cerut săculeţul. Au căutat în el după vreun indiciu, dar se pare că n-au găsit nimic. Cînd domnişoara Lemon s-a înapoiat sus să aibă grijă de Jamie, a luat săculeţul cu ea.

Algie s-a întors spre mine.

– Bineînţeles, Vivaldi nu s-a întors?

– Nu, şi nici n-o s-o facă. Algie, ai vreo idee unde ar putea să fie ea?

El s-a uitat la mine şi la domnişoara Thackeray nesigur, de parcă ar fi vrut să ne încredinţeze secretul.

– Ştim ce se petrece, i-am spus. Magazinul

doamnei Lalonde era un fel de centru de spioni francezi, iar doamna Clarke îi spiona pe ei.

– Deci aţi ghicit. Ei bine, aşa e. Anne nu le-a spus că ştie franţuzeşte. Ei au presupus că nu ştie şi din cînd în cînd îşi discutau activităţile de faţă cu ea. Ea şi-a dat seama curînd că erau spioni şi a venit la Whitehall să-şi ofere serviciile. Noi am vrut ca ea să-şi dea demisia din slujba aia. Am fi trimis o femeie mai în vîrstă şi mai cu experienţă să preia cazul. Doamna Clarke nici n-a vrut să audă de-aşa ceva. Ne-a dat cîteva informaţii preţioase.

– Au pomenit vreodată de vreun alt loc, unul dintre domiciliile lor sau ceva de genul ăsta, unde ar fi putut s-o ducă?

– Nu era decît Mademoiselle, care de fapt e Madame Lalonde, şi soţul ei, Alfonse Lalonde. Sau cel puţin trăiau împreună ca soţ şi soţie. El se ocupa de livrări şi contabilitate. Madame Lalonde se ocupa de conceperea modelelor şi de probe. Anne ajuta la cusut. Familia Lalonde locuia deasupra magazinului. Şi acolo e gol.

– Atunci, n-ai nici o idee unde ar putea fi?

– Deocamdată nu, dar nu ne dăm bătuţi. Ştiu cîteva cafenele pe unde se învîrt franţujii serile.

M-a ajutat Sharkey. E un club unde se duce Alfonse destul de regulat. Ar putea fi acolo, şi dacă nu, Sharkey ne poate îndrepta spre cîţiva dintre prietenii lui apropiaţi. O să-i ridic pentru interogatorii.

– De ce crezi că au răpit-o tocmai acum, dacă a stat acolo şase luni fără să stîrnească bănuieli?

El mi-a răspuns:

– Anne credea că au început s-o bănuiască, ultima informaţie pe care mi-a adus-o a fost o pistă falsă. Cred că o puneau la încercare. Se presupunea că Alfonse urma să se întîlnească cu un om de legătură în Hyde Park la unsprezece noaptea. Ştim cum capătă informaţii de la cineva din Statul Major, un trădător englez. Bineînţeles că vrem să aflăm cine este. M-am dus să încerc să văd cine era omul de legătură, dar el n-a venit. Nu cred ca Alfonse să mă fi văzut, dar poate că mai puseseră un om să mă pîndească. Dacă am fost văzut, atunci ştiu că Anne mi-a vîndut pontul. Ea era sigură că ei nu ştiu că vorbeşte franceza, dar mă tem că Vivaldi a aflat cumva. De asta s-a mutat aici, ca s-o supravegheze.

– Poate că a văzut cartea aia franţuzească atunci cînd i-a dus soldaţii de cositor lui Jamie.

– Era cam neglijentă cum îşi lăsa cărţile la vedere, dar avea atît de puţini vizitatori, încît părea că nu contează. Dacă Vivaldi i-a făcut o vizită, atunci a fost cu scopul de a trage cu ochiul. Fără îndoială că a descoperit ceva.

– Aş fi vrut ca tu s-o fi convins să părăsească slujba aia cînd ai bănuit că nu mai aveau încredere în ea, am spus, nu acuzator, ci cu frustrare.

– Şi eu aş fi vrut; dar ea a fost de neclintit. I-am spus că dacă ar fi să se întîmple ceva de genul ăsta, trebuie să le spună să ia legătura cu Lordul Dolman, care o să plătească regeşte pentru eliberarea ei. Trebuie să susţină că e rudă cu el. Lăcomia e un stimulent important. Mă îndoiesc că ar omorî-o fără să încerce să stoarcă ceva bani. Asta o să ne facă să cîştigăm nişte timp. Tata o să-mi dea de ştire imediat dacă apare cererea de răscumpărare.

– Chiar ar plăti pentru siguranţa ei? I-am întrebat.

– Statul Major are fonduri prevăzute pentru asemenea situaţii neaşteptate, dar ideea e de a folosi banii ca momeală pentru a-i prinde pe spioni. Algernon se ridică şi spuse: Acum trebuie să plecăm. Am venit doar să-i spun domnişoarei

Lemon ce se petrece. Aţi putea să vă duceţi sus şi să staţi o vreme cu ea, dacă vreţi să fiţi de ajutor, doamnelor. Îi e greu să fie singură în asemenea momente.

– Da, bineînţeles, o să avem noi grijă de domnişoara Lemon.

El zîmbi, un zîmbet trist, genul de zîmbet care mă făcea să-mi doresc să fim singuri. Era intim, tandru, iubitor.

– Ai grijă de tine, Algie, i-am spus.

– O să rămînem în legătură. Probabil că mă blestemi că te-am făcut să rămîi aici. Dar lucrurile erau atît de convenabil aranjate, Sharkey şi cu mine aveam grijă de doamna Clarke şi Butler era întotdeauna gata să ne ajute, deşi n-avea nici o idee despre ceea se întîmplă. Era păcat să ne dezorganizăm. Ceea ce n-am ştiut a fost că Vivaldi făcea parte din lanţ. A venit acum o lună. Atît e de cînd o suspectează.

– Nu m-ar mira să fie francez, spuse Sharkey. Spunînd că e italian, era o scuză pentru accentul ăla bizar.

– Probabil că ai dreptate, spuse Algernon. Apoi se uită la ceas şi plecă cu Sharkey.

– Ce situaţie nenorocită, spuse domnişoara

Thackeray. Mă duc să stau cu domnişoara Lemon. Trebuie să fie distrusă. Vrei să vii cu mine, Cathy?

– Vin şi eu sus, imediat. Vreau doar să stau puţin liniştită, să văd dacă nu-mi aduc aminte de ceva care ar putea fi folositor. Dacă Vivaldi a spus vreodată ceva, ştii, sau... nu ştiu. Vreau doar să mă gîndesc.

Gîndirea raţională era, desigur, imposibilă. Mintea îmi era atît de plină de posibilităţi oribile: Anne singură cu franţujii ăia afurisiţi care n-ar trata cu blîndeţe o spioană englezoaică; bietul Jamie, nu doar orfan de tată, ci şi de mamă. Şi mă gîndeam cît de curajoasă era tînăra Anne. Părea cea mai blajină, cea mai dulce faţă din toată Anglia şi în tot acest timp în ea bătea o inimă de leoaică. Algie o avertizase că e în primejdie, dar n-a vrut să se oprească cîtă vreme era o speranţă de a răzbuna moartea soţului ei. Cît trebuie să-l fi iubit pe James al ei!

N-am rămas singură multă vreme. După cîteva minute, a coborît domnul Butler, arătînd îngrijorat.

– Doamna Clarke nu s-a întors încă de la lucru, domnişoară Irving. Aveţi vreo veste de la ea? Probabil că face ore suplimentare. Face asta

din cînd în cînd. Poate că ar trebui să mă duc pînă la atelier şi s-o conduc acasă. Vreau să spun... Se opri, privindu-mă fix. I s-a întîmplat ceva, spuse el cu o voce sugrumată. Chipul rumen îi deveni alb ca varul.

Domnul Butler trebuia să afle adevărul întreg destul de curînd. Era cel mai apropiat prieten al doamnei Clarke. Ar fi putut chiar să-i fi spus lucruri pe care nu i le spusese nici măcar lui Algie. Era improbabil, dar posibil ca el să facă puţină lumină în această dispariţie a ei.

L-am invitat să ia loc şi i-am povestit cît am putut de blînd că doamna Clarke dispăruse şi că noi credeam că Mademoiselle Lalonde şi profesorul Vivaldi o răpiseră.

– Boşorogul ăla împuţit! Ştiam eu că şi-a pus ochii ăia urduroşi pe ea. Auzi, să-i aducă lui Jamie soldaţi de jucărie?

– Nu cred că ăsta este motivul, domnule Butler. E în legătură cu franţujii de la magazin. Războiul...

El stătea tremurînd, incapabil să vorbească.

– Întotdeauna am ştiut că e ceva la mijloc, că are un secret. Că nu ştie franţuzeşte, de exemplu. Biblia ei e în franceză şi am văzut-o o dată ci-

tind-o. Spunea că nu vrea să vorbească pentru că francezii îi omorîseră soţul. De ce nu mi-a spus ce face? Aş fi putut s-o ajut. Să se pună într-un asemenea pericol!

– Vă puteţi aminti ceva ce a spus ea şi care ne-ar putea ajuta s-o găsim, domnule Butler? A pomenit vreodată vreun nume al unor persoane care veneau la magazin?

– Făcuse o dată o rochie pentru Cara Lamb.

– Nu doar clienţi, chiar şi alte persoane. Francezi, i-am spus, ca să fie mai clar.

– Niciodată nu vorbea prea mult despre magazin, spuse el. De cele mai multe ori vorbea despre soţul ei şi despre Jamie. Totuşi, în ultima vreme începuse să se mai consoleze de moartea lui, cred. Cînd aţi pus anunţul acela în legătură cu vînzarea casei, am fost amîndoi de acord să ne mutăm din nou în aceeaşi casă, dacă puteam. Eu am sperat, bineînţeles, că am putea locui împreună, ca soţ şi soţie. Cred că aproape o convinsesem. Cel puţin, mi-a dat voie să-i spun Anne. Am găsit un apartament drăguţ în strada Tavistock. Prea scump pentru oricare dintre noi, dar dacă ne adunam... Ştiţi, nu a acceptat cererea mea în căsătorie, dar nici n-a spus nu.

– Şi nu vă puteţi aminti absolut nimic care să ne ajute s-o găsim?

– Nu, dar al dracului să fiu dacă n-o găsesc, de-ar fi să demolez Londra piatră cu piatră. Începu să-şi agite braţele în timp ce vorbea.

Ca să-i potolesc isteria care se manifesta în el, i-am explicat planurile lui Algernon pentru salvarea ei şi i-am sugerat că ar putea să ajute în vreun fel, dar că trebuie să rămînă calm, de dragul lui Anne. I-am turnat un pahar de vin şi am stat cu el, aşteptînd să se întoarcă Algernon.

Capitolul 15

Nu mă îndoiesc că salonul din strada Wild văzuse unele lucruri bizare la viaţa lui, dar nu cred să fi văzut vreodată întîmplări mai ciudate decît în noaptea aceea. Tocmai îl convinsesem pe Butler că trebuie să mănînce ca să-şi păstreze puterile şi îl trimisesem în sufragerie unde mai era ceva din puiul lui Mary, cînd s-a întors Algernon, singur şi într-o stare de surescitare puternică.

Întîi băgă capul pe uşa salonului, ca să vadă

dacă sînt singură, apoi exclamă:

– A venit cererea de răscumpărare! O avea în mînă şi mi-a întins-o să mi-o arate. Am trecut pe la tata să-i spun ce s-a întîmplat şi el tocmai primise nota.

– Ce zice? am întrebat, sărind s-o văd.

Era scrisă pe o bucată de hîrtie albă, ieftină.

– E scrisul lui Vivaldi, spuse Algernon. I l-am văzut la avizierul tău.

Nota era scurtă şi la obiect:

Cinci mii de lire sterline în monede de aur. Aveţi timp pînă mîine la amiază. Urmează detaliile pentru schimb. Dacă vreţi s-o vedeţi pe doamna Clarke în viaţă, nu vă duceţi la poliţie să anunţaţi.

– De unde ştim că nu e deja moartă? l-am întrebat eu.

El îmi dădu un alt bilet, scris pe o bucată de hîrtie ruptă din partea de sus a aceluiaşi ziar de seară, care avea o dată tipărită, ca să dovedească cînd a fost scrisă. Am deschis-o şi o buclă din părul lui Anne îmi căzu în palmă. Acel mic cîrlionţ îmi făcu stomacul să se strîngă ghem. Mi se strîngea inima cînd mă gîndeam la biata fată, atît de vulnerabilă în mîinile acelor bandiţi. De ce îi tăiaseră părul acela frumos? Părea un act de

vandalism, crud şi fără noimă. Biletul era scris de mîna ei, dar starea de agitaţie îi făcuse scrisul şovăitor. În bilet scria:

Algernon: trăiesc şi sînt bine. Te rog fă cum spun ei şi ai grijă de Jamie în locul meu.

– Eşti sigur că ăsta e scrisul ei? l-am întrebat.

– Sînt foarte sigur. Nu cred că ar omorî-o, cînd pentru ei vie valorează cinci mii de lire.

M-am uitat din nou la acel patetic cîrlionţ blond.

– Să nu i-l arătaţi lui Butler. De ce i-au tăiat părul?

– Ca dovadă că o au în mîinile lor, presupun. Şi ca să ne bage frica în inimi. Dacă îi pot tăia părul... îi pot tăia şi gîtul, spuse el sumbru.

– O, Algernon! Trebuie s-o salvăm! Cinci mii de lire! Poţi să faci rost de bani pînă mîine la amiază?

– Tata face aranjamentele acum. Sigur că o să încerc s-o recuperez pe Anne pînă atunci, de preferat fără să bag cinci mii în sipetele lui Boney[1] Sharkey nu s-a întors?

– Încă nu.

1. diminutiv ironic dat de englezi lui Bonaparte (n.t.)

– Atunci, a dat de bucluc. Ar fi trebuit să se întoarcă înaintea mea. Cîrciuma pe care o preferă francezii nu e departe de aici.

Am avut foarte puţin timp ca să stăm de vorbă. Conversaţia noastră s-a învîrtit numai în jurul siguranţei lui Anne şi cum puteam s-o salvăm. Algernon mi-a spus că Sharkey percheziţionase amănunţit magazinul şi camerele de deasupra lui. Nu găsise nimic care să arate unde s-ar fi putut duce.

– Nu şi-au luat cele cîteva mobile, aşa că nu e nici o speranţă să fi observat cineva încotro a luat-o căruţa comisionarului, explică el. Magazinul Lalonde era puţin mai mare decît o cutie de chibrituri. Pachetele pe care le-ai văzut în căruţa pe care a folosit-o Vivaldi nu erau la magazin. Bănuiesc că au fost livrate la unul dintre celelalte magazine. Noi credem, tata şi cu mine, că francezii au o întreagă serie în tot oraşul. Familia Lalonde e doar un pion în acest angrenaj, probabil că dă raportul unui alt om care răspunde de toată reţeaua. Afacerea asta a fost plănuită dinainte.

– Mă întreb cine ar putea fi omul ăsta.

– Nu ştim, dar tata a aflat un lucru. N-a existat niciodată vreun profesor Vivaldi la Oxford. Ăsta e

statutul pe care şi l-a creat Vivaldi. Este un domn cultivat. Din cele două dăţi cînd am jucat şah cu el, pot să-ţi spun că are un creier formidabil. Eu sînt cotat drept un jucător peste medie, dar n-am avut nici o şansă în faţa lui. A pomenit că ar face parte dintr-un club de şah din Londra. Noi credem că poate acolo şi-a stabilit contactul cu trădătorul britanic. Se află sub supraveghere un anume Clarence Makepiece. N-am fost încă în stare să-l prindem, dar acum va fi interogat mai sever.

– Vivaldi era plecat de-acasă toată ziua, am spus eu. Fără îndoială că îşi vizita pionii, le aduna informaţiile şi îşi elabora strategia împotriva trupelor noastre.

– Şi eu cred la fel. Asta e şansa mea să-l prind, spuse el cu un zîmbet întunecat.

Uşa de la intrare se izbi de perete şi intră Sharkey.

– Nici urmă de ei, anunţă el. Cîrciuma lui Milkins e pe jumătate goală. Milkins mi-a spus că nici unul dintre franţuji n-a dat pe-acolo toată ziua. I-a avertizat cineva să se dea la fund.

Algernon murmură cîteva obscenităţi în barbă şi, de frustrare, izbi cu pumnul în biroul meu.

Sharkey spuse afectat:

– Sst, Algie. E o doamnă de faţă. Mă onoră cu unul dintre zîmbetele lui de crocodil înainte de a se întoarce din nou spre Algernon. Nu te da bătut. Am dat sfoară printre băieţii care stau la fereală. Fiecare manglitor, ciorditor, şuţ şi codoaşă din cartier o să umble după recompensă. A trebuit să ofer o recompensă, spuse el, aşteptînd să vadă dacă erau obiecţii. Sper că eşti în stare să pici cu zece guinee. Oricine vede ceva îmi dă de ştire aici imediat.

– Ieftin pentru ceea ce este în joc, spuse Algernon.

– Ce sînt manglitorii şi ciorditorii ăia, domnule Sharkey? am întrebat eu derutată.

– Sînt diverse feluri de pungaşi, îmi răspunse Algernon, vag.

– Manglitorii şi şuţii sînt hoţi serioşi, explică Sharkey. Ciorditorul e un găinar.

– Găinar?

– Hoţ de buzunare, îmi explică Algernon.

Nu mai trebuia să întreb ce este o codoaşă. Am spus slab:

– Dar de ce o să vină oamenii ăştia aici, în casa mea?

– Le-am spus să-şi pună frîu limbii şi să se poarte frumos, ştiind că sînteţi o doamnă, spuse Sharkey.

– Fireşte, sînt bineveniţi dacă ne pot ajuta s-o găsim pe Anne, dar nu sînt în cîrdăşie cu franţujii, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu! Sînt la fel de patrioţi ca John Bull[1], dar ştiu mai multe despre ce se petrece în Londra decît ziarele şi politicienii la un loc, mi-a spus Sharkey. Îşi petrec zilele şi nopţile pe străzi, cu ochii şi urechile căscate. Trebuie să fie ageri ca să trăiască. Dacă cineva lasă o casă goală, ei află imediat. O casă goală e un loc unde poţi să dormi la adăpost o noapte şi poate să salţi vreo două zorzoane. Pun pariu că magazinul Lalonde e curăţat pînă la ora asta şi de ultimul capăt de panglică sau nasturé lăsate. Vreo şase flăcăi or să facă tabără acolo pînă se mută altcineva.

– Aţi verificat deja magazinul Lalonde, am spus eu.

– Ăsta era doar un exemplu, aşa vine vorba, spuse Sharkey. Adună o ceată de băieţi care stau

1. personificare a Angliei, a naţiunii engleze (n.t.)

la fereală şi s-ar putea să ştie nu numai că echipajul a plecat, ci şi unde s-a dus. Asta căutăm noi.

– Înţeleg.

– Şi mai sînt şi şutitorii pintenari, adăugă Sharkey alunecînd din nou în argou.

– Hoţii de cai, îmi explică Algernon.

– Ei cunosc fiecare cal care trece pe străzile Londrei, şi fiecare birjar. Jocko e omul nostru la pintenari. Alde Lalonde n-au şaretă, aşa că trebuie să fi folosit o birjă ca s-o ducă pe doamna Clarke. Şi trebuie să ne mai gîndim şi la Vivaldi. Doar nu s-a evaporat. Pun pariu, zece la unu, că a luat o birjă pînă la locul unde s-o fi ascunzînd. Am dat o alarmă de urgenţă după Jocko.

– Bine lucrat, spuse Algernon.

N-a trecut mult pînă a răsunat inelul de la uşă. Sharkey s-a uitat printre perdele şi ne-a spus:

– E o vestală de pe Drury Lane. Cred că Spotty Meg.[1] Femeia era o codoaşă ordinară. Porecla de Spotty Meg trebuie să fi fost o aluzie lipsită de amabilitate la tenul ei, care purta urmele devastatoare ale variolei sau la rochia ei, care

1. Meg cea pătată

purta murdăria a cîteva luni pe ţesătura mătăsoasă. Era solidă şi voioasă. Vîrsta îi era incertă. N-aş fi putut spune dacă avea 30 de ani, dar arăta rău, sau avea 40 de ani şi se ţinea extrem de bine. Singurul cenuşiu din părul ei arămiu era praful.

– Sharkey, iubitule, spuse ea mergînd sfioasă spre el în timp ce trăgea nesigură spre mine cu coada ochilor negri şi scăpărători. Am auzit că iese ceva pentru orice muritor care l-a văzut pe individu' de-şi zice profesoru' Vivaldi.

– Pentru oricine zice pe unde e, spuse Sharkey. A dispărut.

– Ieşi c-o para şi poate c-o să-ţi spun ceva, spuse Meg cu un rînjet.

Sharkey i-a dat două pence, pe care le-a vîrît în corsaj. A privit cu poftă la vin. I-am turnat un pahar şi i-am oferit un scaun.

– Mulţam, drăguţă. Zîmbi, apoi începu să povestească.

– Era un tip ciudat, profesoru' ăsta, spuse ea. Ştiam eu că e pus pe rele, după cum îşi băga nasu' şi se furişa peste tot. Şi ce făcea, ieşea din casa asta devreme în fiecare dimineaţă şi mergea în jos pe strada Keane pînă la Aldwych. Un avo-

cat, mi-am închipuit eu, care se duce la Inns of Court[1] Am început să mă întreb de ce un om cu o meserie decentă ar sta aici, aşa că într-o zi l-am urmărit, crezînd că poate îmi iese ceva din asta. Mă gîndeam că se ascunde de vreo nevastă sau de creditori.

Luă o sorbitură de vin şi se şterse la gură cu dosul mîinii.

– Ei bine, domnule, sare într-o trăsură şi porneşte în direcţia ailaltă, spre vest pe Strand. M-a făcut cam curioasă, de ce să meargă pe jos într-o parte şi pe urmă s-o ia cu trăsura în partea ailaltă, aşa că l-am mai urmărit de cîteva ori. În fiecare zi făcea acelaşi drum încîlcit. Tipu' ăsta coace ceva, îmi spun eu.

– Se întîlnea cu cineva? întrebă Algernon.

– Nici ţipenie. Stătea singur-singurel. Nu era de-ăla care să agaţe vreo fată. Îl vedeam şi seara cînd venea înapoi. M-am dus în locu' unde se urcase în trăsură dimineaţa şi nu zici că-l văd coborînd din ea la şase mergînd pe jos pînă acasă tot drumu' ăla întortocheat. Ce înţelegeţi

1. clădiri din Londra aparţinînd celor patru societăţi juridice care aveau dreptul exclusiv de a admite persoane care să practice dreptul în barou (n.t.)

din asta, ei?

– Ai putea să descrii trăsura? o întrebă Sharkey.

– Una bună, dar nu luxoasă. Simplă, de culoare neagră. Cu vizitiu, dar fără lacheu. Un echipaj de murgi.

Sharkey spuse:

– Trimite-l pe Jocko încoace, dacă-l vezi. Trimite vorbă.

– Jocko-i omu' nostru pentru cai, spuse Meg şi îşi termină vinul.

Algernon îi dădu o monedă care adusese un zîmbet larg pe faţa ei.

– Ei, mulţam mult, spuse ea. Băgă moneda în corsaj ca să ţină companie celor două pence şi plecă. Înapoi pe stradă, spuse ea, bătîndu-se mulţumită peste sîn.

– Ce zici de asta? întrebă Algernon după ce ea ieşi.

– Jocko ar putea să ştie ceva despre trăsură şi cai, spuse Sharkey.

Am spus fără să mă gîndesc:

– Ea lucrează şi ziua şi noaptea? Aş fi crezut că... în meseria ei... se lucrează noaptea, dar ea pare să fie pe străzi şi toată ziua.

– Spotty Meg îşi încearcă mîna la orice, îmi replică Sharkey. Ea nu e specialistă. Mai şi ciupeşte – fură obiecte mici din magazine; ba mai înhaţă şi zăpada, cînd afacerile ei obişnuite nu prea merg. Ia rufele de pe frînghii, îmi explică el văzînd că-l privesc cu uimire.

– Este foarte... versatilă, am spus, încercînd să nu par că o condamn.

– Da. Algernon zîmbea. Sper că nu erai prea ataşată de bolul acela mic de porţelan care stătea pe birou.

M-am uitat şi am văzut că vasul cu bomboane de mentă al domnişoarei Thackeray dispăruse.

– A luat pînă şi bomboanele!

– Mai bine numără-ţi degetele, Algie, spuse Sharkey şi rîse de isprava lui Meg. I-am spus să se poarte frumos. O să vă aduc bomboniera înapoi, domnişoară Irving.

– Nu-ţi face probleme. Ea are nevoie de ea mai mult decît mine.

Următorii noştri vizitatori au fost o pereche de spărgători numiţi Silent Sam şi Noisy Ned[1] Lucrau în echipă, spărgeau casele şi le jefuiau.

1. Sam cel tăcut şi Ned cel zgomotos (n.t.)

Noisy Ned crea o diversiune în faţa casei, lăsîndu-se să cadă la pămînt şi prefăcîndu-se că intră în connvulsii. Silent Sam se apropia şi se dădea drept doctor, ca pretext ca să intre în casa aleasă pentru jefuit. Sam trimitea servitorii după vin şi alte leacuri, iar ei, rămînînd singuri, furau obiectele mici şi valoroase. Înainte de a-şi juca rolul, aşteptau pînă ce stăpînul şi stăpîna plecau de acasă. Servitorii, se pare, erau mai uşor de păcălit.

Unii ar fi crezut, uitîndu-se la Sam şi Ned, că sînt nişte domni respectabili. Purtau redingote albastre cuviincioase şi erau destul de curaţi. O privire mai atentă descoperea ochii alunecoşi şi rînjetul viclean al pungaşului. Au revenit la adevărata lor condiţie faţă de Sharkey.

– Merge vorba că te interesează magazinul Lalonde, spuse Ned. Sam era într-adevăr tăcut. De-abia am auzit un cuvînt de la el. Eu şi Sam am făcut o vizită pe la două, cînd locul era gol de vreo oră sau mai mult. L-a preluat Honest Eddie[1] peste noapte. A pus la cale o partidă prietenească de cărţi cu vreo doi proşti bine garnisiţi

1. Eddie cel cinstit (n.t.)

de la ţară.

– Ce-aţi găsit acolo? întrebă Sharkey.

Sam, deşi tăcut, găsi un mod de a comunica. Îşi ridică mîna dreaptă şi-şi freca degetul mare de arătător, ca să arate că voia plata pentru informaţie.

– Mai întîi să auzim ce-aveţi de spus, zise Sharkey.

Ned scoase o listă din buzunar şi începu să citească:

– „Un cot[1] de muselină cu rămurele, galbenă. Jumătate de cot, idem, roz. Un sul de mătase verde, nu destulă pentru o rochie, ci pentru un şal. Şase iarzi[2] panglică de satin...

Sharkey îi făcu semn să tacă.

– Nu vrem un inventar, Ned. Era ceva de genul hartă, scrisoare, vreo adresă...?

– Curăţat lună, din punctul ăsta de vedere. Registrele de contabilitate dispărute, casa goală. Biroul gol. Au dat o gaură, ne-am gîndit noi. Ce rost avea să-l lase pe portărel să înşface lucrurile.

– Asta nu-i ceva interesant, spuse Sharkey.

1. măsură de lungime pentru stofe, în Anglia = 114,299 cm (n.t.)
2. măsură de lungime = 0,914 m (n.t.)

Dar uite ceva pentru osteneala voastră. Dacă îl vedeţi pe Jocko, să-l trimiteţi încoace. Trebuie neapărat să-l văd pe Jocko.

Îi dădu lui Ned cîteva monede mici.

De vreme ce Sharkey îl plătise, nu am ezitat să-i cer lui Sam să înapoieze portretul în ramă de argint al răposatului soţ al mătuşii mele Thalassa, pe care îl luase de pe birou în timp ce Ned ne ţinea de vorbă. Îl scoase din buzunar cu un rînjet viclean.

– Oare cum o fi ajuns acolo? spuse el. Au fost singurele cuvinte pe care le-a rostit în tot timpul vizitei.

N-am observat pînă mai tîrziu că ori el ori Spotty Meg plecaseră cu călimara argintată.

– Cum au putut s-o fure? Era plină cu cerneală! am exclamat eu.

Sharkey arătă spre o jumătate de pahar cu vin pe care îl lăsasem pe birou. Acum era plin cu un vin de un albastru închis ca cerneala.

– Oamenii ăştia îşi pierd timpul. Ar trebui să se angajeze ca scamatori. Din păcate nu mai pot să aduc altă sticlă de vin, am spus, uitîndu-mă fix la Sharkey. Al meu a dispărut misterios din pivniţă.

– Sînt şobolani în pivniţă, spuse Sharkey.

– Şi ştiu cum să scoată un dop?

Am fost întrerupţi de un alt musafir, un „tip" a cărui meserie era cea de măsluitor. Specialitatea lui era să falsifice acte, dar n-o făcuse pentru Vivaldi sau vreunul dintre ceilalţi. S-a oferit să falsifice acte care să mă dea drept contesă franţuzoaică pentru două guinee sau ducesă pentru trei. Am refuzat.

– O contesă italiană, se aventură el.

Am scuturat din cap.

– Poate că e mai bine. Nu arătaţi a străină. Chipul ăla e la fel de englezesc ca budinca cu seu. Dacă simţiţi vreodată nevoia să scăpaţi de vreo zece ani din vîrsta dumneavoastră, vă pot face un certificat de naştere cît ai clipi din ochi. Ar păcăli orice judecător din ţară.

– Dar i-ar păcăli şi pe bărbaţi? întrebă Sharkey şi rîse glumeţ. Mă prosteam, doar, domnişoară Irving. Sînteţi încă la fel de proaspătă ca o mieluşică născută primăvara.

– Mulţumesc. O să ţin minte oferta pentru cînd voi deveni oaie.

– Asta n-o să se întîmple încă vreo cinci ani de-acum încolo, m-a asigurat Sharkey.

Am crezut că biata casă scăpase fără să mai fie jefuită şi de măsluitor pînă cînd m-am dus în hol să răspund la următorul ciocănit şi am văzut că dispăruseră umbrelele. La căderea serii fuseseră trei umbrele într-o vază largă, alb cu albastru. Am luat vaza de acolo, am luat şi tabloul de pe perete şi mi-am zis că dacă cineva voia să ia preşul zdrenţuit de pe jos, n-avea decît să-l ia.

Am deschis uşa şi o persoană pe care întîi am luat-o drept un băieţandru sări înăuntru. O privire mai atentă mi-a arătat că era un bărbat extrem de scund cu o faţă ridată, foarte puţini dinţi şi cînd şi-a scos pălăria am văzut că nu mai avea nici un fir de păr. O şuviţă de păr negru fusese lipită cumva de borul pălăriei, dar s-a smuls de pe cap o dată cu pălăria.

– Aud că mă caută Sharkey, spuse el cu un zîmbet ştirb.

– Pe cine să...?

– Jocko, don'şoară. Doar Jocko. Ştie el.

– Jocko! L-am înşfăcat de revere şi i-am urat bun venit. Intră. Te aşteptam.

El mi-a îndepărtat degetele cu o privire tăioasă şi şi-a netezit reverele ponosite. Am observat că degetele îi ieşeau din mănuşi, dar mănuşile

fusese bune odată. Piele tăbăcită de York, cu cel puţin nouă numere mai mari pentru Jocko.

– Veniţi, vă rog, pe aici, i-am spus.

Ochii lui cercetară holul gol, apoi se luă după mine.

Capitolul 16

Sharkey s-a repezit în hol ca să-l întîmpine pe Jocko.

– Bun băiat! Ţi-a luat cam mult să vii.

Jocko răspunse:

– Îmi este ruşine să mărturisesc că am venit pe propriile picioare. Eu! Cel mai bun şutitor pintenar din ţară! Îţi vine să crezi? Se strecură în salon.

– Sînt rare zilele cînd picioarele lui Jocko păşesc pe pietrele pavajului. Ce s-a întîmplat?

– Cîţiva băieţi au pus de-o partidă de cărţi cu o pereche de boboci de la ţară. Eu trebuia să-i uşurez de cai, în timp ce Căpitanul Sharp le uşura buzunarele. Da' pînă la urmă, tipii nu erau novici. Au venit c-o birjă, şi-au adus cărţile şi vinul lor şi aveau pistoale în buzunar. Partida e la magazinul părăsit, Lalonde. Eu tocmai eram în drum să-i spun lui Spotty Meg. Măcar nu şi-au adus şi femeile.

– Las' că află ea. Asta e mai important.

Îl conduse pe Jocko spre un scaun confortabil. Eu i-am adus un pahar şi ce mai rămăsese din vin.

Jocko privi carafa cu dispreţ şi spuse:

– Nu cumva aveţi vreun strop de coniac?

– Nu, îmi pare rău, am răspuns eu.

– Pe raftul de jos al bufetului, în stînga, în spatele ceştilor, mă informă Sharkey. O aprovizionam pe mătuşa dumneavoastră, domnişoară Irving, explică el, cînd l-am privit cu uimire.

Am adus coniacul. Înainte să pot turna un pahar, Jocko întinse mîna şi luă sticla. Îşi turnă singur un pahar mare şi plescăi din buze.

– Nectarul zeilor! Zîmbi ştirb şi bău. E straniu că un neam care mănîncă broaşte are un aseme-

nea gust la băuturi[1] Acum, ce pot face pentru tine, Sharkey?

– Un tip numit Vivaldi pleca din casa asta în fiecare dimineaţă şi se întîlnea cu o trăsură, cam pe la colţul străzii Aldwych cu Drury Lane.

– Chiar aşa, un străin. Profesor, cred că aşa îşi zicea.

– Exact, Vivaldi.

– O trăsură neagră simplă, cu doi murgi frumoşi. Nu erau pursînge, dar în orice caz, formau un echipaj de domn. Trăsura era a lui. Caii îi închiria de la grajdul lui Booter de pe strada Eagle, lîngă Gray's Inn. Ce vrei să ştii despre el?

– A dispărut. Vrem să-l găsim. Dacă ştii din întîmplare unde se ducea cu trăsura aia, o să te recompensăm, spuse Algernon.

– Am motive să cred că era un fel de comis-voiajor. Avea o servietă neagră, se oprea regulat la anumite magazine specializate în articole de damă şi jucării.

– Ai putea să ne dai o listă a magazinelor? întrebă Algernon, cu o sclipire în ochi. Asta putea

1. referire la francezi; în timpul războaielor napoleoniene, coniacul era adus în Anglia prin contrabandă (n.t.)

fi reţeaua de spioni a lui Vivaldi.

– Ar trebui să parcurg ruta cu trăsura. Nu pot să mi le amintesc pe de rost, dar le-aş recunoaşte dacă le-aş vedea direct. De fapt nu l-am urmărit niciodată pe profesor. N-aveam nici un motiv. Omul lui nu lăsa niciodată bidivii nepăziţi, dar vedeam trăsura venind şi plecînd cînd îmi făceam rondurile obişnuite.

– Bine! O să facem drumul mîine. Deocamdată, sîntem interesaţi să descoperim unde e acum echipajul ăla de murgi.

– Asta pot să vă spun, zise Jocko. Sînt din nou în grajdul lui Booter. Am fost acolo, i-am vîndut lui Booter un bidiviu frumos de călărie pentru doamne pe care l-am şutit dintr-un grajd particular cînd a adus rîndaşul caii înăuntru în după-amiaza asta. A închiriat un echipaj de patru, mai puternic. Se pare că plănuieşte o călătorie. N-ar avea nevoie de patru cai pentru oraş.

– Încearcă să fugă în Franţa, de vreme ce noi i-am stricat planul, îi spuse Sharkey lui Algernon.

– E o afacere necurată la mijloc, aşa-i? întrebă Jocko, cu un uşor interes, în timp ce-şi sorbea coniacul. Am dreptate să deduc că individul vă interesează şi nu echipajul?

– Cam asta e ideea, spuse Sharkey. Dacă îi închiriază bidivii, Booter trebuie să aibă o adresă de-a lui.

– Adresa pe care a lăsat-o e strada Wild, spuse Jocko, dar o spuse cu un zîmbet precaut. Dar nu acolo îl veţi găsi.

– Ştii unde este? Spune un preţ! spuse Algernon.

Un zîmbet de beatitudine se aşternu pe chipul lui Jocko văzînd o asemenea naivitate.

– Ştiu, domnule. S-a întîmplat să-l aud pe Booter întrebîndu-l cum îi place St. John's Wood[1] Din conversaţie, am dedus că profesorul se duce acolo la sfîrşitul săptămînii. Am eu o prietenă... Dar asta nu vă interesează. E destul să vă spun că l-am văzut pe profesor mînînd în direcţia aia, de obicei duminica, atunci cînd o vizitez eu pe Bessie.

Algernon sărise de pe scaun.

– Ai vreo idee unde anume în St. John's Wood?

– Am, domnule. Ştiu chiar casa. De îndată ce ne învoim la preţ. Să spunem... douăzeci de gui-

1. zonă periferică din partea de N-V a Londrei (n.t.)

nee?

Sharkey spuse:

– Douăzeci de guinee? Ţi-ai ieşit din minţi. Zece.

– Nu e momentul să ne tocmim. Douăzeci rămîne, spuse Algernon şi îl trase pe Jocko de pe scaun.

– Întîi să vedem lovelele, spuse Jocko.

Algernon îşi goli buzunarele şi Jocko înşfăcă banii.

– S-a întîmplat să-l aud pe Booter că-l întreabă dacă a văzut vreuna din ascensiunile în balon care au loc la St. John's Wood. El a spus că a privit una de la fereastra lui, duminica trecută. Ei, şi unde ar putea să fie asta decît în cîmpul ăla gol de la colţul dintre Abbey Road şi Grove End Road? Aş putea chiar să vă arăt casa. Dacă e vorba să se lase cu cătuşe şi împuşcături, pe mine vă rog să mă scutiţi de participare, spuse el. Eu dau numai informaţii, nu sprijin fizic... cu excepţia unui bidiviu.

– Ia-l pe Butler, Algie, i-am spus eu. El de-abia aşteaptă să vină cu tine.

– Ne-ar putea fi de folos un om în plus. Nu ştim cîţi sînt ei, spuse Sharkey.

– Foarte bine. Spune-i să se grăbească.

M-am repezit în sufragerie, unde Butler stătea cu Mary şi vorbea despre Anne. Ochii lui Mary erau umezi, iar Butler nu era nici el departe de a plînge.

– Vino, domnule Butler! Credem că am descoperit unde e Anne, i-am spus.

A sărit ca o săgeată şi s-a repezit în salon să li se alăture lui Algernon şi lui Sharkey.

– Aveţi pistoale? i-am întrebat eu.

– Au cîinii purici? fu răspunsul lui Sharkey.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă, am spus eu gîtuit, strîngîndu-i degetele lui Algernon.

Lipsa de timp şi faptul că nu eram singuri nu ne-au îngăduit să ne luăm rămas bun cum se cuvine. Mi-am dat deodată seama că erau atîtea lucruri pe care aş fi vrut să i le spun. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată... Am vrut să-i cer iertare pentru multele noastre certuri... şi să-i spun că-l iubesc.

– Puneţi ceainicul la fiert, zise Sharkey. Vi-l aduc înapoi teafăr înainte să ziceţi pîs.

– Draga mea, spuse Algernon şi îmi ridică mîna la buzele lui. Îţi mulţumesc... pentru tot. Ochii îi străluceau de emoţie, spunînd toate cuvin-

tele pe care nu le puteam spune noi.

Apoi au plecat şi eu am rămas cu misiunea apăsătoare de a aştepta, a femeii, în timp ce biata Anne şi bărbatul pe care-l iubeam erau în primejdie.

M-am dus să le spun domnişoarei Lemon şi domnişoarei Thackeray ultimele evenimente. S-au înviorat mult, deşi, bineînţeles, nu se puteau simţi total uşurate pînă ce Anne nu va fi în siguranţă acasă. M-am întors la parter să interceptez alţi vizitatori care ar fi putut veni să mă uşureze de bunurile mele şi să meditez la cealaltă jumătate a omenirii, de a cărei existenţă de-abia fusesem conştientă înainte de a veni pe strada Wild.

Simţisem întotdeauna, că există pe lume hoţi de buzunare şi hoţi de cai şi prostituate şi alţi asemenea oameni, dar cum nu-i mai întîlnisem pînă acum, ei erau pentru mine un trib fără chip care constituia un subiect de romane. Acum, după ce fusesem de fapt faţă în faţă cu ei, mi-am dat seama că mai mult îi compătimeam decît îi acuzam. Aşa greu cum o duceau chiriaşii mei, aceşti delincvenţi mărunţi o duceau încă şi mai rău. Trăiau de azi pe mîine, bîntuind pe străzi ca nişte cîini de pripas, făcînd ce trebuia ca să mai

supravieţuiască o zi.

Totuşi, mi-era teamă să stau singură la parter cu asemenea indivizi dubioşi care veneau la uşă, aşa că am trimis după Mullard ca să vină să stea cu mine. Chiar înainte să vină el, sosi un alt oaspete. Era o altă vestală de pe Drury Lane. Pe asta o chema Florie şi era mult prea tînără să fi ajuns deja pe stradă. Avea în jur de paisprezece ani, am apreciat eu, cu farmecul încă intact. Era o blondă micuţă.

– Am venit la apelul lui Sharkey, don'şoară, spuse ea făcînd o reverenţă stîngace.

– Domnul Sharkey a plecat, dar dacă ai vreo informaţie, poţi să-mi spui mie.

– I-am văzut pe el şi pe Jocko plecînd. Aşteptam afară, făcîndu-mi curaj să intru. Mîinile i se încleştau cu nervozitate pe fustă în timp ce vorbea. I-am văzut cînd au luat-o pe modistă, don'şoară. O înfăşuraseră într-o pătură. Eu am crezut că e doar bolnavă.

– La ce oră era asta?

– A, cu multe ore în urmă, don'şoară. Dacă ştiam că e ceva necurat, aş fi venit mai curînd.

– Ai văzut unde au dus-o?

Lacrimile au început să-i şiroiască pe obraji.

– Nu, don'şoară. Au băgat-o într-o trăsură. Ea nu se lupta sau altceva. Era o trăsură neagră. N-au omorît-o, nu? Că are copilaşu' ăla mititel.

– Nu, credem că e teafără. Ei au... Am hotărît că era mai bine să-mi ţin gura.

Fata s-a uitat la mine cu ochii mari cît cepele, nişte ochi atît de frumoşi, nevinovaţi.

– Au plecat după ea? întrebă ea pe neaşteptate.

Am mirosit imediat un complot şi am spus:

– Nu. S-au dus la alte treburi. N-are nimic de-a face cu doamna Clarke.

Ea scoase un suspin de uşurare.

– Atunci e bine. Ce-am venit să vă spun, don'şoară... unul din bărbaţii care-au băgat-o pe modistă în trăsură se învîrtea prin jurul casei, urmărind cine vine şi cine pleacă. Era Alfonse. E iubitul lui Madame Lalonde. A urmărit cabrioleta lu' domnu' Alger, dar dacă n-are legătură cu modista...

M-am simţit de parcă inima încetase să-mi mai bată şi-mi căzuse din trup. Alfonse spionase casa! Îl urmărea pe Algernon, fără îndoială cu un pistol în buzunar.

– Don'şoară, vă simţiţi bine? spuse Florie.

Mi-am impus să-mi stăpînesc panica ce mă cuprindea.

– Mă simt foarte bine, mulţumesc, Florie. Uite ceva pentru osteneala ta. I-am dat o guinee.

– O, mulţumesc, don'şoară. N-am mai avut niciodată o guinee întreagă.

Erau nişte cuvinte atît de patetice, încît mă emoţionaseră foarte tare.

– Întoarce-te mîine, Florie, i-am spus.

Aveam o idee vagă de a încerca s-o aduc pe calea cea bună, dar a fost un gînd trecător.

Ea plecă, ţinînd strîns guineea şi mulţumindu-mi de vreo zece ori. Am fugit sprè bucătărie şi m-am întîlnit cu Mullard care tocmai venea să stea cu mine.

– Ce s-a întîmplat? m-a întrebat el cînd mi-a văzut faţa pămîntie.

– Trebuie să mergem după Algernon să-l avertizăm că e urmărit.

Mullard păru complet derutat şi mi-am dat seama că el nu ştia de tot ce se petrecuse în seara asta. Dar nu aveam timp să-i spun povestea.

– Înhamă caii la trăsură imediat, Mullard. O să-ţi spun totul pe drum.

Am fugit după bonetă şi mantilă, cu inima zbătîndu-mi-se în gît şi cu un nod în stomac. Ştiam că ar fi trebuit să-i spun domnişoarei Thackeray şi ştiam la fel de bine că ea nu m-ar fi lăsat să mă duc. I-am spus lui Mary să-i spună, după ce plecam eu, că a trebuit să ies puţin pentru o situaţie urgentă. Aş fi vrut din toată inima să am un pistol. Noi nu ţineam nici unul în trăsură. Discutasem despre asta înainte de a pleca de acasă, dar tata crezuse că nu e nici înţelept, nici necesar. Am înşfăcat vătraiul şi am fugit să aştept la uşă, pentru că nu aveam răbdare să stau locului. O singură secundă cîştigată putea fi esenţială.

Aşteptarea de cîteva minute mi-a părut o veşnicie, dar în sfîrşit trăsura apăru şi m-am năpustit afară, printre umbre.

Capitolul 17

– Încotro ne îndreptăm, don'şoară? mă întrebă Mullard, ţinîndu-mi uşa trăsurii.

– Spre St. John's Wood. Repede.

– În ce parte vine asta?

M-am oprit în loc împietrită, cu un picior pe scara trăsurii şi unul pe pămînt.

– Nu ştiu.

Nu mă gîndisem deloc la asta pînă atunci. Ştiam doar că Algernon e în pericol şi că trebuie

să mă duc la el. St. John's Wood ar putea fi la fel de bine Tombuctu[1] din cîte ştiam Mullard şi cu mine. N-aveam nici o idee cum să ajungem acolo.

– Harta, spuse Mullard şi sări jos de pe capră s-o aducă.

Am descifrat-o la lumina felinarelor trăsurii. Ne-a luat un veac să găsim St. John's Wood în colţul din stînga sus, aproape să iasă din hartă.

– Pare foarte departe, am spus, părăsită de curaj.

– Da, dar e destul de drept, îmi arătă Mullard.

Am revăzut direcţia de mers de cîteva ori, pînă ce ne-am întipărit-o în minte. O dată ce ajungeam pe strada Oxford, ni se părea că e mai uşor. Mai greu era să ajungem pe strada aceea. Harta era un adevărat labirint de străduţe, dintre care nici una nu părea să fie la locul ei cînd am pornit cu adevărat. Mullard a trebuit să se oprească de două ori să ceară lămuriri şi muream de nerăbdare să ajungem. Aş fi vrut să-mi crească aripi ca unei păsări, să zbor deasupra tuturor arterelor aglomerate.

1. insulă în Pacific

În cele din urmă am găsit strada Oxford, şi cînd, în sfîrşit, am cotit pe Edgeware Road, circulaţia era destul de lejeră şi am considerat că pot să mă alătur decent lui Mullard pe capră ca să-i spun ce se petrecea. Vorbind despre asta m-a ajutat să-mi mai limpezesc gîndurile neliniştite care mi se învălmăşeau în minte. M-au ajutat şi vîntul şi cerul liber de deasupra. Mă simţisem ca o prizonieră, închisă singură cu temerile mele în trăsura întunecată.

– N-ar fi trebuit să veniţi, duduiţă, spuse Mullard cînd l-am pus la curent cu situaţia. Nici eu nu v-aş fi adus dacă aş fi ştiut pe ce pozne sînteţi pusă. Mi-e groază să mă gîndesc ce-o să spună tatăl dumneavoastră cînd o să audă.

– De la mine n-o să audă, Mullard.

Am schimbat un mic zîmbet conspirativ.

– Nici de la mine, doar dacă va trebui să-i dau vestea că aţi murit. Ceea ce n-o să fac. O să staţi în trăsură cît mă duc eu după Lordul Algernon să-l avertizez.

– Dacă nu ajungem prea tîrziu. Nu-i nici o speranţă să-l ajungem, cu caii ăştia bătrîni şi obosiţi.

– Nu, căluţii sînt proaspeţi ca margaretele,

spuse el dînd bice cailor ca să alerge cît puteau de repede. Mullard a impus un ritm alert de îndată ce am dat de drum deschis. S-ar putea să nu mai ajungă acasă, dar pentru un drum mai scurt sînt destul de iuţi.

Circulaţia se rărea şi pomii se îndeseau pe măsură ce ne îndepărtam de oraş. Uneori treceam printr-o adevărată pădure; alteori, aveam priveliştea unor pajişti luminate de stele. Din cînd în cînd zăream o trăsură în faţa noastră. Atunci, Mullard dădea bice cailor, dar cele cîteva echipaje pe lîngă care am trecut erau trăsuri grele de ţară. N-am văzut nici urmă de Algernon sau de Alfonse. Era un indicator care anunţa St. John's Wood. Zona era încă bine împădurită, dar oraşul începuse să-şi întindă tentaculele pînă aici, sub formă de case şi cîteva clădiri comerciale. La Grove End Road, Mullard a cotit la stînga.

– Aţi putea să staţi cu ochii-n patru după Abbey Road, spuse el. E la mai puţin de o jumătate de milă, după harta noastră.

– Mă îndoiesc că Algernon s-ar fi dus cu trăsura pînă-n pragul uşii. Trebuie s-o fi tras pe undeva pe-aici, pe o potecă sau sub vreun pîlc de pomi.

– O să facem şi noi la fel. Intraţi în trăsură. Eu pornesc pe jos să găsesc casa.

– Nu pot să rămîn singură aici, Mullard! Ar putea veni vreun şutitor pintenar să fure caii. Aş fi mai în siguranţă cu tine.

– Unde aţi învăţat un asemenea limbaj! exclamă el, exact cu aceeaşi intonaţie ca tata, dar fu de acord să-l însoţesc.

Am mai mers cu trăsura cîteva sute de iarzi, pînă ce am găsit un ulm cu coroana lăsată, unde puteam să ascundem trăsura ferind-o de privirile unui trecător obişnuit. De acolo, am pornit pe jos, eu strîngînd vătraiul, Mullard cu o crăcă zdravănă pe care o culesese de pe drum. Un indicator marca intrarea în Abbey Road, unde ne aştepta o altă problemă. Erau două căsuţe în colţ, una lîngă alta.

– Care dintre ele o fi? spuse Mullard.

– Aia, am spus eu arătînd spre una din stuc şi buşteni. În spatele ei e un cîmp deschis. Jocko a spus că de acolo s-a înălţat un balon. Nu s-ar fi putut ridica din mijlocul unei păduri.

Am studiat casa să vedem dacă sînt semne de activitate. Era lumină în camerele din faţă, de la parter. Spatele parterului şi întregul etaj erau în

întuneric.

– O să ne furişăm să aruncăm o privire pe fereastră, am spus eu. Dar trebuie să fim atenţi. S-ar putea să fi pus pe cineva afară la pîndă.

– Nu e decît o singură cale de a afla, spuse Mullard.

Ne-am apropiat mai mult, ascunzîndu-ne după pomi, şi el a aruncat o piatră. A aterizat cu zgomot în prag. Nimeni nu a ieşit din beznă să vadă ce se întîmplase. A mai aruncat cîteva pietre şi cînd s-a asigurat că nu păzea nimeni casa, ne-am strecurat mai aproape. Toate perdelele erau trase, fiind imposibil să vedem ce se petrece înăuntru.

– Se pare că am ajuns înaintea celorlalţi, spuse Mullard.

– După cît de tîrziu am plecat şi cît de încet am înaintat prin Londra, cred că e puţin probabil. Trebuie să fie deja înăuntru. De ce o fi o asemenea linişte, doar dacă nu... Vocea mi s-a frînt într-un sughiţ de teamă.

– Nu, don'şoară. Nu e momentul să vă tulburaţi aşa. O să încerc să intru în casă prin spate.

– Hai mai întîi să ascultăm la uşă, am spus eu.

Acum că era iminentă confruntarea propriu-zisă, am constatat că spiritul îmi era puternic, dar trupul slab. Curajul care i se cere fiicei unui preot este rareori de natură fizică. Cel mai curajos act pe care îl înfăptuisem vreodată în viaţa mea, fusese s-o salvez pe Ginnie Simpson de un cîine care o muşca de gleznă. Aveam zece ani atunci.

– Mă întreb unde ţin fata, spuse Mullard cu un glas trist. Cred că o ţin încuiată în vreo cameră de sus.

Cu gîndul la curajul lui Anne şi la pericolul în care era Algernon, mi-am luat inima-n dinţi şi m-am furişat pe cele două trepte de lemn de la uşa din faţă. Eram pe punctul de a-mi lipi urechea de ea cînd zgomotul unei explozii răsuna dinăuntru. Nu era zgomotul unei împuşcături cum am crezut la început, ci un zgomot mai greu, înfundat, ca al unui trup trîntit la pămînt.

În mintea mea, Algernon era cel tratat atît de brutal. O altă bufnitură o urmă pe prima. Asta era mai ascuţită, putea fi un scaun sfărîmat.

– Trebuie să intrăm, Mullard, am spus eu punînd mîna pe clanţă. Nu s-a clintit. E încuiat!

– O să încerc prin spate. Să staţi aici! spuse

Mullard.

Ştiam că încerca doar să mă protejeze şi m-am luat după el. Uşa din spate era descuiată. Eram sigură că ei au încuiat-o şi la fel de sigură că Sharkey i-a venit de hac broaştei, care atîrna. O dată intraţi, ţipetele violente s-au intensificat. O femeie ţipa în franceză. Răsună o împuşcătură, urmată imediat de alta. Am fugit prin bucătărie în salon, unde l-am văzut pe Algernon cărîndu-i la pumni lui Vivaldi, în timp ce o blondă rumenă ţipa şi încerca să-l pocnească pe Algernon cu o cană de apă. Algernon nu era în pericol din partea lui Vivaldi, care era mai bătrîn şi mai slab. Privind în jur, am văzut unde era adevăratul pericol. Un bărbat, un bărbat brunet şi chipeş, probabil Alfonse, îndrepta un pistol spre bărbaţii care se luptau, aşteptînd momentul prielnic de a trage fără să-l nimerească pe Vivaldi.

Cînd am văzut pistolul aţintit asupra lui Algernon, mi-a dispărut toată frica. Am alergat spre el ca un demon, agitîndu-mi vătraiul. Alfonse m-a zărit în timp ce mă îndreptam spre el. A îndreptat pistolul spre mine. Atunci m-au văzut şi ceilalţi. Algernon a ţipat „Cathy!" cu o voce ascuţită, neîncrezătoare. Manierele înnăscute ale lui Al-

fonse mi-au salvat viaţa. Pentru o fracţiune de secundă a ezitat să tragă într-o femeie. Pentru mine a fost destul ca să-i trag una zdravănă cu vătraiul în cap. Nu l-a doborît, dar l-a ameţit o clipă, cdîndu-i răgaz lui Mullard să-i prindă mîinile şi să i le răsucească la spate. Pistolul lui Alfonse căzu pe podea. Eu l-am înşfăcat.

– Daţi-mi ceva să-i leg mîinile pungaşului ăstuia, spuse Mullard.

I-am smuls cravata lui Alfonse, ţinînd pistolul îndreptat spre el în timp ce Mullard îi lega mîinile la spate. Madame a trecut de la ţipete la lacrimi. Puterea îl părăsea pe Vivaldi. Dădu drumul unei canonade de cuvinte franţuzeşti care sunau a blesteme, în timp ce Algernon îl împinse într-un scaun şi îl legă cu şalul de dantelă a lui Madame. Nu s-au mai obosit s-o lege şi pe Madame. Ea se repezise la Alfonse, pe care îl copleşi cu un potop de cuvinte alternînd cu hohote de plîns şi din cînd în cînd cu sărutări umede pe obrajii lui.

– Unde e Anne? l-am întrebat pe Algernon.

El mă privi dezorientat, încă nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

– Cum ai ajuns aici? Ce cauţi?

– Mai tîrziu, Algernon. Unde e Anne?

– Sharkey şi Butler s-au dus sus s-o caute. Au plecat amîndoi; n-aveam idee cîţi o păzesc. Speram să o putem scoate fără ca echipa asta să prindă de veste că sîntem aici. Eu făceam de pază în bucătărie, ca să-i opresc în caz că auzeau ceva şi încercau să ne împiedice. Se pare că Alfonse bîntuia pe afară şi ne-a văzut intrînd.

– V-a urmărit de la Londra.

– Aha... Asta explică de ce eşti aici. Dar nu e o scuză! De ce dracu'...?

Fu întrerupt de bocănitul unor paşi care coborau de la etaj. Era Sharkey. Aruncă o privire în jur şi spuse:

– Văd că n-aveţi nevoie de ajutorul meu, băieţi. Mai e unul legat sus. L-am lăsat pe pat, unde o întinseseră ei pe Annie. Domnişoară Irving ce...?

– Întinsă! am ţipat eu. Sharkey, este...?

– Drogată. O aduce Butler jos. Uite-l că vine. Pot să te ajut, Butler?

Butler cobora încet, ţinînd-o în braţe pe iubita lui Anne. Ochiul stîng i se învineţea şi se umfla, dar zîmbea blînd.

– Respiră. Cred că o să-şi revină, ne anunţă el. Trebuie să o ducem imediat la un doctor.

– O să aduc trăsura, spuse Mullard şi ieşi.

Le-am făcut loc pe canapea, lui Butler şi lui Anne, şi am examinat-o. Avea o culoare sănătoasă şi respira regulat. Cum era inconştientă, n-am putut să-i dăm vin. Am fost de acord cu Butler că o să-şi revină pînă dimineaţă.

– Poate că acum o să mă accepte, spuse el timid. Vreau să spun, nu sînt un erou de război ca soţul ei, dar m-aş arunca şi-n foc pentru ea.

– O să fie foarte impresionată de ce-ai făcut în noaptea asta, i-am spus eu. Apoi i-am lăsat singuri şi m-am dus la Algernon.

– Ce-o să faci cu francezii ăştia? l-am întrebat.

– Jocko a pomenit ceva de un comisar de poliţie. Contrar obiceiurilor lui să se apropie de bunăvoie de oamenii legii, dar cum echipajul pe care-l mîna nu e furat, a acceptat s-o facă. Tu du-o pe Anne acasă, Cathy. Du-o la tata. Acolo va fi îngrijită cum trebuie.

– Nu, Algie. Ea o să vrea să fie cu Jamie.

– Ai dreptate, bineînţeles. Acasă e acolo unde ţi-e inima. O să vin şi eu cît pot de repede.

– Eşti sigur că n-o să fii în pericol?

Sharkey spuse:

– V-am spus că o să am grijă de el, domnişoară Irving. Duceţi-vă acasă şi puneţi de ceai. Doamne, ce ceai!? Destupaţi o sticlă din cel mai bun vin al mătuşii dumneavoastră.

– Nu mai am vin, domnule Sharkey.

– Îl ţinea pe cel mai bun în a doua cameră din pivniţă, sub o stivă de lemne. V-am lăsat cîteva sticle, spuse el şi rîse.

– Deci mi-aţi furat vinul!

– V-am făcut doar o farsă, domnişoară Irving. Aş fura eu de la dumneavoastră?

– De ce nu? Doar furaţi de la toată lumea!

– Nu de la prieteni! Şi noi sîntem camarazi buni.

Un zîmbet fără voie mi se furişă pe buze.

– Atunci, poate că-mi veţi înapoia vinul.

– Prea tîrziu! E deja vîndut, dar vi-l pot cumpăra din nou la un preţ convenabil.

Curînd sosi Mullard cu trăsura. Algernon m-a ajutat s-o instalăm pe Anne pe banchetă, cu Butler alături, sprijinind-o. Înainte să mă urc şi eu, Algernon spuse:

– A fost o nesăbuinţă din partea ta să vii

aici, Cathy. De ce ai făcut-o? Vocea îi era încordată.

– Tu de ce crezi? l-am întrebat, uitîndu-mă la el prin întuneric.

– S-o salvezi pe Anne?

– Şi de asta.

Expresia care i-a cuprins trăsăturile frumoase nu era chiar un zîmbet. Era o expresie de intensă satisfacţie, amestecată cu triumf. Mi-a luat amîndouă mîinile şi le-a ţinut într-ale lui, apoi m-a tras puţin deoparte de uşa trăsurii, în întunericul care ne ascundea.

– Am încercat, dar simt că nu pot să aştept să ajungem în strada Wild ca să-ţi spun cît de mult te iubesc, Catherine, spuse el pe o voce răguşită de emoţie.

Îmi trecu prin minte că, la fel ca domnişoara Thackeray, şi el revenea la numele meu oficial într-un moment important.

Ochii lui scăpărau în întuneric ca două diamante. Se apropie, privindu-mă insistent, ca pentru a-şi întipări imaginea mea în mintea lui pentru totdeauna. Am închis ochii şi buzele lui le-au găsit pe ale mele. La prima atingere şovăielnică, inima mea a fîlfîit ca aripile unui sturz, iar buzele mele,

tot trupul meu, s-au cutremurat. El mi-a apăsat puternic buzele tremurătoare şi fîlfîitul din inima mea a devenit un vuiet care-mi stîrnea ecouri în urechi.

Apoi m-a strîns pătimaş în braţele lui şi vuietul a devenit ecoul îndepărtat al unor clopote din rai, în timp ce sărutul lui deveni tot mai intens. După ce-mi riscasem viaţa şi siguranţa, părea natural să-mi risc şi inima. Nu era momentul să am rezerve. Buzele lui cereau o dăruire totală şi promiteau în schimb acelaşi lucru. Gîndurile mele nu erau atît de raţionale cum le făceam eu să pară, dar era un sentiment de inevitabilitate şi de „pentru totdeauna" în sărutul acela. Nu era jocul exersat al flirtului pe care îl cunoscusem la început.

Îmi simţeam trupul cald şi uşor, iar dragostea se dilata în mine ca aerul fierbinte într-un balon gata să decoleze spre cerul albastru. Doar braţele lui Algernon, care mă ţinea strîns, m-au împiedicat să mă prăbuşesc la pămînt. După o îmbrăţişare lungă, mi-a dat încet drumul. Mi-a mîngîiat obrazul cu degetele lui calde. Cea mai uşoară atingere a lui trimitea alt fior tulburător în trupul meu.

Puse un sărut uşor pe ochii mei, pe nas, pe obraji, ca o binecuvîntare.

– O să continuăm acest exerciţiu încîntător foarte curînd, spuse el, apoi ne-am întors la trăsură şi am pornit spre strada Wild. Algernon rămase privind în urma noastră.

Capitolul 18

Domnişoara Thackeray mă aştepta la uşă cu teamă într-un ochi şi flăcări în celălalt. Cînd m-a văzut venind teafără acasă, neliniştea ei s-a risipit într-un potop de cuvinte.

– Ce înseamnă asta, Catherine, să pleci de-acasă în mijlocul nopţii? Şi Mullard să te ajute şi să-ţi fie complice! O să-i spun tatălui tău despre asta.

– Am adus-o pe Anne acasă, în siguranţă, aşa

că nu trebuie să mă cerţi, i-am spus şi am sărutat-o drept pe obraz.

Ea s-a uitat peste umărul meu, l-a văzut pe Butler ducînd-o în braţe pe Anne şi s-a repezit să-i întîmpine.

– Se simte bine? O, Doamne, arată ca moartă! Ce i-au făcut? Şi dumneavoastră, domnule Butler! Aveţi tot ochiul vînăt!

Rareori o văzusem pe domnişoara Thackeray atît de aproape de isterie.

– A fost ceva poceală, dar sînt bine, spuse Butler.

O duse pe Anne sus, la domnişoara Lemon. Anne începuse să dea semne că se trezeşte. Am băgat-o în pat şi Mullard s-a dus după un doctor. L-am lăsat pe Butler sus şi eu am luat-o pe domnişoara Thackeray înapoi, ca să-i fac un rezumat al faptelor mele din acea noapte. I-am spus că Algernon a descoperit cu ajutorul unui prieten de-al lui Sharkey, unde fusese dusă Anne, şi că ei au plecat s-o salveze. Apoi a venit la uşă o femeie tînără care m-a avertizat că Alfonse stătea la pîndă, aşa că l-am convins pe Mullard să mergem după Algernon ca să-l prevenim. Da, fusese o mică altercaţie, în timpul căreia Butler

fusese lovit în ochi, dar a venit comisarul de poliţie şi acum totul era bine.

– Sper că tu ai rămas în trăsură, Catherine, şi că nu te-ai dus să te vîri printre spioni şi pistoale.

– N-am fost deloc în pericol, am asigurat-o eu. Ea a luat asta drept o confirmare că rămăsesem în trăsură.

– Sper că fiţiitul ăsta al tău prin oraş, ca o zăpăcită, să nu-l dezguste pe Lordul Algernon de tine, a fost singura ei mustrare.

Chiar şi asta a fost întreruptă de sosirea unui domn cu o înfăţişare distinsă, într-o trăsură cu blazon şi escortat de doi olăcari în livrea. Am observat unele asemănări cu Algernon privind chipul şi ţinuta lui. Ducea o servietă neagră.

– Regret că vin la o asemenea oră, spuse el, dar trebuie să-l văd urgent pe domnul Alger.

– Lord Dolman? m-am aventurat eu. El mi-a aruncat o privire surprinsă.

– Lordul Algernon trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Ăă... problema s-a rezolvat satisfăcător.

Am văzut că nu voia să vorbească, de teamă să nu dezvăluie secrete de stat. Ca să-l liniştesc, i-am spus:

– Ştiu totul, domnul meu. Dacă servieta aceea neagră conţine răscumpărarea de cinci mii, o puteţi înapoia Statului Major.

– Văd că fiul meu a fost indiscret, spuse el, mai degrabă furios. De vreme ce păreţi să ştiţi lucruri pe care n-ar trebui să le ştiţi, poate o să-mi spuneţi dacă a găsit-o pe doamna Clarke.

– Este sus, în pat. Doctorul trebuie să sosească în orice clipă. Nu cred că i-au făcut vreun rău, dar a fost drogată.

Încuviinţă din cap, cu satisfacţie.

– Cînd spuneţi că problema s-a rezolvat satisfăcător...? Privi spre domnişoara Thackeray de parcă i-ar fi displăcut să vorbească în faţa ei.

Am prezentat-o. I-a oferit o ceaşcă de ceai şi Dolman a acceptat, ca să scape de ea. L-am invitat în salon. S-a aşezat, plimbîndu-şi ochii prin cameră şi încercînd să nu-şi arate dispreţul.

Am spus:

– Profesorul Vivaldi, Alfonse şi Madame Lalonde sînt luaţi în custodie. Alger – Lordul Algernon – crede că profesorul Vivaldi e şeful reţelei de spionaj.

I-am schiţat întîmplările nopţii şi Lordul Dolman a avut curtoazia de a mă asculta fără să mă între-

rupă. În timp ce vorbeam, comportarea lui rigidă s-a atenuat, ajungînd să mă aprobe.

– Pe Dumnezeul meu, sînteţi o femeie extraordinară, domnişoară – Cum dracu' vă cheamă? Nici nu mi-aţi spus.

– Sînt domnişoara Irving, şi sînt mai obişnuită să se spună „o doamnă", nu „o femeie", cînd se vorbeşte despre mine, milord, am spus eu, în timp ce el zîmbea. Aş fi vrut să-l conving de acest lucru, fiindcă simţeam că în curînd Algernon o să-i ceară tatălui său îngăduinţa de a se căsători cu mine.

– Trebuie să mă iertaţi, domnişoară Irving. Emoţia veştilor dumneavoastră... Ce dracu' caută o fată de treabă ca dumneavoastră în magherniţa asta?

– Am moştenit-o de curînd de la mătuşa mea.

– A, sînteţi nepoata lui Thal Cummings! O femeie drăguţă... ăă... o doamnă. Şi intenţionaţi să conduceţi casa, aşa cum a făcut mătuşa dumneavoastră?

– De cînd m-am cam implicat în vieţile chiriaşilor mei, mărturisesc că-mi displace ideea de a vinde casa şi a-i lăsa pe drumuri, pentru că e greu de găsit un loc ieftin şi respectabil de locuit.

– Întocmai, şi aş zice că aduce şi un profit frumuşel.

– Mai bine decît din Consois, am fost eu de acord.

El mi-a aruncat un zîmbet, nu prea diferit de al colonelului Jack, şi şi-a tras scaunul mai aproape.

– Zău, sînteţi într-adevăr o fetişcană isteaţă. Şi drăguţă pe deasupra. Oricum, nu există nici un motiv ca să fiţi nevoită să locuiţi aici ca să administraţi casa. Angajaţi o menajeră. Vă văd într-o căsuţă drăgălaşă în Camden Iown sau într-un apartament din West End...

Ori îi era sete, ori uitase de ceai, căci se sculă şi turnă două pahare de coniac, dîndu-mi mie unul. Cînd ne-am aşezat, veni lîngă mine pe canapea. Începusem să mă simt stînjenită şi cînd braţul lui se strecură pe după talia mea, nu mai putea fi vorba de a-i ignora intenţiile.

Am sărit în picioare şi i-am spus:

– Lord Dolman! Trebuie să vă spun că Lordul Algernon...

– Mi-a luat-o înainte, nu-i aşa, pungaş şiret ce e!? Ar fi trebuit să-mi închipui, şi să nu-i sufle o vorbă despre asta, bătrînului său tată! Nu-i nimic, domnişoară Irving. Puteţi lua loc. Nu încalc nicio-

dată teritoriul altui bărbat, cu atît mai puţin pe-al propriului meu fiu.

Era clar, chiar şi pentru cineva mai sărac cu duhul, că mă lua drept o femeie uşoară. Înainte să-l pot lămuri, sosiră, în acelaşi timp, doctorul şi domnişoara Thackeray. Eram nerăbdătoare să scap şi l-am condus pe doctor la etaj, în timp ce domnişoara Thackeray servea ceaiul. Am rămas sus cît am putut de mult, pentru că nu ştiam cum să-l tratez pe Lordul Dolman. Nu voiam să mă cert cu el, totuşi nici nu-i puteam permite asemenea libertăţi cum îşi luase el.

Anne se trezise şi primul lucru pe care-l ceru fu să-l vadă pe Jamie. M-am dus în camera ei şi l-am găsit pe Butler stînd lîngă patul ei, ţinînd-o de mînă şi zîmbind ca un lunatic. Jamie dormea în leagăn. Totul era bine. N-am putut nici măcar să-mi dau seama ce buclă îi lipsea.

– Văd că nu e nevoie să te întreb dacă te simţi bine, Anne, i-am spus eu.

Ea m-a asigurat că nu fusese molestată de răpitorii ei. Se pare că perspectiva unei răscumpărări grase îl ţinuse în frîu pe Alfonse. Cel mai important erafaptul că îl zărise prin gaura cheii, la magazin pe trădătorul englez şi l-ar fi putut identi-

fica. Mi-a descris un domn înalt, de vîrstă medie, cu un început de chelie.

Butler asculta nerăbdător toate acestea. El avea alte veşti de anunţat. Chipul lui vorbea fără să fie nevoie de cuvinte, şi nu peste mult timp spuse:

– Anne a fost de acord să se căsătorească cu mine, domnişoară Irving. Avem de gînd s-o facem cît mai curînd posibil. O s-o ducem cam greu cu banii acum, cînd ea a rămas fără slujbă, dar o să muncesc cît mă ţin puterile pentru ea şi Jamie.

Îmi veni în cap în clipa aceea s-o rog pe Anne să fie administratoarea acestei case. Şi dacă se va întoarce Florie, o s-o rog s-o ajute. Mary era aici doar temporar, iar Anne ar avea nevoie de ajutor, avînd şi copilul şi casa de îngrijit.

Le-am făcut această propunere. Expresia de fericire de pe chipul lui Anne era un răspuns suficient.

– Şi o să pot sta acasă cu Jamie! spuse ea. O, mulţumesc, domnişoară Irving.

I-am lăsat cu fericirea lor binemeritată şi m-am întors la parter. Se pare că domnişoara Thackeray îl convinsese pe Lordul Dolman că noi nu eram genul de „femei" drept care mă luase el pe

mine. Discutau acum despre Radstock, despre parohia tatei şi alte asemenea amabilităţi.

Trecuse bine de miezul nopţii cînd Lordul Dolman se ridică.

– V-am ţinut neiertat de tîrziu, doamnelor. Se pare că Algernon întîrzie. V-aş ruga să-i spuneţi c-am fost pe-aici. Mă aştept să-l văd mîine, fie acasă, fie la Statul Major. Sînt foarte fericit că v-am cunoscut, doamnelor. Se înclină şi ieşi, aruncînd spre mine o privire ruşinată. Îmi pare rău de... hîm. Nu-mi purtaţi pică, murmură el în trecere.

– Am putea să ne retragem şi noi, Cathy, spuse domnişoara Thackeray. Putem afla mîine toate amănuntele de la Lordul Algernon. Tatăl lui e foarte simpatic, nu-i aşa? Nu-i deloc cu nasul pe sus.

– Da, foarte simpatic, am spus eu... cu o voce sugrumată.

Domnişoara Thackeray s-a dus la culcare, dar eu am rămas în salon. Ştiam că nu puteam dormi pînă nu-i auzeam pe Algernon şi pe Sharkey întorcîndu-se. Gîndurile mele rătăceau spre ultima săptămînă şi toate evenimentele neobişnuite – mai multe întîmplări decît îmi fusese dat să trăiesc

într-o viaţă întreagă la Radstock. Întîlnisem pungaşi şi escroci care îmi furaseră lucrurile, întîlnisem un poliţist din Bow Street şi spioni şi lorzi – şi era greu de spus cine era mai rău decît celălalt. Mi-au făcut avansuri un colonel beţiv şi un distins membru al Camerei Lorzilor. Văzusem mai mult eroism la o văduvă tînără decît la ei toţi luaţi laolaltă. Şi, cel mai bun lucru, găsisem dragostea.

Într-o dispoziţie binevoitoare, am ajuns la concluzia că doamna Hennesey nu era chiar aşa de rea cum o crezusem eu. La fel ca oricine, încerca să supravieţuiască de la o zi la alta. Nu-i era nici ei uşor, singură, cu două fete de crescut. Şi nu era uşor nici pentru tata. Un preot are nevoie de o soţie. Domnişoara Thackeray şi cu mine îl ajutasem la munca din parohie, dar după ce munca s-a terminat, un bărbat are nevoie să se întoarcă acasă, unde să-l aştepte o fiinţă care să însemne ceva deosebit pentru el.

Trebuie să fi aţipit, pentru că nu l-am auzit pe Algernon intrînd. Cînd am deschis ochii, el mă privea cu atîta tandreţe; încît m-a făcut să mă simt mai iubită decît cele mai de preţ nestemate.

– A fost pe aici tatăl tău, Algernon, i-am spus, scuturîndu-mă, ca să mă dezmeticesc.

– Am fost pe-acasă. Mi-a povestit tot despre ce s-a întîmplat... şi s-a scuzat, spuse el, abţinîndu-se să nu izbucnească în rîs.

Surîsul de crocodil al lui Sharkey se ivi de după cotul lui Algernon.

– Voi, porumbeilor, puteţi să vă abţineţi cît să bem şi noi un păhărel să sărbătorim evenimentul? Aţi fost grozavă, domnişoară Irving.

– Mulţumesc, Sharkey, dar...

El îmi întinse o sticlă prăfuită de vin, scoasă probabil de sub stiva de lemne. Turnă trei pahare şi propuse un toast:

– În sănătatea mea! spuse el. Eric P. Sharkey. Asta e prima oară cînd m-am băgat într-un bucluc pentru altceva în afară de bani. Sînt un erou, asta sînt sau un nebun. Dădu paharul peste cap şi-l goli.

– Eşti un erou, Sharkey. Ai făcut-o pentru Anglia, i-am spus eu.

– Aştept o recompensă, spuse el, privind cu speranţă spre Algernon. Ce-a făcut Anglia pentru mine? A venit poliţia din Bow Street? a fost următoarea lui întrebare.

Nu m-a mai trecut nici un fior de frică.

– Nu. Ce-ai şutit, Sharkey?

– Şutit? Eu nu sînt hoţ. Sînt angrosist de mărfuri la a doua mînă. Ned trebuia să-mi lase muselina şi mătasea pe care le-a săltat de la Lalonde. Am în Cheapside un client căruia i le-am promis.

– Să nu le aduci în casa asta!

– I-am spus să le lase la uşa din spate. E un val de mătase albastră acolo, domnişoară Irving. Ar fi grozavă pentru o rochie de mireasă[1] Scoase un mic „hîm-hîm" insinuant, de parcă se aştepta ca Algernon să cadă în genunchi şi să mă ceară.

– De ce nu-i dai mătasea lui Anne? i-am sugerat eu. Ea şi Butler miroseau flori de lămîiţă cînd s-a trezit. Se vor căsători curînd.

– Era şi timpul să facă din ea o femeie cinstită[2].

– Eşti incorigibil! l-am certat eu şi am roşit amintindu-mi că o acuzasem că e amanta lui Algernon.

Sharkey spuse:

---

1. obiceiul rochiei albe de mireasă a apărut mult mai tîrziu (n.t.)
2. expresie folosită de obicei pentru cuplurile care se căsătoresc după ce au trăit o vreme în concubinaj şi legalizează astfel legătura; în cazul de faţă, folosită ironic (n.t.)

– Îi vînd mătasea lui Butler. Eu am scos un ţst. La un preţ bun! Ar plăti de două ori pe-atît la un magazin.

Algernon a zîmbit îngăduitor.

– De ce nu-l întrebi acum? propuse el, ca să scape de Sharkey.

– Asta-i o idee bună. Dacă fac oferta în faţa doamnei Clarke, o să-i fie ruşine să se tocmească.

El plecă şi eu i-am povestit lui Algernon că Anne îl zărise pe trădătorul englez şi voia să-l identifice. După descriere, Algernon era sigur că e Makepiece.

Stăteam unul lîngă altul pe canapea. Mi-a luat mîna şi mi-a strîns-o.

– Tata mi-a spus că te gîndeşti să păstrezi casa, Cathy.

– Da, dar nu voi continua să locuiesc şi eu aici.

– O să fii mai fericită în Grosvenor Square, spuse el, pîndindu-mi reacţia. Asta a fost o cerere în căsătorie, draga mea.

Eram năucită de fericire.

– Asta înseamnă da?

– O, da! Da, sigur că da!

Am sărbătorit logodna printr-un sărut şi apoi prin altul. Înainte să terminăm cu adevărat, eu

m-am tras puţin înapoi şi l-am întrebat:

– Grosvenor Square? Credeam că stai în Berkeley Square?

– Aşa era, dar cum se pare că şi tata s-a îndrăgostit de tine...

– A crezut că sînt o femeie uşoară, Algie!

– Am rîs de el de m-am prăpădit, te asigur. Aş fi rîs şi mai tare dacă n-aş fi făcut şi eu aceeaşi greşeală cînd ne-am cunoscut.

– Aşchia nu sare departe de trunchi.

– Era din cauză că stăteai în casa asta. Şi pentru că tot nu-ţi mai poţi face prea multe iluzii după aventura asta, aş putea să-ţi spun tot adevărul. Mătuşa ta era... ăăă... a tatei...

– Amanta!

O dată ce primul şoc a trecut, mi-am dat seama că bănuiam de cîtăva vreme că Thalassa n-a fost mai bună decît se putea vedea. Rochiile acelea stridente, însuşi faptul că locuia într-un asemenea cartier... Cea mai mare surpriză a fost că avusese un amant nobil.

– Chiar aşa. De asta a ales tata casa asta pentru Anne, după ce a venit ea la noi. Pînă atunci locuise în nişte camere la capătul lui Long Acre. Cred că şi-ar fi putut permite ceva mai bun,

dar e hotărîtă să strîngă bani pentru educaţia lui Jamie. N-a vrut să accepte să fie plătită pentru serviciile ei. Remarcabil, nu? Din cînd în cînd, o convingeam să accepte nişte fleacuri de care avea nevoie.

M-am gîndit la şifonier şi la ceas.

– Mătuşa ta o supraveghea şi, bineînţeles, eu făceam la fel cu ajutorul domnişoarei Lemon şi al lui Sharkey, continuă Algernon. Moartea mătuşii tale, tocmai cînd afacerea atinsese punctul culminant, a fost o lovitură grea. Apoi ai venit tu, ţinînd morţiş că o să vinzi casa. Nu că ţi-aş aduce vreo învinuire, bineînţeles. Ăsta nu-i un loc potrivit pentru o doamnă, să aibă de-a face cu pungaşi ca Sharkey.

– Nu, n-o să te las să-mi defăimezi casa sau chiriaşii! Am ajuns la concluzia că toţi sînt doamne şi domni din fire. Aş vrea să rămînă cu toţii, dar o să fiu mai pretenţioasă cînd voi găsi pe cineva care să-l înlocuiască pe Vivaldi.

– Vei avea nevoie de un administrator permanent.

– Am deja. Anne a acceptat slujba asta. O să facă o treabă excelentă şi va fi mai fericită să stea acasă, cu Jamie, decît să meargă la lucru. O să-i

fie mai uşor şi din punct de vedere financiar, dacă nu va mai avea de plătit chirie.

– E o idee excelentă! Tata avea dreptate. Chiar că eşti o femeie extraordinară. Ăăă... o doamnă.

– Cu cît ne vom căsători mai repede, cu atît mai bine. Cînd voi fi Lady Algernon, îndoiala asta cu privire la respectabilitatea mea o să dispară.

– Sînt întru totul de acord. Pînă atunci însă, vreau să mă bucur de domnişoara Irving.

Îmbrăţişarea lui n-a fost deloc manierată, dar domnişoarei Irving i-a plăcut foarte mult.

Sfîrşit

IMPORTANT

Cartea prin poştă

1. Alesul lui Hannah - Sandra Chastain - 1600 lei
2. Amélie - Elizabeth Adler - 3000 lei
3. Bărbaţii de la Hollywood vol. I-II - J. Collins - 5000 lei
4. Bărbatul din preajma casei - Cindy Gerard - 1600 lei
5. Căderea lui Adam - Sandra Brown - 1600 lei
6. Cîntecul furtunii - Fayrene Preston - 1600 lei
7. Chipul fără mască - Sidney Sheldon - 1500 lei
8. Cuceritorul - Laura Taylor - 1600 lei
9. Clar de lună în golful Monterey - S. Goldenbaum - 1600 lei
10. Cutia Pandorei vol. IV - Elizabeth Gage - 1600 lei
11. Daddy - Danielle Steel - 2700 lei
12. Destine imprevizibile - vol. II - 1950 lei
13. Destine imprevizibile vol. III - 2300 lei
14. Dimineaţa de după - Sandra Chastain - 1600 lei
15. Eu şi doamna Jones - Linda Cajio - 1600 lei
16. E minunat! - Susan Connell - 1200 lei
17. Femeia falsă - Jude Deveraux - 2900 lei
18. Femeia lui Wilder - Laura Taylor - 1400 lei
19. Fuga de celebritate - Sandra Brown - 1600 lei
20. Grădina minciunilor vol.I-III - Eileen Goudge - 6900 lei
21. Imagini trecătoare - Elizabeth Adler - 2200 lei
22. Léonie - Elizabeth Adler - 2400 lei
23. Lumea e plină de femei divorţate - J. Collins - 2300 lei
24. Lovitură de maestru - Elizabeth Gage - 3400 lei
25. Mişcare ilegală - Donna Kaufman - 1600 lei
26. Mormîntul lui April - Susan Howatch - 1400 lei
27. Nisipurile timpului - Sidney Sheldon - 3000 lei
28. Nevestele de la Hollywood - J. Collins - 2900 lei
29. O inimă încrezătoare - Lynne Bryant - 1600 lei
30. Păcatul - Josephine Hart - 1500 lei
31. Pare să fie dragoste - Susan Connell - 1600 lei
32. Pentru plăcerea alteţei sale regale - L. Banks - 1600 lei
33. Pulbere de stele - Charlotte Bingham - 4200 lei
34. Rock Star vol. I-III - Jackie Collins - 4200 lei
35. Sălbăticiunea - Bonnie Pega - 1600 lei
36. Secrete publice vol. I-II - Nora Roberts - 4250 lei
37. Seducătoarea - Beverly S. Martin - 3200 lei

38. Şi apoi căsătoria - Bonnie Pega - 1200 lei
39. Ţărmul întunecat - Susan Howatch - 1500 lei
40. Tentaţia - Ruth Rendell - 2200 lei
41. Toţi pentru Quinn - Kay Hooper - 1600 lei
42. Tu eşti tatăl copilului meu - Sandra Brown - 2100 lei
43. Tortul cu frişcă - Theresa Gladden - 1200 lei
44. Uşuraticul Shade - Jan Hudson - 1600 lei
45. Vedeta - Kate Coscarelli - 3200 lei
46. Valetul şi stăpîna lui - Anne and Ed Kolaczyk - 1200 lei
47. Zboară cu mine - Jan Hudson - 1600 lei
48. De cealaltă parte a miezului nopţii - S. Sheldon - 3500
49. Stăpînă pe situaţie - Sidney Sheldon - 3500 lei
50. Remember - Barbara Taylor Bradford - 3200 lei
51. Focuri ascunse - Sandra Brown - 3500 lei
52. Muncile lui Hercule... moderne - Agatha Christie - 2500 lei
53. Secrete de familie vol. I-II - Elizabeth Adler - 7140 lei
54. Îngerul - Barbara T. Bradford - 3570 lei
55. Sîngele monstrului - R.L. Stine - 1530 lei
56. Copii bogaţi vol. II - Jackie Collins - 3570 lei
57. Doamna îşi întinde mrejele - Jackie Reeser - 1632 lei
58. Îngerul de catifea - Jude Deveraux - 2550 lei

Urmează

1. Flori de cireş şi coca-cola - Sidney Sheldon
2. La răsărit de Eden - John Steinbeck
2. Inimi rivale - Francine Pascal
3. Fata nepotrivită - Francine Pascal
5. Vînătoarea lupului - Kay Hooper
6. Tentaţii din trecut - Theresa Gladden

Expedierea prin poştă o plăteşte editura noastră.
Adresa editurii este:

EDITURA MIRON,
Str. Baiulescu 63A, BUCUREŞTI,
C.P. 28-30

Cu menţiunea **Cartea prin poştă**

Un loc nepotrivit pentru o doamnă

Dacă ea a sperat cumva că moștenirea de la mătușa ei - casa din Londra - o va ajuta să scape de viața monotonă de acasă, și-a dat seama că s-a înșelat, din clipa în care a văzut-o. Era un dezastru. Dar Catherine n-o putea vinde pur și simplu, aruncîndu-și chiriașii în stradă.

Domnul Alger, atractiv și, în mod ciudat, foarte bogat, era singurul ei chiriaș care n-o făcea să se simtă o ratată. Cu toate că el nu părea genul, o relație romantică s-a înfiripat între ei. Iar Catherine nu se putea împotrivi farmecului lui tulburător...

2500 lei
50 lei T.L.
2550 lei Total